

Catogel

Antony Trumbler

**Tractatus singularis atra Auerroytas de humanaz aiaz
plurificatiōe ad catholice fidei obsequiū Dataūj editus.**

CQuinctij Iemiliā Limbraci Poē. Endecas Epos in libellū Antōj Zubete in Auerro.

An mens yna regat perennis orbem:
Etqđ continet vscj & vscj mundus:
Nec plures anime sed omnium yna:
Vi dicebat Auerroyo Sophista:
Erro prob malus: & scelus nefandum:
Si quis scire volet: nouum libellum
Et doctrin legat: & bene eruditum

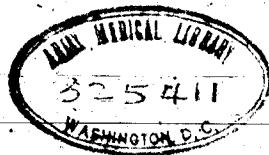
Antony bauriat ante penitenti.
Hi incūsset lequier fidem fidelem:
Quam prestat: sequi tenere debet:
Qui volc ingredier fores olympi:
Hoc quod deputate est magis probandum:
Quā de folio exeat Sibylle

CPrefatio item altera libelli consimili tibemate ac pede ad lectorem per vīz doctissimus.

Utrum de nibili deus creare
Mundum quiuerit: an magis putari
Semper debeat exitisse: & vtrum
Simplures anime: vel yna tantum
In mortalibus omnibus: quod aiunt
Sulti posse probari Auerroyste:
Isto discere lector in libello:

Sic ut nullibi clarissim valebis.
Vtrum singula queqđ ruminare
T' ecum tempore non bzeui memento.
Nam sunt sensibus abditis referta.
Hunc Antonius ille quem Zubetam
Dicunt: edidit ordine in Minorum
Quoniam credimus esse doctorem.

CIndex operis in fine libri.

CUerendissimo in Xpo p̄i z. D. Dño Petro Barocio Patavino Presuli Dño suo obseruandissimo Frater Antonius Patavinus Minister Provincie. S. Antony Ordinis Minorum humillimā cōmendationem.

Disculum de vnitate itelle à Auero. a me iā finitū: dñqz e manib⁹ meis elapsus in alteri⁹ m. y⁹
vra e orthodoxe fidei integratit (q⁹ vos ceteris p̄stare semp existimat) remēdabit⁹ et scrupulosas mias
actiū fidē pplexas si q̄ sunt omni ure v̄o delebit⁹. Sigd aut in eo catholice sententia p̄ducere v̄o gra
mīsimo iudic⁹ p̄bat⁹ sanctūq; fuerit: tñ mibi piucūdū futur⁹ sit: lucubratōes meas a rāto presule lauda
ri: incūdūt m̄ erit: q̄ p̄cipita et deliriunt in via Auero: et ipso aliqd fructus et vtilitas p̄cipiant. Uli postno
diz q̄i confessi in via Auero ac sepulti: remūscere ad v̄itate pariter et salutē possint: a q̄ presule exciderant: sicutq; deli
ramēta agnoscere ac detestari. Vos Igit̄ Colendissime. D. opus aut abhiciendū aut pblandū suscipite: et quū mea scri
pta legetis: me serui. V. obsequiissimum ac studioissimum esse memineritis: cuius bñdictioni me bñvulter cōmendo.
Ex cōuentu nro. S. Antony. Die. XXIX. Aprilis. M. CCCC. XCVII.

Petrus Baroci Eps. p̄du. Anto. Trōbete. Provinciali Minister Provincie. S. Antony ordis minorum Salutē.

Erlegi tāde opus tuū de stelle abste lucubrati. Placuit mibi maiorē in modū. Sūt. n. i. eo et aqui
tissima: ad pullulantes subide illorū q̄i cōmonitōes Ap̄li doctrinā varijs et pegrinis abduci
wolūt errorē extirpādos vtilissima. In q̄b⁹ illud mibi sup̄ oia placuit: q̄ holie caput gladio ei⁹ p̄pō an
fatast: du illis ip̄lis rōnib⁹ q̄b⁹ ille tāq; vñlūs vñl: cu redarguis atq; obmutte sc̄ere facis. Nec illud displi
cuit: q̄ aduersus quodā nr̄i t̄pis Autores: Aueroym pluris q̄ ip̄m Euangeliū faciētes: cu quodā vt ita
dixerit⁹ zelo religiōis nre iuect⁹ neminē notasti: vt et q̄ ih culpa cēnt: corrigere semetip̄os possent: et q̄ corrigi nollēt:
de te tñ p̄pus q̄ri nō possent: q̄ se tales cēntferent. Ue oia vt edas tāde ip̄ressorib⁹ veliz: multis nobilib⁹ ignis: que
aliogn p̄lūt irent: p̄futura. Nā sapientia absconsa: thesaurus iūlūs: vtilitas afferre nil possint: sicuti in Eccliasiv
co scriptū legisti. Qd ip̄m enī in euāgeliō Dñs ait: serui q̄ talentū in terra abscōdit: et eū ḡ iūlā in sudario reposita
tenuit: ip̄re condēnans. Uli si etiam alia tua opūcula vt imprimentur addideris: rem sane q̄ bonam feceris. Multi
multa scriperūt: et quoditie scribunt: qualis autē tua hec: pauci: vt non dicā nulli. Vale Datū p̄du. Pridie Idus
Julias. M. CCCC. XCVII.

CUerendissimo in Xpo p̄i Dño Juliano. Tituli. S. Petri ad Uincula Ep̄o Cardinali: et ordis Minorum p̄ectori Lo
lendissimo Frater Antoni. Trōbetta. p̄uincie. S. Antony eiusdē ordis p̄uincialis mister lese plūni cōmendat.

Um hac n̄a tēpestate suē ob deincerita nr̄a: suē ex hoīuz iūale: sc̄ete negti: errores plūni in fidez
surrepserit: p̄fertis in Bñro Gymnasio Patavino: Lū in alijs multis: Tū vel marie circa
vnitatem itella nr̄i: et ei⁹ p̄fificatōes: Ego q̄ catholic⁹ suis: et sacrafissimā fidei nō ex coī tñ sac̄o regnatiōis
Xp̄is: et ex catholicā p̄fessiōe st̄tūmē deuoui: vñlūs suis: et hōstes catholice et ip̄lē p̄bice v̄itae: accingi
deberē: nec nō vñfissim⁹ in mālī p̄p̄hi: iūicidis: et aptis fundatōis man⁹: sc̄erere: et Xpi iniurias: ppulsare: nō
aut laxis: et tortis: et suis et Auctorib⁹ abditis: et sōniorū figūris falla: v̄t aduersari: flueat: effingere. Qd mun⁹ docri
ne eo libēt̄: molit⁹ suis: quo studiosis adulescēt⁹: et q̄ ad solā nudāq; v̄itatē oib⁹: itermissis passiōibus accurate p̄ten
dūt: recte salubriter: q̄dultū sit. Lu p̄fertis multi bōdiernis t̄pib⁹ temerary: et bonar̄ p̄faz: exp̄ret: magna loq̄tūtē
et grādia v̄ba: ne ab ip̄his qdē intelligib⁹: obducto sup̄cilio trūtinātes: insulſe conen̄ Aristotile i eoq; mīaz adducere:
et p̄ueris lēnsib⁹: et doctrinā: q̄dā adiecta barbarie homi ex p̄te labefactatā: efficere. Docigis opus pro virili
mea aggressus qd̄ istop̄ elimināda et dirūeda fundamēta: non min⁹ tuo glosso dedicare p̄stitui: cui: Lū ob v̄tutes inu
meras: Lū ob tūtū p̄tū: in me meritū: ne totū decūntūsum sentio. Quicq; n. vñlū: q̄cqd honori: q̄cqd deniq; di
gnitatis in me est: et te vno tanq; a fonte in me multas grās effluente: p̄fiscif. Quo fit vt cu seruus nō inuimemor: nō
igrat: nō idign⁹: tūs bñfīcys videri veliz: fructū tue in me exortatiōis hūc minimū et abiectissimū offero bñvulter et
deuoueo: q̄p̄ ex arbore a te culta emānasse: p̄spicere: in q̄ sigd tua amplitudine dignū: et p̄stātissimū ignio et eruditōi
tue p̄sentātē iūcēs: id tue in me diligēt̄: sin min⁹ erḡstū: discussum et exagitatū: mee ignauie et rūditati ingēny ac
tribitas veliz. Op̄uscūlū aut̄ Bñrm̄: (cu pestilētissimi errores totā hāc patriā p̄pleuisent et p̄ples: bac de vñtate itell
lect⁹: affecſſet iūnia) Religiosissimus et eruditissimus Preful Urbis nre Patavini Petrus Baroci ad coē bonū: et
vt ad p̄les fidei v̄tas p̄ueniret: uti toti⁹ gymnasii Lancelarii: et studiosissim⁹ doctrinē scholasticis traditē cēsor reuīsūz
p̄: et accurate examināt̄. Imp̄ssorib⁹ formādū iūissit. Lui ex mea i ip̄z obvūtā: ne a sapiētissimo ei⁹ iudicio: discederē:
libēs spōtē: cēsi. Qd si Bñ institūt̄: pbauris: et plūni p̄futur⁹: p̄ tua sapientia diūdicaueris: labores ad Bñ suscep̄ti: et lu
cubratiōes mibi grāte: iūcūdiores extabūt. Sin aut̄ sup̄uacaneū Bñ: nec coī v̄tilitati cēſuſ: arbitraberis: facile a Lle
mēta tua vñiā spō me p̄secut⁹: q̄ supra v̄rōs ignē ac doctri: solo fidei ardore icēsūs hūi⁹ concertatōis discepta
tionē andēt̄ p̄tiderim. Valeat. T. Amplitudo: cu me suū et mācipiū humillimā et obsequiissimū semp̄ submitto.
Patav. II. Kal. Februa. M. CCCC. XCVIII.

Julianus Eps Orlēsis Cardinalis. S. Petri ad Uincula Maior penitentiari⁹ Venerabili. M. Antonio Trōbette
te p̄uincie. S. Anto. Ordinis Minorum Ministro nobis in Xpo dilectissimo Salutē.

Um multa p̄clarī inonu⁹ ignē et eruditōis tue edideris: nllz plane iūdicio nr̄o ē luculētī
aut̄ laudabilē eo ope: q̄d nup̄ de vñtate itellē varijs et excellētē doctrinā refert⁹ et clā
borati nob̄ dedicasti. Hoc sigd op̄ est singlarē et eximie subtilitatē: in q̄ noī min⁹ argute: q̄ copiose re
cēsent oia vētēz: phoz: dogmata: eliminātib⁹ oib⁹: q̄ circa vñtate itellē surrepserat: errorib⁹: et docēnt̄. q̄
Ep̄iana et catheō schola ob hōstellā p̄fessiōe credere et tenere d̄z: Quāp̄ be tue lucubratōes dici sane s̄ p̄
q̄ grate nobis et incūdē fuerit. Necq; p̄fecto vñlū muneris gen⁹: q̄d pls nobis volūptatis afferre potuerit: q̄ bellus
hic tu⁹ eruditissimus: quē et legitimus libēt̄: et tue erga nos beniūlētē p̄gn⁹ carissimū bēnūs: tibiq; mācias grās
agim⁹: q̄ p̄cō iūtōz v̄tilitate Bñ p̄claz ad nos mun⁹ miseric̄. Optam⁹ autē nobis p̄beri occasionē: p̄ quā et labores
hos tuos: et singulare frūtem tuā recognoscere et ornare p̄o meritis possimus. Illud itaq; persuasuz habeo: nos nulla
vn̄q; in re defuturos tibi esse: ybicumq; operam et studium nostruz honori tibi et vñlū fore cognoverimus. Vale. Lbe
ry. XXXVI. May. M. CCCC. XCVIII.

Articulus

Cxxim sacre Theologie metaphysicque monache: Magri Antonii Trombere patavini ordinis minorum p*uincie* Sc*i* Antonii ministri. Questio de aia hu*an* p*luralitate* catholice Auerroy*s* et sequaces in studio patavino determinata.

D*e* rō.
oluit
in fi. q.
50. 50.
q*r* p*p*
et falsa
otedit.

Veritutur utrū

aia intellectu*s* i*f* forma subal*s* corporis humanie*s* v*nita* p*informatiōe* f*m* op*ionē* Ari*s*. Et ar*s*. q*s*. Nā 3° de aia. Intellectus hu*an* ē ipal*s* im*ixi* et se parat*s*. tex. cō. 3. 7. 4. Sed forma que ē v*nita* māe*s* corpori*s* f*m* ē et i*f* ormatiōe*s* nō sit s*ic* im*ixta* et separata*s*. q*r* t*c*. **C**u*s* si dicas q*s* intellect*s* hu*an* est separata*s* māe*s* op*one*z; q*s* h*z* op*one* quā nō cōicet corpi*s*. Cum nō depedear a cōpe*s* i*opādo* t*acq* ab obo*s*. **C**lōtra. q*s* ex op*ari* separata*s* intellectu*s* exclud*s* ē et separatum*s*. ex p*mo* de aia. tex. cō. 13. Sed si sit op*o* aie*s* sic separata*s* a cōpe*s* et abstracta*s* q*s* nō sit actus corporis*s*; vt x*ce* dit ex r*u*siō*s*; sequit*s* q*s* aia*s*; cui*s* est talis actus*s*; nō erit actus*s* corporis*s*. Lōc*qu*ntia p*b*ar*s*. Nō. n. v*r* ē obstr*actiōe* et dēp*re* dēi*or* op*atio* forme*s* q*s* esse ipsi*s*; et acc*onf*it*s* sub*z* ipsi*s*. **S**z intellect*s* est op*o* intellect*s* et acc*onf*it*s* receptu*s* in ipso*s*. q*s* si itel ligere nō est forma que cōmunicetur corpori*s* tan*q* subie*c*to*s*; sequitur*s* q*s* nec intellect*s*.

Ed oppositum arg*s*. Ali*s* intellectu*s* est actus p*rimus* corporis phyc*s* t*c*. I*g* i*nf*ormat corp*s*; n*o*ta*s* p*b*as*s*. Nā 2° de aia data*s* v*n*it*e* nit*io* de aia*s* q*s* est actus corporis*s* t*c*. statim Arist*s* dat alias*s*. tex. cō. 2. 4. Et est illud quo viuimus sentimus et intelligimus p*mo* p*ro*to*s*. Ex quo p*s* q*s* intellect*s* humani cōprehēdit sub ista diffōne*s*. Et i*p*n*o* tert*u* dicit*s*. Q*s* p*n*" quo aia cognoscit*s* et sapit*s* est p*s* subiectu*s* aie*s*. L*u*i*s* diffōne*s* p*mis*it*s* in z*o*. Ex qua diffin*itio* colligun*s*; q*s* aia intellectu*s* est actus pri*mus* corporis*s*. **I**tē. aia intellectu*s* est p*n*" quo viuim*s* t*c*. **S**z nihil formal*s* op*af* p*formā* que sit p*n*" formale op*atio*ne*s*; n*o* sit forma in ip*s*. I*git* intellect*s* est forma in nobis*s*; et n*o* forma que sit actus secundus*s*. I*git* ē actus pri*mus*; et n*o* nisi corporis hu*an*; q*r* t*c*.

In ista questione tria faciem*s*. Primo vide bimus d*icitio* Auerroy*s*; circa intellect*s* hu*an*. Seco*s* an op*io* Auerroys fuerit op*io* Arist*s*. Tertio videbit*s* de q*s*lo*s* p*m* veritatē*s*.

CIntentionem Auerroys circa p*at*te*s* mām diffuse per tractans. Articulus. I.

Area p*rimus* nōdūs f*m* Lōmē*s*. q*s* forma physica*s* naturalis est duplex. q*d*az q*s* cū mā facit v*n*u*s* p*s* se*s*; q*s* iformat mām et ips*s* perficit*s* in r*atiōe* act*s* p*mo*; vt p*ma* ei*s* p*fectio*; quedā q*s* cum mā facit v*n*u*s* p*s* se*s* nō v*n*it*e* p*ponis*; vt p*cedens*; nec v*n*it*e* māe*s*; vt p*ma* ei*s* p*fectio*; q*s* facit v*n*u*s* cū mā v*n*it*e* ord*is* et v*n*it*e* t*er*ti*o*ne p*ne*ph*s* op*atiōe* et p*sum* ad ei*s* p*ma* op*one* q*s* est s*ibi* e*nti*al*s*. **V**ac*s* aut*s* disti*c*to*s* inuit*p*bs*s*. z. d*aia*. tex. cō. 21. y*b*i*s*. (De intellect*s* aut*s* p*sp*ect*s* potētia*s* n*ihil* adhuc manifestu*s* ē; q*s* v*r* alter*s* gen*s* aie*s* ē ē t*c*). **S**z postmodu*s* iferi*s* subdit*s*. (Reliq*u* aut*s* p*res* die manifestu*s* ex his q*s* n*o* sunt sep*abiles*) y*b*i*s* Arist*s* pon*s* al*iq* aia*s* ē et forma*s* separata*s* a mā seu a corpe*s*; n*o* int*er*dit*s* de separatiōe*s* f*m* locu*s* et sit*u*; q*s* de separatiōe*s* quāt*u* ad hoc q*s* n*o* ē p*fectio* recepta*s*

Primus

mā iformās ips*s* ad intellectu*s* Lōmē*s*. Et Lōmē*s* q*s* p*ia* intellectu*s* v*f* aliud gen*s* ab ali*s*; q*s* est aia cui*s* ali*s* h*z* equocatione*s*. Et iferi*s* cōmē*s* 22. subdit*s*. Q*s* decla ratu*s* ē in ynaqua*s* ali*s* aia*s* ab intellectu*s* q*s* est p*fectio* corporis nālis organici*s*. Perfectio*n* est finis et cōplemē tum p*fecti*; finis aut*s* n*o* separata*s* a finito*s* t*c*. Et in hoc codex 2° cōmen. 7. Perfectio*n* in aia rōnali*s* et in ali*s* v*eritib* anime*s* d*r* pura equocatione*s*; vt declarabil*s* post*s*. Et in de suba orbis iquit ide Lōmetator*s*. Q*s* q*da* sit forma*s* d*icit* tu*u* p*m* mām: quedā n*o*: cui*s* in modi*s* ē solus intellect*s*. Ex q*b*o*s* o*b*ibus collig*s* sup*scripta* disti*c*to*s*.

C2^o disti*c*to*s* ē ista. Unitas h*z* quā ali*s* ē v*n*u*s* ē m*ulti*plex. Quedā ē v*n*itas aggregatiōis; q*d*ā ordinis; q*d*ā p*ponis*; **Unitas** multiplex. quedā simplicitatis*s*. Unitas aggregatiōis ē aliquo*s* ex*s* stēu*s* simplici*s* in acu*s*; quo*s* nullu*s* ordinā*s* cēntial*s* ad re*s* liqui*s*; que ad modū cumulatu*s* vel accrui*s*; de quo h*z* Ari*s*. q*s* n*o* ē alig*d* p*ter* pres sum*it* l*ump*tas. 8° metaph*s*. tex. cō. 15. Distinguē*s* tale toru*s* h*z* v*n*u*s* p*s* q*s* est v*n*u*s* f*m* p*pones* et est v*n*u*s* ali*s* p*ter* p*tes*. **Z** v*n*itas q*s* est ord*is* addit*s* supra p*tes* simul l*ump*tas ordinē cēntial*s*. De quā h*z* Ari*s*. 12° metaph*s*. tex. cō. 52. Q*s* oia*s* in v*n*iverso sūt v*n*u*s*; q*s* d*rid* nām ad v*n*u*s*; et talis v*n*itas se h*z* p*addi*to*s* ad p*oz* p*ri*ntatē*s*. Nā in cumulo vel aceruo ē p*ec*ile ord*o* iter p*res* f*m* sit*u* et locu*s*; q*s* est c*on*u*mō* acc*ital*is. Nā q*s* est p*us* f*m* sit*u* p*ec*ē posteri*s*. 3° v*n*itas addit*s* eti*s* supra se cundā*s* in for*matiōe*; q*s* resultat*s* ex part*s* h*z* tribus ord*inē* cēntial*s* iter sc*s*; qu*s* p*yn*a iformat*s* reliqu*s*; et v*n*ia est ac*s* et reliqu*s* p*o*t*et*ia*s*. nam. 9. metaph*s*. b*o* albus est v*n*uz ali*s* alig*d*; q*s* albedo iest domini*s*. Lōpositio*n* ē v*b*i*s* ali*s* alig*d* est vt ac*s* et aliquid ve*potētia*; ex. 8. metaph*s*. vt n*u*c allegati*ū* ē. **S**z v*n*itas q*s* est p*ponē* q*d*ā p*le*; quedā p*acc*is*s*; et illa q*s* est p*s* se*s* addit*s* supra alia*s*; q*s* illud q*s* est v*n*uz talis v*n*it*e* est ali*s* p*ter* pres; q*s* n*o* p*ringit* in v*n*o p*acc*is*s*. Unitas simplicitatis addit*s* p*fecti* idētati*s* oium p*re*to*s* in tali v*n*o; q*s* v*n*itas reg*s* in simplici*s* n*ec*to*s*. Sicut ē de*s* de quo dicit*s* Aug*s* de ciuitate dei li. ii. cap. io. **T**ū simplex est d*is*; q*s* ē gegd h*z*. **A**uerroys pos*itio* de aia intellectu*s* multipl*s*; p*b*as*s*; q*s* n*o* sit forma nālis corporis hu*an*; p*st*as sept*u* n*ib*?

B **X** his p*missis* op*ionē* Lōmetato*s* ris in hac māper*s* stringē*d*ō q*pt*u*s* conyicio*s* de intentione eius po*n*o sept*u* n*ib*es. Qu*p* p*ē* ē ista. Aia intellect*s* u*n*ā ē forma corporis hu*an*; cap*it*o*s* formaz māle*s* p*mo* māl*s*. **P**robat*s* ista. **T**ū q*s* dato opposito*s* isti*s* clōn*s*; anima intellectu*s* non esset aliud gen*s* ut ab ali*s*; nec esset aia cu*s* ali*s* equo*s*; vt p*missis* ē sup*it*is de mēte*s*? **T**ū ēt p*r*ōnē*s*; q*s* intellect*s* ē sub*m* sue op*atio*nis distincte a corpe*s*. g*nō* ē forma corporis*s*; a*s* p*z*; q*s* intellect*s* ē*me*diat*s* recip*s* in aia*s*; et n*o* cōicet*s* corpori*s*; q*s* ē*ter*op*o* p*ncipal* mālia*s*; a*s* p*b*as*s* ex p*mo* de aia. tex. cō. 13. **S**i sit aliqua op*atio* in qua n*o* cōicet*s* corp*s* ne*c*e*ē* ips*s* separati*s* n*o* d*ig*de localiter*s* et f*m* sit*u*; q*s* efficiat*s* et tentat*s*; q*s* n*o* iformat*s* mām. **E**t affirmat*s*; q*s* q*da* ali*s* sunt v*n*uz in actu q*qd* attingit v*n*u*s* et reliqui*s*. vii q*s* q*pt*u*s* et lignu*s* sunt v*n*uz in actu p*idiu*stionē*s*. i*o* ipole ē q*qd*rat*s* q*pt*at*s* n*o* quadret*s* lignu*s*; q*s* forma ē*s* est p*n*" op*andi* et sua op*atio* sunt v*n*uz in actu*s*; sicut acc*en*is et sub*m*; g*r* t*c*. vii si q*pt*u*s* esset res dis*ta* a corpe*s* et q*qd*iz isto*s* efficit*s* in actu*s* sp*at*ia*s* et diuis*io*ne*s*; et y*lter*i*s* q*pt*u*s* n*o* ē*c*ect*s* p*fectio* et p*lem*et*s* corp*s*; q*d*libet isto*s* beret*s*, p*pri* q*qd*rat*s*. **I**git*s* si corp*s* atrigat*s* cētia*s* aie*s*; a*s* p*aia* sit*u* c*on*p*fectio*; ne*c*e*ē* ē*pt*at*s* q*on*ope*s* aie*s*; q*s* ē*st* intelligere*s*; q*s* in ipsa n*o* cōicat*s* corp*s*; t*c*. n*o* ē*pt*at*s* corp*s*; t*c*. 26..

Articulus

ipsius. **N**isi est simili. igit̄ et anima. pbaſ: qz qd̄ est finis et pfectio māe corrupti ad corruptionē cī. sicut figura q̄ ē pfectio dicitur destruit̄ q̄tū destructa: et destructa subi. **C**ontraq̄ ad pncipale. Si in. (māli destruit̄ q̄tūas. telleat̄ ē forma corporis: extendit̄ ad extēsionē corporis: s̄z nō extēndit̄. igit̄ et major p̄z: qz pfectio et pfectibile sunt correſatim: et uno multiplicato in p̄tib⁹ multiplicat̄ et reſiliunt̄. Hā tēs pfectibile sit vnu in actu et p̄tib⁹ ipotētia: qui sit ipotētia ad divisionē: et p̄ vnu pfectio p̄ma cōpo- ris erit vnu in actu et p̄tib⁹ ipotētia: p̄p̄tib⁹. **E**t cōfirmat̄: qz si pfectio corūdēs pfectibilis extēdo eēt ob- stractab̄ oī extēsionē et q̄tūitate: cōſonter eēt abstracta/ a situ et pōne: q̄ est dīa q̄tūtatio: v̄l salte sequit̄ q̄tūtatio: et ita si pfectibile esset padue: et pfectio romē nō minus pfectio ipsa poss̄ informare et pfectere ipm pfectib⁹: qz distātia mediu⁹ et que eēcēnūt sitūnib⁹ faciūt ad B̄ q̄ pfectio.

Contra 4. pncipal: si intellectua est forma: (informet vel nō. corporis educere de potētia māe: s̄z itells nō educit̄ oī po- tētia māe. ḡ t̄. a⁹ pbaſ. Nā de potentia māe. iz. metaph. ē impfectū deduci ad cē pfectū: et incōplētu de- duci ad xplementū: sicut cera trahit̄ ad figurā. Ex quo se quis q̄ deduci de potētia ē ipm pfectibile trahi ad actu et perfectionē p̄p̄tib⁹: minor p̄z. Aliogn. n. aia intellectua nō crearet̄ s̄z theologos: nec veniret ab eēt fm phos: q̄re t̄. **C**ontra 5. pncipal. arḡ. Quoꝝ rōnes sunt ex opposito immedia- te idētes aliqd̄ vnu gen⁹ p̄ modū actuū: illā nō p̄t̄ simili- p̄stituere vnu z̄. Nec vnu pōt̄ eēt pfectio alteri⁹: s̄z corpo- reū et corporeū didūt subam p̄modū actu⁹. ḡ t̄. maior p̄baſ. Nā q̄ rōnale et irrōnale didūt al. iō ista duo nullum vnu z̄. p̄stituunt̄: nec vnu eēt pfectio alteri⁹. probat̄ etiā rōne. nā ex duob⁹: quoꝝ qd̄l̄ ē act⁹: nec vnu eēt i potētia ad aliud: nullo⁹ pōt̄ fieri in re vnu. S̄z q̄cūq; due dīe di- uidētes aliqd̄ vnu cōe immediate sunt act⁹: Nec vnu ē i po- tētia ad reliquū: quā sint opposite. ḡ t̄.

Contra 6. pncipal. Qis for⁹ ē pfectio corporis: cōſidat̄ corpori suū etiā formale: s̄z itells nō ē h̄. ḡ t̄. Nā nō cū minor: ma- ior at̄ pbaſ. Subz suscipies aliq̄ formā pura abedine ē aut nigredinē denoia albi⁹. v̄l nig⁹: i nisi p̄ B̄ q̄ h̄ actu⁹ p̄m̄ sibi formal̄ lexiste⁹. v̄z. abedine ē aut nigredinē. igit̄ si itells ē pfectio: informas corp⁹ h̄uanū: leḡ q̄ corp⁹ h̄uanū erit intellectū. **E**t cōfirmat̄ B̄: qz si itells ē pfectio corp⁹: ḡ dat̄ sibi ēt̄ in rōne forme: s̄z dare ēt̄ ēt̄ rōne forme ē cōi- carosibi suū ēt̄ formale: et p̄stituere subz in tali eēt: ec̄ aut formale itells ēt̄ ēt̄ intellectū et idisibile. igit̄ t̄. **E**t cōfir- mat̄ ēt̄: qz p̄positū ex duob⁹ eq̄l̄ recipit denoia et cōli- tera quolz illoꝝ: vt p̄z inductiū in oī: ḡ p̄ oppo⁹ si sit cōpositū ex duob⁹: quoꝝ vnu sit altero pfectio⁹: pncipali⁹ denoia et pfectiori: vt colligif̄ de mēte Ari. 9. r. io. ethi. Si ḡ suba intellectua vnu alicui corpori ēt̄ rōne forme: leḡ q̄: totū p̄stituū rōne p̄t̄ māli dicet̄ q̄tū et disibile. rōne for⁹ dicet̄ idisibile. **T**res itells vnu atent̄ corpori ēt̄ rōne forme in tellest̄ erit eiusdē receptio⁹: cū sua mā. Nā ē simili. igit̄ illud ex q̄: leḡ: Nā pbaſ: qz forma n̄ recipit sine sua mā: et p̄ vnu cū⁹ receptio⁹ ē mā. Mālis erit forma: falsitas p̄ntis pbaſ. Qz mā recipit idisibile et signata: q̄ itells tñ apphēderet formas idisibiles et signatas: et ex p̄nti nō poss̄ apphēdere vnu: qd̄ ēt̄ experientia.

Contra aia nō ēt̄ corpis motris fm Aether. **A**cto. II.

Secunda. **A**cto aia intellectua nō ēt̄ for- ma corpis h̄uanū pfectio in ra- tiōe motoris fm Lōmē. Ita ꝑ pbaſ: qz dato opposito seq̄ref̄ q̄ et aia et corpe isto mō non plus fieret vnu: q̄ et intellectua et orbe: Nā ē simili: qz plus depēdet aia intellectua a corpe h̄uanū q̄ intellectua a celo. Qz intellectua si depēdet a celo: vt coexistit̄

ipm hoc ēt̄ pfectio p̄p̄t̄ locale: q̄ eēt opatio extēſeca et accentus intelliget̄: qz ēt̄ pfectio et alteri⁹ ab intellectua: et recipit̄ i altero ut pfectio p̄l̄: s̄z aia intellectua regit cōp̄ h̄uanū p̄p̄t̄ pfectio et ei⁹ p̄ma et cēntiale: q̄ ēt̄ intelligere. igit̄ t̄. Nā ēt̄ euides. Qz v̄trobiquēt̄ eēt eēt vnu moto- rī et mobili: q̄ tñ importat vnuat̄ ordine iter aliq̄ mo- cēntialr̄ ordinata. Qdeo aut̄ intellectua mouet̄ ad celum: q̄ bñ ēt̄ cēntiale: siēt̄ oīdō q̄ ēt̄ iter aliq̄ intellectua et corp̄ h̄uanū: dato ḡcī tñ apphēper̄ vt motor. **E**t cōfirmat̄: qz si vnu aie ad corporis eēt̄ pfectio vt motoris ad mobile: nō magis aia intellectua ēt̄ forma phica: et d̄sideratiōe phici q̄ intellectua mouēt̄ celū: Nā ē simili. igit̄ t̄. Nā pbaſ. Qz q̄ bñ necc̄ vnu intelligēt̄ orbi: vt motrix sit̄ aia corpori: et magis: qz fm Lōmē. aia nō vnu corpori et hoc in opando scū in rōne pfectio opariūt̄ iſtra ānu discrētio: cuī cēp̄t̄ discernere. **B**aut̄ nō ēt̄ ēt̄ intelligēt̄ respec- tū orbi. Impolal. n. ēt̄ apud Ari. et Lōmē. intelligēt̄ nō mouere ēt̄ p̄l̄: et tñ Ari. et Lōmē. nō ponit̄ intelligēt̄as ēt̄ formas phicas: sed metaphysicas s̄z suas qd̄itatis: B̄ ēt̄ sic considerari a metaphysico si a phycō. Oppo⁹ vult̄ d̄ aia intellectua. z. phycō. t̄. cō. z. 6. Dū Lōmē. b̄ q̄ aia intellectua ēt̄ vnuq̄ nāliūm: et p̄ma abstractaz.

Acc valēt̄ **q̄d̄** q̄d̄ a ḡbūdā iūuenib⁹ temere sugge- **D**igret̄ retub⁹ nouas opiones ad aliquoꝝ graz sio tñ acgrēdā: q̄ nouis delectant̄: vt inḡ ille. **E**st. n. cūcūz no ga no- uitas gratissima rez. v̄z. p̄aia intellectua q̄tū. ad suū ḡ ueloz- ditate et intellectoꝝ eternā ēt̄ d̄sideratiōe metaphysici: sic Auer- intelligēt̄: s̄z q̄ ad intellectoꝝ noua ēt̄ d̄sideratiōe phyci. rosta- **L**ontra hoc multipl̄ arḡ. Illa forma ē phycā et rum. **de d̄sideratiōe phyci** q̄ ex sui nāt̄ ieli. Forma- naſ ēt̄ determinati ad corp⁹ phyci: vt act⁹ p̄mū ei⁹. sicut q̄ fugit̄ ēt̄ cōp̄ eēt̄ nō pōt̄ s̄z sua qd̄itatis. Aia intellectua ēt̄ h̄. igit̄ t̄. pugna. Major v̄t̄ nō eḡdā. s̄z sua qd̄itatis depēdet̄ ab ēt̄ nāt̄. tio. li ēt̄ ens nālē. Quā hēat diffiniri p̄ ipz: minor p̄z: et z̄. z̄. **d̄a** Iaſ aia intellectua ex sui nāt̄ et ex rōne et̄ formali- nata: est cē p̄p̄t̄ pfectio corporis phyci cū p̄tineat̄ sub diffōne aie vt declarat̄ in z̄. arti. pncipali: et est aliq̄ mō act⁹ p̄mū corporis fm Lōmē. et p̄mū opandi in corp̄ q̄ ad ei⁹ opōnē p̄mā et cēntiale. Neut̄ coꝝ st̄tingit̄ in intelligēt̄. v̄z. q̄ sit p̄p̄t̄ pfectio corporis: nec q̄ sit p̄mū opandi p̄ opōne in cor- pori. **E**t B̄ cōfirmat̄: qz si sic aia intellectua ēt̄ p̄ accīs forma phycā: Nā ē simili. igit̄ t̄. aia falsitas p̄ntis p̄z: ga- Ari. z̄. z̄. de aia p̄bēdit̄ intellectum sub diffōne aie: qd̄ nō ēt̄ nisi p̄ se p̄t̄inere sub ipz. Et v̄t̄. illa q̄ sunt paccīs sunt omittēda ab arte: ḡ nō determinaret̄ phycis de aia: vt ēt̄ forma corporis h̄uanū: qd̄ nullus cēdit̄: Nā pbaſ: qz aia nō esset forma corporis nisi q̄ ad opōnē sibi accī- dētale et̄ st̄tingēt̄: quā respicit oīno p̄ accīs. s̄. quo ad in- tellectoꝝ nouia: q̄ nō ēt̄ pfectio ei⁹ fm le: s̄z vt h̄: B̄ ēt̄ re- alicui⁹ determinati idicū. igit̄ aia intellectua ēt̄ p̄ se for- metaphysica: et p̄ accīs phycā. **T**re ꝑ B̄ qd̄ d̄r: ḡt̄ ad intellectoꝝ eternā aia intellectua nō ēt̄ d̄sideratiōe phyci. arḡ sic. Qis intellectua q̄ intellectua siue eterna siue nō depēdet̄ ab oībo sensibili et̄ nāli. igit̄ d̄sideratio de aia fm suā suāb̄ ēt̄ nālis: Nā nō: et̄ vnu pbaſ: qz oīs intellectio q̄ n̄ ēt̄ eade oībo cātū ab oībo: et̄ depēdet̄ cēntiale ad ipso: vt̄ salte coexistit̄ ipz. Intellectio q̄cūq̄ aie d̄ istis sensibili⁹ et̄ nālib̄: et̄ h̄. igit̄ maior pbaſ: qz intellectio q̄ n̄ ēt̄ eade oībo: est posterior ipo: et̄ p̄xigit̄ ipz ad B̄ q̄ sit̄ et̄ hēat ee: ḡ depēdet̄ ab ipso: qz p̄tigēt̄ h̄: ab B̄ ēt̄ ipa depēdet̄: si sit̄ in alteritate nāt̄: sic assumit̄ in ista maiore: et̄ cū depēdet̄ alicui⁹ ab aliq̄ in cē nō sit̄ nisi in aliq̄ ḡt̄ cāe. igit̄ tale depē- dēs cātū. Minor pbaſ: qz intellectua q̄cūq̄ de istis nālib̄ et̄ sensibili⁹ aie intellectua n̄t̄ nō ēt̄ eade istis sensibili⁹: et̄ p̄xigit̄ ipa salte fm nām specificā ipo: vt̄ et̄ Lōmē.

Primus

Xedit. si serit posterior: et depedēs ab ipsis in ec: et p. 211
cabit. **S**o forte ad h. d. aia itellecū itelligit itel
lectio eterna ista mālia fessib[us] p[er] essentiā p[ro]pria. **S**o
q[ue] sit obm[od]i poterit cogitante dz ec p[ro]positio: nō tñ
p[ro]positio: s[ed] erat aliq[ue] silitudo: qd v[er] posse p[ar]ti p[er] illud
p[ri]mi de aia. ter. cō. 33. vbi Ait. cōmēdat atiqua q[ui] cognit
io sit p[er] assilatoe[rum] cogitante ad cognitū: s[ed] ista p[ro]positio nō
pot latulit[ur] serentia sic itellecū. et ista semper mā
lia. q[ui] p[er] essentiā aie itellecū nō assilab[er]i istis sen
sibilib[us]: q[ui] p[er] essentiā p[ro]pria nō poterit ipa itelligere.
vñ ista rō p[ot] sic p[er]stringi. Si eentia aie mouet itellecū
possibile ad itellecū isto[n] nāliū: op[er]z q[ui] moueat ut est
aliq[ue] mō silitudo ipo[r]t[ur] et for[um] imitatio p[er] q[ui]to rep[re]sat ipa
itellui s[ed] eentia aie nō est h[ab]it[us]: q[ui] re[ct]e. **L**o[go] firmat: q[ui] fm
Lōmē. in de tōno et vigilia. si itelligentie ab[us] intelligenter
ista mālia eentia māles: q[ui] nāla no val: niss p[er] hoc q[ui] cogni
scens affit[us] cognito. **T**at p[ri]ncipiale urgi. Brifor. iz.
metaph. et v[er]biq[ue] p[er]tractat de formis abstractis. s[ed] in
telligētis sp[iritu] excludit aiam: o[ste]ndit q[ui] iste sube abstracte
sunt oino abstracte a mā et q[ui]cūq[ue] magnitudine s[ed] se:
et q[ui] ad op[er]nē ei[us] p[ri]mā q[ui] est itelligere. vñ o[ste]ndit q[ui] iste itel
ligentie sunt sine magnitu[n]e p[er] h[ab] mediū q[ui] sunt itellecū
les sine mā. vt i tex. cō. 30. 2. 36. qd nō v[er] posse dici de aia
Ite ex opione seq[ue]ret q[ui] aia itellecū nō (itellecū)
eēt[er]na nāliū: p[er] abstractas: qd est h[ab]uerroyz. 2. p[ro]p[ri]y.
vt allegatū ē. p[ro]bat: q[ui] si ē vltia: aut fm esse aut fm si de
ratio[n]e. Si p[ro]mō: aut tale esse ē subale aut accitale. Si p[ro]mō:
h[ab] p[ro]p[ri]y. q[ui] si ē vltia nāliū s[ed] ē eentiale. q[ui] ē s[ed] o[ste]ndit
ne eentiale: q[ui] ē itelligere simpt[us]: nō itelligere ut h[ab] aut
vñ h[ab]. Si z. mō ē vltia. q[ui] p[er] actis ē vltima: et nullū ordīne
essentialē h[ab] ad alias nāles: qd nō xedit. Si v[er]o de[st] z.
mēby p[ri]ncipale. v[er]o ē vltia s[ed] consideratoe[rum]. **D**iversus
modus considerādi et alteri rōnis nō facit aliqd eē p[er] i cō
siderationē nāliū aut vltimū. Qm p[ro]p[ri]o nō h[ab] fieri i equoco
s[ed] vnlucio. 7. phy. ter. cō. 24. **S**siderare aliqd h[ab] ce
et op[er]nē ei[us] eentiale: et considerare aliud nō fm ee: neq[ue] fm
op[er]nē ei[us] eentiale: s[ed] solu accitale est pure equoco. Igit
iste diversus modus considerādi nō fac aliqd esse p[er] i
sideratu in nālib[us] formis: s[ed] tñ vbi aliqd codez mō considerat
ibi p[ot] istitui p[er] vlti. alr nō. **S**siderat h[ab]: q[ui] si alie
for[um] considerat q[ui]ditatue et aia itellua solu q[ui]ditatue
nē noua: cū cognitione q[ui]ditatue sit simpt[us] p[er] et p[er]fectio: ex
7. metaph. ter. cō. 4. seq[ue]re[nt] q[ui] alie for[um] nāles erūt p[er] et p[er]
cti. considerat q[ui]ditatue aliqd a nāli. et aia itellua erit vltia vltimi. **S**si
deratōis ipse: et nō vltia h[ab] p[er]fectoria: qd ē h[ab] Lōm.
loco pallega. Nā p[er]fectoria: rei considerate attēdit penes rōnes.
considerādi: et nō penes rei consideratā tñ: ut illud dicat p[er]
cti cogiscib[us] i aliq[ue] scia: qd nō solu ē p[er]fecti i se: s[ed] ē p[er]
ctioi mō considerat. Immo seq[ue]ret q[ui] d[icitur] aia i gne nāla b[re]f
cognitione p[er]fecta a nāli: qd p[ro]b[atur]: q[ui] de nullo v[er] cognitione
p[er]fecta: nūl distincte cogiscant[ur] ei[us] p[er]t[er]e subiuncte: et ē p[er]
fectoria ei[us] p[er]fecta: nāla totū ē tale: q[ui] ē s[ed] o[ste]ndit ei[us] p[er]t[er]e:
ex smia Brif. 5. metaph. ca. de toto: qd nō ē in p[ro]posito.
Aia huana cu[m] corpe nō cōstituit vñ tñ vnitate ordīs
fm Auerroym.

Loculus. III.

Erlia. Octo. Aia itellua nō facit vñ cu[m]
corpe huana p[er]severitate ordīs.
Ista ē p[ro]b[atur]: q[ui] si sic p[ro]positu et corpe et aia
itellua min[us] eset vñ cu[m] cōpositu ex suba et
accitae: nūl ē flz. igf et alos. q[ui] p[ro]p[ri]y: q[ui] tale p[ro]p[ri]y sup[er] ordī
nē addit i p[er]formatōis accitai ad subz: vt p[ro]p[ri]y. 5. metaph. ter.
cō. 13. 2. 7. metaph. ter. cō. 4. z. qd nō ē p[ro]posito. Galatas
2. 11. v[er] p[ar]ti posse et h[ab]: q[ui] aia itellua ē p[er] eentiale h[ab]
et fm Lōmē. et veteris ad corp[us] humānu. sic acer ad p[ot]:
l[et] nō p[er]formatōis: q[ui] aia itellua ē for[um]: q[ui] b[re]f itelligit for[um]

mal: et nō corp[us]. Mō magis acer subal[us] d[icitur] ad p[ot]:
subal[us] et faciat aliqd vñl vnitate ordīs: q[ui] acer accita
lis cu[m] p[ot] subal[us]. h[ab] n[on] sit alteri gnis: q[ui] mō min[us] p[er] se vñl
bilio seu min[us] nata i stitutere p[er] se aliqd vñl. **P**ro h[ab] ē cō
posit[us] ex aial[us] et rōnali: ut cōiter d[icitur] et h[ab] Lōm. q[ui] rōnale ē
d[icitur] h[ab]s: q[ui] separat nos a d[icitur]: ut d[icitur] h[ab]: q[ui] vñl[us] ordīs
facile nullā fac p[ro]pone. p[ro]b[atur]: q[ui] si sic: q[ui] q[ui]b[us] res citra
p[er] itelligentie erit p[ro]posita: et p[er] itelligentia ad quā q[ui]b[us] res
essentiali[us] ordinat. q[ui] nō est f[ac]tum: q[ui] tunc q[ui]b[us] res esset cōq[ui]b[us]
essentiali[us]: q[ui] eoꝝ pars p[ri]ncipalis esset eiusdeꝝ p[er]fectionis:
q[ui] videt absurdum. stat q[ui] veritas cōclusiois.

Como nō est itellecū in qua[nt]u fantasiam in ec
Auerroym.

Loculus. III.

Garta. **S**ed h[ab] Lōm. Mō d[icitur] itellecū
nec itelligentie q[ui] itellecū aliqd reci
piat a fantasiam. Probat. Tu q[ui] ista ē opio
Auerpace. et Lōm illa reprobat. Tu rōne q[ui] illa

nō d[icitur] itellecū leu[is] intelligens: cuius pars seu illud qd
se et ex p[er]t[er]e si se h[ab] ad iē: niss ipressiu v[er] terminative:
q[ui] ali color ipressiu sp[iritu] v[er]isib[us] aut visione: et terminus
actualē visione v[er]is dicere: q[ui] stell[us] aliqd reci
piat a fan[us]: fan[us] se habet ad itelli[us]: h[ab] p[er] ipressiu: q[ui]
itella recipiet sp[iritu] intelligibile aut itētōis itellecū a fan
tasmat. igf re[ct]e. **O** si tu dicas: q[ui] arg[ument] excludit q[ui] h[ab] nō
erit actu intelligens: s[ed] nō sit actu itellecū. **C**otra:
q[ui] cadet rō v[er] d[icitur] actu p[er] z. Nā si p[er] alio hitudine aliqd si
est actualē op[er]a: nec ē v[er] ce actualē op[er]a. Et ē itelligē
d[icitur] actu z. ē itellecū actu p[er]. igf re[ct]e. **P**rop[ri]o imanēs
nata ē d[icitur] o[ste]nare subz i q[ui] ē subiuncte: nō ē illud q[ui] ē ipressiu:
v[er] p[er] se q[ui] prop[ri]o imanēs se h[ab] ad illud q[ui] denojar: v[er] p[er] se
ad p[er]fectibile. **S**ed p[er]fectibile ē illud q[ui] informat a for[um]: et ab
ipsa p[er]ficit: tal'āt for[um] nō ē p[er]fectua agētis vt agētis: et q[ui] sic
ē agēt p[er]ficerit sua op[er]a: eo mō q[ui] arguit Ari. 3. phyco.
Q[ui] statio ē et iagēt iquātū agēt: oēagēt mōteret. **S**ed
itelli[us] nō ē p[er]fectio: fan[us]: s[ed] itella polis: et ipo recipit subi
tute: et a fan[us] est tñm ipressiu: igf nō d[icitur] o[ste]nabit hoiez p[er] fan
tasmat et rōne fan[us] actualē itelli[us]: aut ē esse itellecū.
P. 3. de aia. iē: p[er]sistit i q[ui]dā pati: s[ed] iprimeis aut agens
aliq[ue] formā vt sic si pati: q[ui] sic oē agens patet. igf re[ct]e.
CUnitas cōstituti ex aia huana et corpe ē q[ui]druplex in
mentem Auerroys.

Loculus. V.

Ginta. **S**ed ad mē: ē Lōm. Aia itellua et cō
p[er] faciut vñl p[er] depen[er]m[us] eentiale
aie et corpe q[ui]drupl[us]. p[er] q[ui]tuz ad h[ab] p[er] sūt z. p[er]
q[ui]rrettia centrale ad ipz iē. z. p[er] q[ui]tuz ad ipz opōnez i se. 4.
q[ui]tuz ad ee ipz aie: q[ui] vñlo p[er] appellari vñlo eentia et p[er] se.

Pro cuius itelligentia nōnā sit aliqd: i q[ui]b[us] istituit per co
nē hoiez i eē specifico ē aia sensitia h[ab] gradū et vntutē q[ui] ē sc̄itū
excellētiorē q[ui] sensitia cuiuscūq[ue] brunti: q[ui] v[er] ē cogitatiua: ua Auer
cui officiū ē itētōis ididitiae distingue: et adiutē p[er]t[er]e roys co
re. Si itella q[ui] ē separat: et nō mixt[us] corpi: distinguit itētōis itelluit
vñlo: et p[er] h[ab] vntute coadiuviāt[us] imagiatiua et memoria hoiez in
p[er]parat fan[us]: vt recipiat op[er]nē itella agētis: et q[ui] fuit actu ee spe[re].
itelligibilita: et trāfserunt[ur] de ordīne in ordīne: vt iōmēto
iōtētē de aia igf Lōm. Quēadmodū aliqd artes p[er]parat
mās artifici p[ri]ncipali: ut lignari et carpētari v[er] d[icitur] om̄ifica
toris: ita facit cogitatiua itella: et p[er] h[ab] v[er] cogitatiua
freq[ue]tissime appella itella: et p[er] h[ab] v[er] cogitatiua
et aliqd i scia: aliqd i prudētia: aliqd i d[icitur] artib[us]
mechātis. Et his p[er]clādit q[ui] cogitatiua vt ē illaq[ue] īme[re]
d[icitur] itelluit: sine q[ui] itella polis nō ē facit: nec h[ab] itētōis

Articulus

Quo in **C** itellec^s seu actualē itellec^{tōe}s d^o nouo: vt p^r ex mltis dī
tellect^er^s C t^r nō^m p^r itells vno^r t^r nūgīt cor^r **C** Aris. i. 3. d^o aia.
porci aut fatasie nfe: ex B q^r fantasma aut itells agens sit
itelligit ad itellec^{tōe}s actualē: vnu rembre t^r pparat. s. fan-
tasma: alio. s. itells ages ppnd: t^r pncipal^r z: q^r itells pos-
sibl^r hz tēdētia: t^r attigētia ad obz: sic ad terminū relucē-
tez in fan^r. Intells. n. polis recipit actualē cognitēz de
obo: t^r spidet i p^r sic i terminū: attigēdo recigēdo ip^r: t^r
actualē ite^r n̄ ē recipie itellec^{tōe}s: t^r itellec^{tōe}s tēdere
i obz sic i terminū: vt p^r i itelligētus: q^r actuallt intelligit:
t^r n̄ nihil recipiūt: cu^r itellec^r car^r sit suba car^r. Intell^r
ig^r ē ip^r itellec^{tōe}s actualē de obo brē tēdētia t^r
attigētia ad obz: sic ad terminū: t^r itellec^{tōe}s sic tēdere i
obz ē ip^r obin actualē cogscit aut ip^r actualē attig^r p itel-
lectētia actualē. Et itellec^r b^r e itellec^{tōe}s sic tēdētia: B
est h^r tēdere respecti tēdētia f^r obz vt in terminū: est itelle-
ctū actualē cogscere t^r ite^r. Et pp B coiter itellec^r spēs i
telligibiles: sefatōes: t^r h^r appellāt itētōes: nō q^r sint etia
rōnis. H^r q^r sit illa q^r pōe tēdētia i oba sic i terminū.

Oboes. Sed Contra **C** Aris. z. r. 3. d^o aia. cō. 5. **Sentire** t^r i
Auer. **C** affirmat: q^r nō ē imagintabili q^r aligd recipiat itel-
lectētia: t^r nō formal^r intelligit: sic nihil fomat^r recipit al-
bedine nisi sit albu. **C** Itē Lō. 3. d^o aia. cō. 36. Dic q^r itelle-
ct^r exn^r i nob^r hz duas actētōes: q^r vna est d^o gne passiōis
s. itells: t^r talia ē cēbēre formas t^r denudare eas a mate-
riis. **C** Itē istātia d^o intelligētis nulla ē: q^r vbi itellec^r
n̄ ē endē cu^r suba intelligētis ibi ite^r ē recipie itellectionē.
H^r intelligētis itellec^r ē eadē ip^r. p Lō. 3. d^o aia. cō. 8.

Soldes. Et hoc **C** id dicit. **C** Ad p^m dr^r: q^r si recipie itellec^{tōe}s
et itellec^r. q^r recipie itellec^{tōe}s esset itel-
lectib^r p locū i nūgat. vns ē flz. ig^r t^r an^r. flitas vnt p^r.
q^r itellec^r ē pfectio simpl^r plta agentis t^r patris: nullus
respect^r sive sit de gne relatis sive actētōis t^r passiōis ē h^r.
igit t^r a^r appz p Ari. z. metaph. vbi loqns d^o deo dic^r q^r si
itellec^r dei no ē sit sua suba nihil honorabile ier^r ei. Et ad
pbōne itelli^r one subdit. p intelli^r ei honorabile iest. p^r B
ide i nob^r Ari. p. r. io. ethic. vbi vult^r felicitas: q^r ē finis
vitim^r nac^r itellec^{tōe}s opo optia: vt^r sifit i opo opti-
ma. Prob^r ēt gnat^r p Ari. 9. metaph. tex. cō. 15. vbi vult^r q^r
act^r ēt por^r pō: nō solū tpe: t^r et suba: B ē pfectio. t^r pbat ibi
ista vnt: q^r pō ē gne act^r t^r q^r finis. b^r p^r. Tū q^r respect^r ē
minime etiatis: vt^r ē d^o mētē Lōm. z. metaph. cō. 19. Tū q^r
ois respect^r est ad aliquē terminū ab^rum: t^r gne ip^r: t^r si sit
respect^r d^o gne passiōis: est ad aliquē terminū acqstū ipi-
passo: t^r quē passū se hz nūc ali^r q^r p^r. ig^r respect^r n̄ ē vltia
pfectio opatis. **C** P. respect^r n̄ ē nou^r sine nouitate alic^r
ub^r poris: B vel in suba vel in terminū. t^r q^r opo
actualis ē noua: sine nouitate cuiuscu^r alteri^r pōris ab^r
vli i opateyl^r termino. ig^r t^r a^r p^r. Tū p^r hz i. p. hyc. vbi
negat i ad aligd eē motū: t^r expst^r i. 7. tex. cō. 17. vbi vult^r
q^r ad stutē t^r maliciā nō ē alteratio: q^r sit ad aligd. Ingr^r
n. **C** hec at q^r ad aligd nec gnōnes sit: nec gnō ē ipsoz: nec
alteratio omo B ibi. Tū p rōne: q^r respect^r vt^r ē hitudo
iter duo extrema. v3. funda^rum t^r terminū. g^r v^r posse eē
non^r sine nouitate alic^r. Extrezo^r v^r alie^r ab^r pōris i alio
extremoz: salte nāl^r loqndo. b^r ēt p^r q^r ad p^m p^r: q^r
illud q^r exit d^o pō accititali ad actū no recipit alioz formā
nouā pōze ipa opōne: q^r tūc nō fuiss^r i pō accititali: t^r eē-
tiali. Scda p^r mōris ē mani^r. p^r. n. q^r hibit ab^rum adueit
vissibili q^r v^r actū: aut intelligibili q^r actū intelligit: t^r sic
alio. **C** g^r oib^r Exclidit^r q^r ite^r n̄ ē p^r se respect^r: nec p^r vns
part. **C** Ad Ari. z. r. 3. d^o aia. rur^r q^r au^r Ari. intelligit vt^r
p^r se v^r comitāter. s. itellec^r ē pati: t^r sifit sentire. t^r p^r ē
va. **C** Uel predici q^r intelligere ē pati q^r ad denotatōes.

nō. n. intelligere denotat subz intelligēs: nō p B q^r subz re-
cipit itellec^r q^r s. nō p B q^r subz effic ipaz. Nā q^r qd sit il-
lud q^r cat effectie itellec^{tōe}s nō p B denotat intelligētia
s. p B tñm q^r recipit: vt alioz tactū ē. s. p^r at loqns d^o illi-
formis. s. itelli^r t^r sentire: vt sifit for^r denotantea: t^r illa
gb^r formāt intelligim^r dicit q^r pmissus ē: vt sit sifus. In-
telligere vt ē for^r denotantea: sifit i B q^r subz recipit ipaz
t^r in B q^r cat sentire. **C** Ad atioz ridet q^r ē imagintabili
aligd ite^r t^r recipie itellec^{tōe}s: vt p^r d^o t^r intelligētus:
ista intelligit p hoc q^r hibit i se formal^r actū intelligētia sine
q^r recipie passua. Un^r l^r nō sit imagintabili q^r aligd
formāt recipiat itellec^{tōe}s: enō formal^r intelligat: tñ
bñ e^r: vt dcim est. **C** Ad 3^m t^r 4^m p^r ex dictis.

C Er his excludit^r pncipal^r q^r aia depēdet a corpē n̄ tñ: q^r
recipiat intentionem itellecta: t^r ex mlti vt ab efficiētis sue
p^r opōnis: t^r ēt dependet vt ab obo t^r termio: q^r obin t^r
terminatiue cogscit. Et B ē q^r dic Lō. 3. d^o aia. cō. 5. Intectio
itellecta ig^r iple hz t^r subz. Inq^r ē v^m nūero entiu: subz
et^r ē itells: iquātū ē eis vez: i. iquātū ē intelligit. subm^r et^r ē
intentio imagiat: i. p B inuēs itētōes itellecta termiari ad-
obin i fantasmat. Et ista depēdetia p^r appellari depēde-
tia vt a fine alioz: t^r n̄ p^r: q^r finis p^r pōe cogscit^r ē pfectio
crisitū: q^r attig^r apōa cogscit^r: tñ exēdēt: d^o nomē fi-
nis ad terminū actual^r opōnis: obin ē finis gne cui^r: seu fi-
nis obal^r ip^r opōnis: seu itellec^{tōe}s t^r pōe cogscit^r. 3^m
pncipal^r depēdetia die ad corp^r p^r sumi i ordine ad opō-
nē sifitū. Q^r itells si pōt ite^r d^o nouo n̄ si fatasie seu co-
gitatiue sit in actū: t^r ita n̄ tñ nūgīt aia corpī rōne obo^r:
q^r v3. obin itells si obin sensus seu fantasie: cu^r tale reli-
ceat i fan^r. t^r ēt q^r act^r vni^r. s. itells nūgīt actū sifus: q^r
itells si p^r ē tacitū n̄ fatasie xpntē i actū. Et B ē q^r dic^r
Ar. 3. d^o aia. q^r ite^r. itellido sifit ad fan^r: q^r spēs itelli-
gibil^r n̄ sit sufficiētia ad itellec^{tōe}s sine fan^r. Q^r dēm hz
intelligi itellecta sifit ad fan^r: nō si ad p^m itelligēdi
tñ: eo mō q^r exposuit i sup^r: t^r et ad illud q^r o3 pōz iferio-
re vti: ad B q^r sup^r hēat opōne suū: t^r B pp ordinē pōz
in agēdo: q^r ad pfecto agēdu: o3 xcurrere circa idē obz.
Ex q^r seg^r itells in opādō dependet a corpē nō solū: vt
sunt duo p^m cēntial^r ordiata aitigentia eūdē effectū or-
dine quodā cēntial^r nō solū ēt depēdet a corpē: q^r depē-
det ab alioz exētē i corpē vt ab obo t^r termio sue opōnis:
vt dcim ēt: t^r ēt vt actual^r opās: i. penes opōnē actualez.
C Ex hac tripli depēdetia aie a corpē vt a p^m: itellec^{tōe}
nis vt ab obo: t^r vt ab actual^r opātē: seg^r mutua coxi-
gētia i cētē a corpē alioz mō: t^r exētē 4^m depēdetia. B
at p^r sif. p^r p^r supponēdo q^r suba spūal^r t^r ab^r a mā t^r q^r t^r
n̄ p^r vni^r alioz t^r xactū q^r titutū p^r B p^r p^r. Tū
q^r suba abstracta a q^r titutū abstrabit a sitū t^r p^r q^r sunt
drie q^r titutū: aut salte xcernūt q^r titutū. Tū q^r q^r se xan-
gūt xactū mate^r sifit xtitua aut xtitua: t^r xtitua sifit illa:
quoz vltia sifit sif. xtitua quoz vltia sifit vni^r: t^r suba spūal^r
ritual^r nō hz vltiuū cu^r sit idēsibl^r; nec ēt hz aligd cētē cu^r
corpē vt vltiu^r p^r primatuū. Tū q^r si suba spūal^r vnlēt
corpē p^r modū xactū aut illud q^r adeq^r t^r agēret: t^r ēt dis-
sible aut idēsibl^r. Si disibble. ig^r suba spūal^r esset disibble.
Aia p^r q^r adequātē sifit egli^r. t^r illud q^r t^r agēt corp^r
d^o suba spūal^r ēt idē hz sube. ig^r si t^r agēt ēt disibble: seg^r
suba cui ē idē ē disibble. Si vō des q^r illud q^r t^r agēt sit idē-
sibl^r seg^r q^r xactū nō vni^r corp^r: q^r p B q^r p^r vnlēt
vni^r idēsibl^r: nō seg^r q^r vni^r corp^r: cu^r tale idēsibl^r
nō sit corp^r: nec pars corp^r z. ig^r p^r p^r p^r.

C z^r p^r sup^r p^r q^r suba spūal^r nō possit vni^r corp^r p^r cōta-
ctū q^r titutū: p^r tñ vni^r p^r xactū vltiu^r g^r xactū ēt p^r
titutū: t^r titutū vltiu^r t^r suba spūal^r ad corp^r: t^r t^r xactū
d^o p^r vltiu^r trib^r. p^r z. q^r i isto idēsibl^r t^r agēt disibble q^r

Prinus

in reactu cōstitutivo eē nō pōt. 2° qz reactu cōstitutivo eē sō lu fī p̄c̄ ille aut ē fī totū qd tāgit: i totū qd tāgit. 3° qz in reactu cōstitutivo vnu n̄ cedit alteri: i isto visuali cōpp^o: qz suba sp̄ial ē tota i corpē i tota in q̄l^o p̄c. Et q̄ segt q̄ fatis ē rōni dñonū sc̄ellū posse vniū corpī fī illū reactū. 4° p̄suppono q̄ vnu sube sp̄ialis ad corp^o: vbi ambo cōcurrūt ad alīq vnu op̄one essentialē cū n̄ possit esse p̄cī se p̄modū motoris: aut forme isomātis: vt arguū est. erit vnu q̄ assistētā vniⁱ ex̄stia p̄pa ad ex̄stia alteri^o: et ista ex̄stia p̄c̄ appellari sūlitas q̄t p̄strialitas ex̄stis ad ex̄stis. Qz at ista fistas regnāt in p̄ncipio x̄currētib^o ad aliquē actū: p̄ de mēte Ari. 7. phycō. vbi vult q̄ mouēs et motū sunt fili: mīlo magis duo agētia aut p̄m̄ cōntialr. Et his p̄missis excludi^o s̄c̄entia sic. Qscūp^o cōndicūt alīq dñu p̄m̄ sūlits x̄currētā ad aliquē vnu effectū: et p̄tē c̄tūtū in 3° p̄z v̄t esse vnu i cōncio eoꝝ inter sc̄issa p̄z. Tū qz s̄c̄ agere p̄supponit eē: ita s̄l agere p̄supponit s̄l eē. Tū qz vbi duo p̄m̄ cōstituāt itrin^o alīq vnu p̄ xp̄ōnem: p̄oꝝ est hitudo isomātis ad illud qd isomāt: et ex̄stītī si multatīs vniⁱ p̄cipiū ad reliquū: q̄ resulter 3° cōstitutuz in q̄ vniūt: ita erit vbi p̄m̄ vnual^o reactūt: p̄ p̄m̄ fī cē et fm̄ virtute reactēt p̄m̄: ita q̄p̄ erit vnu p̄ p̄strialitas vnual^o vniⁱ ad reliquū q̄s̄ sit hitudo vnuis eos p̄z in 2° ef- fectū cōi ipsoꝝ. Sz ita q̄p̄ itells i corp^o sume duo p̄m̄ re^o itellecūtis actualis: vt sepenūero dc̄m̄ ē. igīt vnu ipsoꝝ nō solū erit in op̄ari: sz ēt i cē: et ita v̄t q̄aia vnuia fm̄ Lō. corpī vt acc^o p̄mis s̄l assitētā: nō fī isomātis. Et his oīb^o p̄t formari vna rōtal. Sic se h̄z obz̄ire^o, qd ē actū itellegi^o vel itellecūt ad obz̄ fantasie. I. fan^{m̄} qd ē p̄o itelli^o. sic se h̄z act^o ad actū: et p̄m̄ ad p̄m̄. Vz. itells ad fantasie. Sz ista oba sunt nālē p̄uicta et mēta. igīt actus et p̄m̄ illoꝝ erūt nālē vnuata: ac p̄ hoc itells i fantasie erūt vnuata qdā sp̄ali vnuata q̄ ē vnuatas oadis cōntialdepēdētie: q̄ colligatio ē s̄līs colligatiō oboꝝ. Et h̄z aut p̄ itel- lec^o i fantasie sunt sic colligata: segt q̄ itells ē for^o t̄ no- bis: q̄ nos sumus p̄fecti et his duob^o: vñ bō vi cns p̄f- etū i sufficiēs ad op̄onē essentialē q̄ est intellēt^o est qdā p̄stitutuz nō tr̄n ex̄mā et for^o sensitua: sz et ex̄nā sensitia corporis i itellecūt: quioꝝ alteꝝ re^o alteri^o: nō h̄z hitudinē isomātis sic q̄ ē actuale corporis sit eē itellec^o: et cōpus cōstituāt in cēactuali p̄ itellecūt: sz ista duo corp^o i itells faciūt vnu p̄nālē determinatiōe et mutua coexistētia seu depēdētā cōntialē vnuⁱ ad alteꝝ i vnu p̄fectio op̄one: q̄ ē itelli^o: et pp̄ 3° dō bō itelli^o: qz op̄o for^o alic^o toti^o attribui- tur totū: sic dīc Ari. 4. phycō. q̄ hō rōcinat: qz aia rōcinat: et xedīt p̄ celū mouet se: cū tr̄n mouet corp^o celeste sit op̄o deteriata ipst̄ itelligēt. Stat igīt s̄lēta: q̄ hō p̄stut^o ex̄ itelli^o i corpē ē vnuⁱ vnuata oadis cōntialis depēdētie: vt dc̄h ē: ita q̄ no solū aia itellecūt depēdet a corpē: et corp^o ab aia cōgū ad op̄onē: sz ēt cōp̄to ad ee: nō tr̄n q̄ aia sufficiētis ab ipso vt p̄fectio et isomātis. Sz solū qz eē aie regrit este corpis: et q̄ depēdētia ex̄ p̄te h̄z ē alteri^o et alteri^o rōnis. Et h̄z s̄f̄rmari p̄t p̄ Ari. 2° de aia: q̄ cō- p̄chēdit sub diffōne cōi aie aiaz itelliūt: et vult ibi q̄ aia v̄l̄ ē act^o p̄mis corporis. Qz at sub diffōne cōi aie p̄p̄eben- dat aiaz itelli^o: p̄z ex̄ p̄f̄t legēti vbi dīc: vñ i gr̄ dēm̄ ē gd sit aia. S̄lē Ari. tex. cō. 26. loq̄n̄ d̄ aia dīc: q̄ aia nō ē sine corpē: qz ipsa est aliqd corporis. Et itez Ari. loq̄nes de omni aia: redēs cām quare determinata aia est in determinato corpē: et nō in quo cōq̄ p̄tingeret. Ibidē dīc: (vnuis cuiusq; n. act^o i p̄o ex̄s̄tēt i in p̄pa mā apt^o na- tus ē fieri). Et q̄ h̄z sit itētio Lō. mani^o ē sp̄icētētis cō- metū et ibidē: i 3° li. cō. 18. vb: sic dīc. Et cū iuenium^o no- agere p̄ bas duas vnuatas cu voluerimus: et nibil agit nūl p̄ sua formā, iō nece fuerit attribuere nob̄ bas duas vnu-

tes itello. s. tāq̄ vñtutes for̄ n̄fe. vñ tāra est cōnexio inter
aiam ⁊ corp⁹ fñ Auerroyo: q̄ dñe q̄ aia sit forma sub
sistens: nō iformas corp⁹ humānu: si m̄ nullū idiuimūm
hois existeret: aia itellectua nō poss̄ esse: ⁊ freqnter hoc
adductū est in circuitis ac celeberrimis viris.

Intellectus humanus semp fin Auer. vni corpori sed
omnesimode. Lōclusio tridēs.

Veritatis addidū ē fīm Lōm. q̄itellō
biuā sp̄ e ynl̄ corpi v̄l̄ ba
bitualr v̄l̄ actualr. habituāl̄ an̄ años discre
tiōis: qñ fantasia ē idisposita: ex q̄ idispone
itellēs p̄m̄ remoū itellec̄tōis actuāl̄: ppin
quā āt qñ agit i fan̄ p̄ducēdō spēm itelligiblē aux̄ actu
itelligēdi: sic itellē copulaē nobis: et sit actu p̄s nra age
do et recipiēdo iterōe 3 itellec̄tā: t adhuc n̄ p̄fete copula
tur nobis: nisi post statū ad ep̄tōis: in quo statū s̄isit nra

Sed hic beatitudo f'm ipsum.
isurgit yna maxia difficultas. Dcmi ēg' in
tellect'ē for' i nobis tē for' corporis; qz itells agit ad iten-
tōz itellectā mediatae san'. t recipit eādē aliq mō a san-
tasmate; t ēt qz cognitio ipsi' itells terminat obiue in gdi-
cate relucere i san'; dubiu' ē typ de mēte Lōm. aliq itel-
lec' sit realr cāra qz itellc' agere aut san' i ite' posſi'.

Et ad hanc difficultate nō nullum temere assentur. R. si in
icelleūz polez nullā oino d nouo reci sufficiē
pe icollectōz; s̄ p icollectōz eternāq. exempli gra. intelli
git lapidē ē pīm^m rō intelligēdī vnlcūz idiuīduo blano:
cui fantasgia lapidis ē actuali i san^r & acti cogitat.

LImpugnatio r̄misiōis ponēdo ip̄ itell's agens itellectio-
nem cāt̄ itellcū possibili. **L**ōclusio p̄'icidēalis.

Ontra hanc determinatōes et assertiōes
temerariā istat ostendō
duas spes. p^o. Intellex^o actuali nō potest
est realis cāta ab intellectu agente. z^o. qⁿ nō solū i-
n*reflectio actualis* est atq^z spēs obi p*unactu*
i*telligenti* est realis cāta ab intellectu agente.

Dia p. ondēdo q. b pō i multis dicit L. Ep. līc.
b L. 3. d aia. cō. 5. p si itells speculariu. i. itells actua-
liter itelliges eti etern: for sen¹⁰ eent itellcte actu et
aiaz t imales: b ē b qd iuenit i formis mixtis: q. nia
Lom. sic expoīta Joā. c. bñ. Si itellec lapidis edex nūe-
ro simpli et eterna: tūc lapis aut fieret itells p actioēz i-
tells agēti solū sine fan¹¹ lapidis: aut fieret itells p actioē-
ni etells agēti vna cuſ fan¹² ei. Si p mō: a sili sequit de
itellecōe cuiuscumq; alteri: q. ipa poss̄ eē sine fan¹³ r qd
libz sen¹⁴ poss̄ eē actu itellcti sine fan¹⁵: c. opp¹⁶ exgimur:
b n fieret: q. yz. itellec actuali regreret fan¹⁷: nūt fan-
tasma aliq mō ageret ad pductioēz ipsi¹⁸ itellere. Quare
relinge z¹⁹ yz. q. lapis fiat actu itells p actioēz ite²⁰ agēti
coopāte fan²¹: cu igī fan²² sit grābilē t cōcupibile p pole-
est itellecōe z eē eternā eadē nūero: qz ridiculū est dñe
q. aliqd eternū depēderet effectie ab aliq corrup²³. Et sic
Lom. xcluid vteri²⁴ q si itellecōes q̄s apphēdit itells
ex itētōib²⁵ imagiatis eent eterne i. si itellecōes t spēs i-
telligibiles eent eterne edez nūero: tē itētōes vtrū ima-
giatax eent eterne q si itellecōes depēderet ex itētōib²⁶
imagiatis: sic sensatōes ex sēsibilib²⁷ vt dic Lom. Seqre-
tur vteri²⁸ q sensitōes eent eterne: vt dic: qz sensitōes
sunt cāe iten²⁹ unūm imaginatap: scu fan³⁰ bñ illb. Azi. z. d aia.
tex. cō. penul. fan³¹ ē mor³² face³³ a sensu bñ actu: t vteri³⁴ si
sensatōes eent eterne for³⁵ sensate for³⁶ sensi³⁷ eent eternē cu-
sensatio depēdet a for³⁸ q sensu tāq ab agēte: vt p ex z³⁹
d aia. Et vteri⁴⁰ seq⁴¹ q for⁴² sensi⁴³ eent imales: qz nulla
for⁴⁴ malis est incorrup⁴⁵: t simpli eterna. Lz q sequit q
for⁴⁶ sensi⁴⁷: cu eent imales eent itellecōe in actu et aiaz

Articulus

N. 13 ois forma imalis ex aliam exis est actu intellectu et intellige. Et his oibus xcludit Lom. q. intellectio rei malius dependet a fantasmate. Et ex hoc arg. Fantasma non est eternum, quia subtile et corruptibile, tunc tunc depe- det. vela destruere. vultus: intellectio non est corruptibile; sed eterna. et fantasma: ex his formis sensibili ex: et sic intellectu i actu.

C. Sed p. h. forte dicere quod intellectio forme sensibili non

causa ab intellectu agente nec a fantasmate: sed est eterna

incat: quia cum modu intellectus alias intelligentias.

C. Lom. h. q. Lom. 3. de aia. c. 5. d. q. h. non est intellectus actus nisi per continuatus intellectus cuius eo actu. Tunc quoque intelligit Lom. p. continuações: non. n. ista continuação est finis tactus mathe: ut p. h. t. est supi: ita ut sit continua- tionis similitudinis: quod ista continuação non est in formis spiritualibus respetu corporis: ista continua- tionis critus: tactus similitudinis. Ita autem continua- tionis virtus: aut est finis esse aut finis opere. non per modum: sic intellectus non magis continua- vni idem h. q. al- ten: q. opere dare: q. si intellectus sic continua- vni q. non alteri: hoc enim est in opere: q. vnu agit in reliquo aut patitur: ut dicit Lom. p. in illo. c. 5. q. exp. dicit: q. intellectus determinatur ad nos: copulat nobis: q. agit in nobis aliqd aut patitur a nobis: et vlt. finis ipsum subiecta non determinatur ad nam copulat nobis: q. abstrahit a situ: tantummo vultus h. est per virtutem actionis et passus: quia virtus in toto isto c. p. posuit intellectus copulari nobis. C. Et affirmat: q. actio et passio: quia intellectus copulat: ut est realis: aut metaphysica. Si p. modo h. intentum: q. terminus actus realis causatur q. est intellectus. si metaphysica: et p. isti actus nobis coniungit: q. meta- physica coniungit nobis: q. non concedit.

C. p. Lom. soliendo z. q. non est quia mouet h. sed est: q. intel- lectus presentia vni esse eterna: q. actus et recipiens sunt eterna. Soliendo q. non est: q. ista: q. non est in gerentur: si est hic aliqd q. est ca. e. intellectus speculatoria gnata: et decit g. r. d. isto: p. p. non ad sensum dicitur: q. que ad modum p. h. i. p. sensus p. s. p. duo subiecta: quo p. vnu est subiectus: p. q. sensus est verius: et est sensatio et a. s. q. est subiectus: p. q. sensus est factus: et est p. p. perfectio sentientis. nece est et ut intellectus i. actu habens duo subiecta: quo p. vnu est subiectus: p. q. sunt vna. s. forme q. sunt imagines vere. z. aut est illud p. q. intellectus sunt vnu cintius in mundo: et illud est intellectus in aliis. Et hoc vult h. Lom. q. sic intellectus sensare obie- crunt et terminantur sunt gnabiles et corruptibles. s. forme sen- sibilis: q. ea p. ob. q. sunt ex aiam sunt gnabili et corruptibili: sic est de intentionibus intellectus. Sed dicitur: q. in- tentio sentire subiectum et obiectum sunt corruptibles. h. est ro- ne obiectum et subiectum: ut p. intentio: intellectus obiectus et ratione obiectum sunt corruptibles. h. rone subiectum non potest dici corruptibile: cu. tale sit p. intentio: corruptibile: nec pp. h. obiectum dici- c. et c. intellectus corruptibile: q. destinat et ad destitutio obiectum: q. sunt fan. a. q. depedet i. fieri et i. seruari. Ex hac dicitur: a. sic. Maior est depedetia factus et c. intentio ad efficiens: q. ad subiectum. T. q. est efficaces est principalior: ca. q. m. et subiectus. T. q. est necia: origo iter agetur nalle et sunt effectus: non at- ster subiectum et forma intentio: q. subiectum ipsi. q. stingeretur se h. ad ip. h. Et est in p. dicitur re ipsi. T. ita est q. intentio: nes intellectus depedet a fan. sicut ab agere: ab intellectu poli sic a subiecto recipiente. ig. h. intentio: magis dicitur cor- ruptibile: q. corruptibile. T. q. forte rindebitur: q. depen- detia ad efficiens: pp. inquit est c. intentio: q. depedetia ad manu: m. fantasma est efficiens remota. C. Lom. T. q. salte intellectus depedet ab obiecto in spe intelligibili: ut ab efficiente: p. primo: sp. et intelligibili non actuatur mouet intellectum: polem. sine fantasmate. ig. intellectus essentia- liter depedet ab ipso fan. T. q. calitas efficiens qualis-

tercibus se beatificies: est nobilior: q. calitas mae. Tunc ex: z. de aia: q. agens est nobilis: patiēt: p. p. m. t. c. 5. d. q. h.

T. rone: q. calitas agentis debet rei: p. quanto est in actu: calitas mae: p. quanto est in p. actus est nobilior: p. illa z.

C. Et affirmat: q. Bri. et Lom. appellavit intentionem intellectu-

ca. hoc est actualis: intellectus actio: et vlt. qualiter oper- ratione immanentem. 9. metaphysica. t. c. 5. non pp. aliud: nill.

q. talis intellectus h. duas intentiones: unities: actiones de- gnis: actiones: quia: una est q. xinu depedet ab agente in fieri et seruari. z. est q. transit in aliqd ut in terminus et in obiectu. De due intentiones: p. et p. intellectus q. est actio: de- pedet. n. ab obiecto sicut ab efficiente xinu in fieri: non dico successum: cu. totu. suis esse beat in primo statu sui esse. T. sic depedet q. remoto obiecto p. p. ei: qd intellectus: statu di- finire et intellectus: et sicut trahit in ipso obiecto sicut in terminu.

Ex hoc ait. Sicut scholasticus dicit de gnis actiones ad efficiens: sic actio de gnis qualitatibus. T. ita est q. impolle est simplis: actiones esse tales sine efficiere a quo entitatis depedet.

Sic est erit de actione propriis dicta: et tale efficiens est fantasma. ig. cu. tale fantasma sit corruptibile: sequi-

tur q. intellectus erit corruptibile. C. T. ad hoc forte re- spondet: q. intellectus dependet a fantasmate in coi p. sc. p. accidens aut a fantasmate huius vel illius. C. Lom. intellectus depedet a fantasmate sub ea rone: sub qua ei est p. se actio: et actio p. se est ipsius fantasmatis singularis: et p. accidens vlt. ig. intellectus depedet a fantasmate sub rone singularis. maior est nota: et minor est Aristoteles. p. metaphysica. nam accidens et gnatio: ca. non solu terminati sunt singularium: re- ruer elicitus seu principiatus. C. Et affirmat: q. effectus singularis ca. est singularis: ex. s. metaphysica. T. q. q. q. idicunt aut p. motu h. p. actiones reale de gnis actiones est sin- gularis. Ex quo motu et gnatio sunt talius. g. z. C. Quod si tu dicas: q. actio fantasmatis ad intellectus est intentiona- lis. C. Lom. q. non est intentionalis: ut intentionale distingui- tur h. reale: ut aliquantum tacitum est supi. T. tale intentionale distinguit: h. male opinio: et sic accedit talis actio et intentionalis: h. non sit ita intentionalis sicut est actio intellectus agentis ad in- tellectus. C. P. affirmat h. q. depedetia entis realis non est ad ens ronis. Ita p. supponit et aqua manu. T. vlt. vel non est ens reale vel salte non est reale tanta realitate: q. est sin- gularis. q. cu. intellectus est ens reale singularis: scilicet p. positum. C. T. rindebitur: q. intellectus non est singularis: scilicet intellectus: cu. ius est opere: q. intellectus non est singularis p. aliquam intentionem: sup addita sine q. dicitur. C. T. q. multiplex. p. uno h. est finis p. intellectus non sit singularis: q. non est vlt. p. dicitur de plu. na- turis intellectualibus: id est in p. Lom. q. est singularis: q. ois non aut est singularis: aut vlt. maxima si sit ex intellectu: cu. dno: hoc est non intentionis et est p. actu intellectus. T. q. intellectus est singularis: q. est singularis: q. omne p. se exis est sin- gularis: vlt. aut sic abstrahit a singulari: ita abstrahit ab exi- stentia. vlt. q. quis est Lom. intellectus non sit singularis: q. aliud dicitur: q. sua q. dicitur: q. h. et singulis se ipsa.

C. Nam principale: h. Lom. c. 5. q. fantasmatum sunt subiecta p. q. intellectus speculatoria sunt vna. Et isto texu h. q. intentiones intellectus sunt de exordio ad fanum. Ex h. ar. Intentiones intellectus i. eo q. exordio h. affirmatae ad fanum: q. veri- tas istaz intentionis non est nisi affirmatas ad obiectum: q. repitantur in fanum. Aut q. posito q. intellectus sit vna numero eternam i. intellectu: habebit vnu q. affirmatae ad fanum sorti: et ad fanum plenis: aut alia et alia. Si p. modo: legit q. eadem intellectus p. eadem relo: affirmata referret ad plena p. se p. Qd est h. Bri. Stoteler. s. metaphysica. q. ad aliqd. Et ex p. n. id est relativa: q. id est intentionis depederet et plena q. p. q. est intentionis: et vtracq. vna p. q. plena fanum terminat eandem intellectus et ab ipso eadem relo depedet. Et vlt. seqret q. destruetio

Primus

Fantasmate foris non possit illa intellectio eadē nūero eē rō intelligēdi ploni. Qd p̄bāt. qz d̄structo ter^o destruit relō. Vr p̄z de se. qz d̄structo b̄ fan^c destruit b̄ formitas itellec̄tione; sed hec cōformitas est eadez respectu fantasma tis plonis. ergo destricto fan^c foris: hoc itellec̄tio nō est āpli^c formis fan^c plonis. S̄z stelle nulli p̄t cē format̄ rō intelligendi: nisi sit formis fan^c illi. igit^c Plato nūq̄ poterit p̄ illa itellec̄tio calqd̄ intelligere qd̄ est absurdus.

Coz forte ad istā rōnez r̄ndet: qz eadez formitas i vellec̄tore ad plā fan^c. nō tñ eadē hitudo. Nā alia hitudo est ad fan^m foris: alia ad fantasma plonis: et ita d̄struc̄to fan^c foris d̄struit hitu: qz sibi corrudebat: et remaet alia hitu: ad fan^c plonis. **L**ōtra. qz hitudo ad termi nū. alie^c relonis ē de eēn^c illi. vr p̄z p̄ Ari. in ca^c de ad ali gd̄ in p̄tis: b̄ d̄structo eo qd̄ ē de eēn^c alie^c d̄struit illud de cui^c eēn^c est: qz qd̄itare se h̄at sic nūeri. Ex. 8. metā^c. t̄x. cō. io. Ita qz qd̄itare additio v̄l subtrahit. qd̄ variat gdi^c: quēadmodū r̄nūr^c qz d̄structa hitudie foris ad fan^m: destruef ipsa foris: qre nō euadis icon^c. Nec valet d̄re qz iste hitudies sūt re^c rōnis: qz qle eē bz ip̄a foris mitas tale cē h̄ebūt iste hitudies qz sūt de eēn^c formi^c.

Coz si illa itellec̄tio qz for. et p̄lo intelligit lapidē eternā: nō realr cāta a fantasmate: itella fiet for^c in nob̄ p̄ci se per assūtātā itellec̄tiois ad fantasma nūm: qz itellec̄tio nō est cāta a fantasmate nō fīm subaz: sed p̄cise bz respe ctus assūtātē. Igit^c qz itellec̄tui vel itellec̄tioi aduenit respect^c: aut relō itells fiet for^c in nobis: et ita non magis vniēt itellus corpori aut fantasie vt for^c: qz cclumyniat mibi ybi mouere dīgītū: qz p̄ talē motū aduenire nou respect^c: p̄p̄q̄tatis vel distātīe ipsi celo in ordine ad dīgītū motū. **P**. Intellis depēdet a fantasmate. **L**ōme rātōrē in opari. Ita depēdetia aut est eēntialis: aut acci dentialis. Nō acciatalis: qz sic posset opari sine fantasma te. Si eēntialis b̄ itellū: qz nibil est depēdet ab aliq̄ eēn tialiter qz nō depēdeat in aliquo gr̄e cāe. igit fantasma erit causa itellec̄tiois: qz est opatio itellus: aut ergo erit cā mālis: aut formalis: aut efficiēs: aut final. Nō mālis aut formalis vt de p̄z. ergo erit finis aut efficiēs. Si finis: sicut videt posse cōcēdi de fine obali: talis finis qz co incidit cū efficiēte in idē nūero. obz. n. est finis opatiōis et efficiēs ipsi^c: licet vt sic sit finis sub fine. et si sic dicatur b̄ intērū: qz cum talis finis sit efficiēs: et tale efficiēs realr efficit et causat: sequit^c qz termini isti^c efficiētē ē realr cau status: talis termini^c est ipsa itellec̄tio. igit^c tē.

Chic docet qz itells agens p̄ducit spēm intelligibilē obi in itellec̄tu poli.

Locutio. II. incidens.

Ecunda s̄ nūc pbāda ē. qz ē aliq̄ spēs obti ipressa in itellu poli rea liter cāta ab itellu agēte p̄nia actui itellen di. Que s̄ pbāt multiplex. p̄ auētare Lōme. **L**ōme. 5. tertīa. b̄ aia. cū ijt. In aia sūt due p̄tes itelli. qz rōna vna recipiēt: et alia agēs: qz fac intērōnes que sūt in vītē imagīnō: et mouētes itellū māle i acu: posic̄ erāt mouētes in p̄o. Et i eodē. cō. 30. inqt. Intel^o vīlia col ligata sunt cū imaginib^c: et corrupra p̄ corru^m eap. per itellec̄ta vīlia itelligit spēs vīles: vt coifer dicunt ex p̄po^c.

Coz. Lōmen. 2mē. 39. ybi bz hec vba. Et ista eadē ē causa qre itells qz est in nobis: cū viderit aliquid aut viderit ali qua i itellec̄tit: ipse nō intelliget spēm nīst cōunīctū. Lūz sua imagine. Imagines. n. sunt aliq̄ sensibilia itellec̄tui: et sunt ei loco sensibiliū apud absentia sensibiliū: sed sunt sensibiliū nō mālia. Hic Lōmmētator dīcūtū imagines esse in itellec̄tu qz sunt idē qz spēs. Ex hoc argū sic. effect^c cāe realis est aliqd̄ realē causatū: sed spēs intelligibilis ē effe ctus cause reali: et spēs intelligibilis nō est ip̄m fantasma:

nec aliquid cātū in fan^c. ergo recipieſ in itellec̄tu possibi li. Discursus bon^c. et qz p̄z. mīor aut pbāt. qz spēs intelligibiliū cātū ab itellu agēte. Nā itellu agēs ē p̄ mere acti ua et p̄parat ad itellū polez: sicut actiuū ad sūu p̄iu p̄fūtū: et sūtūrars ad mām: ex. 2. de ala. tēx. 2mē. 39. Igit^c tur cū sit actiuū realr: h̄ebūt aliquē effectū realr. alis effectus nō p̄t recipi in fantasma. Tū qz itellū poli corrīd̄ itellec̄tu agēti: qz adequātū passiūo. Tū qz ḡd̄ reci pit in fantasma et extēnūz et male: et ita iproportionatū ad mouēndū itellū polez: qz mālenō agit i spūale. Tū qz si sic: intellect^c nō transferret obm̄ de ordine in ordinez. vt dicit Lōmē. 2mē. preale. Ex quo cōcludis qz ḡd̄ itellec̄tu agēs cauāt: recipit in itellu poli: et ita p̄z mīor pro qz lībz sui p̄e. **O**z si dicas qz p̄b^c cātū ab itellec̄tu agēte et actus intelligēdi. **L**ōtra. qz acr^c intelligēdi nō depēdet solū ob itellec̄tu agēti: s̄z etiā ab obo ut nūc p̄fūpō. Et p̄ etiā: qz alter nō eēt actus intelligēdi sūtūdo obti: nec distinguēret c. etiā trāb obo: qz est cōtra cōmentā. 3: de ala. tēx. 2mē. 35. et p̄a p̄z. qz effectus est sūtūdo sue cāe: et di stinguit per ipam. Ex hoc iferē p̄positū: qz si obz ē causa actus intelligēdi. igit^c op̄z qz sit p̄is itellec̄tu velut se vt in aliq̄ repītante: ad hoc vt mouēat itellec̄tu polez ad acrū intelligēdi: s̄z obz nō ē p̄is itellec̄tu tē. Tū ex auctā te Brist. 3: de ala. tēx. 2mē. 38. Lapis nō ē in aia: s̄z spēs la pidis. Tū qz multa cogīscūt ab^c p̄ spēs qz nō sūt extītia: s̄z ista nō sūt p̄tia in fan^c: vt p̄misus ē paulo nāq̄tale obm̄ erit in itellec̄tu poli p̄is per aliud repītante a fan^c: et ita bābes p̄positū: nec valer dicere qz fantasma irradiatū ab itellec̄tu agēte mouet itellū polem: qz tale fantasma irradiatū aut aliqd̄ recipit ab itellu agēte: aut nō. Si nō: fantasma nō erit vītūlū p̄ actionē intellect^c agentis qz p̄is: et ita erit iproportionātū sic p̄is. Si aliquid recipit: et tu nullū for^c spūalis possit recipi in mālē tangī i subo: sequit^c qz fan^m erit eq̄ male et corruptibile sic p̄is.

Oz si dicas qz for^c subalbā qz ē alia itellec̄tua recipit in corpore. ḡ. ppō est falsa. s̄z for^c spūalis nō p̄t recipi in māli. **L**ōtra. qz aliud ē loq̄ de accītē: aliud de forma qz est intellect^c. nā accītē in esse depēdet a mālē i in seruari. Et iō op̄z qz sequātū cōdītōes mālē in qz est. Quē cōdītōes sunt et extēnūz et quātū: sed itellec̄tū nō sic depēdet a mālē. **E**t cōfirmat^c qz accītē ē inēē. qre tē. Ex b̄ p̄t p̄fīmari sic illa ppō. Illa for^c spūalis p̄t recipi in mālē tangī i subo: a quo depēdet in eēē i in seruari: qz ḡd̄ recipit in fantasma est b̄s. igit^c tē.

Coz. si tale fantasma mouet itellū polem aut mouet sub rōne sin^c tē: aut sub rōne vīlis. Si p̄mo: qz itellū tē itelligēt sin^c et nūq̄ vīle. Si z^c: h̄ebūt p̄positū: qz hoc fac in itells abstrahēdo rōne vīlezq̄ est idīferēter repītanta singula^c eiusdē gnīs: vel ēt alteri^c: et ista rōne vīlis ē spēs intelligibilē. **E**t p̄fīmāt. Illa yna et eadē spēs tēiusdēz rōnis ē p̄ se repītū obi sub oppositīs rōib^c repītabiliū: s̄z rō sin^c qz ē z^c obi sensus: et rōne vīlis qz ē z^c obi itellus sūt op̄c rōnes i cogīscūt repītabiliū. qz illa eadē spēs et yni^c rōnis p̄t cē repītā obi sub rōne vīlis et sin^c: s̄z spēs i fan^c repītāt obz sin^c sub rōne sin^c. qz nō repītabilit idē obz sub rōne vīlis. Illa tē. tē. vīlis qz dētētōes: tēmātē pb̄. qz spēs sub illa rōne sub qz repītāt obm̄: mensurāt ab obo: et depēdet eēntialit ab ipo. **S**z idē nō p̄t mēsurari qz duab^c mēsuris oppositīs: neq̄ a duob^c depēderē cēnīdītē: et qd̄ē genere. et ordīe cāe: sicut eēt in p̄positō: qz obm̄ cōcurrīt ad causationē spēi in gr̄e cāe efficiētē et in codēs ordīne: qz in ordīne cāe p̄ticularis. igit^c tē. Assūmptū aut: qz idē nō mēsuret a duob^c tē. p̄z ex. 5. metā. qm̄ aliqd̄ idē referret ad duo eēque p̄mo. Lūz oppītū vīlū tēist. ca: de ad aliqd̄. tēx. 2mē. 20. **C** Fortērū ad maiore qz ē vā

Articulus

in codeni. **Lumine.** **S**z nō ē icōueniēs eādes spēs repītare diuersa obz. et opz repīta^u in alio et alio lumine. vt p̄z de nocte lucē. ibz. z. de anima que in lumine diei repītant sub rōne coloris. et lumine noctis sub rōne lucte. vel ut luce. **S**ic in proposito eāde spēs fantasmatis pōt repītare opz in diuersis luibz. v. i. luie fan^s sin^r in luie itellis agēt vle. **C** Ista rōsio non valz. p. qz spēs p̄z nālē ē aliqd in se qz de tali luise repītare. Q. n. ē tal spēs. i. agēt subi lumine in qz repītare vnu et nō aliud. aliqui ponere qz eāde spēs repītare coloz. et sonū: qz spēs ista vt exās i aere tremulo repītare sonū: vt exās i aere illu^r repītare colorē. Ex qz segē qz nō qz tale ē lumine. tal repītare. Et tal ē spēs. Sed qz tale spēs. i. regrit tale lumine. **T**ū z. qz lumine nē repītare: sz ē illud in qz aliqd repītare p̄ repītatiū: qz lumine in me. ē eiusdē rōnis: siue vide albū: siue nigra. **T**ū z. qz repītatiū alie: lumine p̄fēc^r nō repītare. qndt: sz repītare idē clari^r: qz i lumine i p̄fectiozi. p̄z de spē albi et nigri i luie solis et lumine. g. lacz spēs orga: fan^s in luie itellis agēt clarius repītare sing^r: vt itellis meli: itelligat qz i luie fantasie: nūqz eti illa spēs repītare obz idē vle sub rōne vli p qd: cuqz lumine nec ex^r adductū ē ad ppo^m: sz ad opz: qz i no- cculūtibz sūt due q̄litates. s. lux et color: qz p̄na repītare in influxe a^m: s. color et altera i miloz. s. lux: vtraqz tñ m̄l tiplicat se: et repītare re i vtraqz luie: sz efficac^r mouēs et repītatiū peipit. tñm^r effeaciter repītare nō p̄cipit. Ex^m de stellis qz ita m̄tiplicat radios suos de dic: hē de nocte. sz tu nō vidēt de die: qz aliud luminosius mouet effaciūs. Si fuerit vna q̄litas ibi. s. color: tunc adhuc est ibi. lux: qz color atinet lucē: cuqz color sit lux in corpe termia- to: Et sic adhuc diuersa repītatiua sunt ibi.

C z. argz ad pnci^c q̄tu ad B qz fantasina non pōt repītare obm sub rōne vli sic. Qn aliqd repītatiū repītare sz tota vteutē sua aliqd obm sub vna rōne: nō p̄fēctio obz: vt aliud repītare sub alia rōne: I. fan^m in illo istati qz itellis vle fm tota vteutē sua repītare obm vt sing^r vteutē fantasie: g. in illo istati fan^m nō p̄t repītare obz sub alia rōne: vna tñ: cuqz maiorit: qz subz itellit p̄dicatur: et qz tale fe- pītatiū est nālē ages. igz agit sz vli^r p̄e suē: b^r pbār. p̄mo qz qz itelligim^r vle: tuc in illo istati fantasianur ei^r p̄ti. **T**ū z. qz fantasina sz tota vteutē sua repītare sing^r: qz alr^r fantasica nō posset hē p̄ fan^m ita p̄fectu actū circa obm sicut obz natū ē repītari p̄ illud fan^m.

C z. argz actio itellis agētis est facere de nō vli vle p̄ p̄ma ei^r actione fin Lōme. 3^r de aia. 2m. 18. Et de pō itelligibili actu itellig^r. i. de pō remota p̄z ppinqā actū. vñ coelut in fine 2m. qz si cēntie rez eēt ab^r: quēadmodū dñz posuit plato: nō idigerem^r itellis agēte: saltez q̄tu^r ad itellis actionē: qz est abstrahere. Lū igz vle inqz vle nō bil sit in exāa: loquendo de vli in actū: sz tñm sit in alio vt repītate ipz sub tali rōne. g. itellis ages faci aliqd repītatiū vlis in actū de eo qd fuit repītatiū p̄ti^r: i. spērni vlis de spē p̄ti^r: et tuc vltra: itellis ages in rōne actū nō ex- cedit itellis polez in rōne passiu: ex code 3^r de aia. Ut et supra allegatu ē. Ergo qcgd cātuz ab itellis agēte recipit in itelliū poli. **S**z p̄m^r termin^r actiois itellis agētis ē spē vlis. g. itali recipiunt in itelliū poli. et vt sic ista pcedet in itellctu poli actū itelligēd^r est sc̄d terminus.

C 4. argf sic. Dotes hē actū circa obz metaphys^r: et nō circa obz alias sciaqz pōt hē repītatiū obz metaphys^r: et nō alias sciaqz: sz illud repītatiū nō pōt eēt in fantā^r: g. fan^m nō suffic ad considerationē tal obz: vna tñ. 2^r p̄z. ex 3^r de aia. tex. 2m. 38. Scie. n. secant quēadmodū et res de qb^r sunt. b^r pbār. qz obm metaphys^r ē vllissimuz: g. repītatiū ipz nō pot esse spēs fan^r: cuqz sit sing^r et singula- riter repītare: et p̄z 2m. 03 qz sit spēs itellibil repītās vle.

C S: qnīcūq spēs alic^r min^r cōis nō repītare magis cōe Bz tota indriaz suā itellis: tūc spēs min^r cōoris illo pōt da- to non pot repītare illud magis cōe. **S**z sic est de spē aliqz cuius vli^r. spē p̄fātissime: qz nō repītare gen^r suū sz tol- taqz idriam ei^r. g. cuqz idimuid spēs sit adduc min^r cōis spē- nae specificē: legt qz spē et fan^r nō poterit repītare ac- ceptu cōoris. Discursus bon^r maior est māfesta. minor p̄- baf. qz min^r cōe bz strictrōz xcepū: qz magis cōe. vt p̄z. i. pdicament. **C** Ul p̄t ista rō alit formari sic. De apphēdit in suo iſeriori nō apphēdit fm tota suā idriaz. **S**z qb apphēdit in fan^r apphēdit in suo iſeriori: qz in spē p̄ re- plentare p̄ticulare. igz si itellis apphēdit obz in fan^r foliū: nūqz apphēdit vle bz tota indriaz suā. Tota deductio ē manifesta cuqz. Maior aut^r pbaf. qz tota indriaz vni uersalioris est fm qz ipz vt acceptū ē idē cuilibz iſeriori. nūqz aut^r cōiūo vt acceptū tñ in iſeriori aliqz: est idē cu- libz suo iſeriori: sz pcile illi in qz xcipit. g. qdūqz vle cōc- ptez in fin^r: vt eēt i min^r cōi nō xcipit bz tota suā idriaz.

C 6. pncipaliū sic. pōt itellctu vt distinguēt hō potētia sensiū: aut pōt hē obz suū pñs sine sensiū: tñr ppo^m: auxiliū: tūc sequunt̄ duo icōuenientia. Primū qz itellis nō poterit esse sine sensu. sic arguit pbaf. p̄ de ali. tex. 2m. 13. vt supra allega. ē. vbi bz p̄i itellis nō pōt hē opatōes p̄pria sine sensu: nō est sepabil. hō nō est unālis: neqz ab- stract. vt exponit Lōme. 2m. ē falsuz: qz itellis isto mō ē segabilis: vt p̄z p̄eudez z^r de aia. tex. 2m. 21. z^r de aia. tex. 2m. 4. z. iz. meta. tex. 2m. 16. igz itellis bz opationes sibi p̄pria et obm sibi p̄pria pñs qd est vle. z^r icōuenientia cēt qz itellis pls depēderet a sensu qz e. qz sensu posset hē p̄pria opatōes sine itellis: nō itellis sine sensu. **C** Et signat̄ ista rō: qz est p̄fectiōis i p̄o iſeriori nō ē negādū a p̄ supiōi: qz melior p̄fectio entis segēmeliora entia. **C** bre obz pñs pñzia pñt^r est p̄fectiōis i p̄o sensiū. s. fan^r et lux. **C** m̄ ex B p̄t hē p̄prias opones: qz sur lines et p̄se ctiois cap. ex p̄. t. io. ethi. igz tc. Stat igit pncipaliten- ta: p̄ pñm cātuz ab itellctu agēte in itelliū poli nō ē act^r intelligendi: s. aliquia spēs pñia ipz actui.

C Animz itellctu ēesse icōrūptibile iū Arist. et Auer- roym catolicē hic suscītēt. **C** Conclusio. VI.

Extra cōclūsio de mēte Lōme. Et ēt Ari. ē ista. **A**ia i- tellectu ē immortāl. Et qz hec ē de mēte Lō- mēta. fatis p̄z. Ex sūia Arist. pbāda est hō nō nullos afferētes immortālitatē: ale nō posse rōnenāli pbari. et Aristō. nō sensiſe aliam intellectuām esse immortātes fin subbz: sed incōrūptibz ilez fm organū qz in opando nō vñt organo corporali. Contrā qua opiniōne argz p̄p̄r rationes Arist. z^r de anima.
C p̄ ratio est ista. Oia p̄o cognitiua oīus formaz māliū dz esse denudata in sui nā ab oī foz māli et sensibili educta de pō māe. Sz ala itellctuā est bz. g. tc. 2m. 10. dcl- ras: qz si ala itellctuā bret in nā sua aliquā formā mā- lez: qua me^r recipet itelligibiliāqz cēt educta de pō māe illa foz^r ipediret itelliū cogscere alias formas māles: sic lingua ifirmi infecta alio hōre colericō et amaro nō p̄t recipere dulce: et oīa gustabilitā vident̄ sibi amara. Hic ēt si pupilla oculi ēst colorata nō posset recipere alias colo- res. vñ recipiens intentionāl formas māles et sensibili- les opz esse denudatū a nā illarū. Si g. potētia itellctuā bret in se nām alic^r forme māli educte de potētia māe: potētia itellctuā nō posset cogscere alias formas māles et sensibili: minor p̄z ex 3^r de aia. tex. 2m. 18. **A**ia itelle- ctuā est oīa fieri p̄ itelliū polez. Dec ē dñfario pbz. 3^r de aia. tex. 2m. 4. sic dicit̄. Nece vñt̄ est qm̄ itelliū oīa itelligit. Oia i. oīes formas intelligit. Immixtuz ēē sic

Primus

dicit anaxagoras) ut sic anaxagoras ponit itellis imixtus
ut iperet: ita opz nos ponere itellz imixtu: B est imalem
no eductu de po mae: ad B qz cogitat oes formas male:z:
z B qd se. (Docat e vt cogitat de pectu.) Doc at. s. qz
itells e imal necciu: vt cogitat de pectu. s. forma male ab
ipso de pectu: qz i sui na nullu talz bz: bz trascedit oes for-
ma educta de po mae: qd pbat subiferedo me. (Intel-
leclz n. apparet phibebit eenei z obfuerit) hoc e dicit s.
i na pote itells apperz alqz for male educta po mae illa
forz ius exis phibebit alia formam male: sibi exneam in-
telligi ab itellu: t B e qd dic. ibi Lome. c. eod. Intelius
no e corp: n. qz i corpe na aut aial: qn si fuerit alterius
isto: qz bebit formam ppiu qz ipedict eu recipie formam alie-
na sine eenea: t B ite debat cu dicit. (Si. n. leo apparet
apparet ipedict alienu.) Postmodu Lome. i codex omne.
subdit i for dimatione phi dices qz nece e. vt itells non
sit corp: n. qz i corpe manifestu: e. ex ppom qd vnu e
in B finoc qz vna e. Oz ista suba recipit oes formas ma-
les. t B notu e de B itellu. z at e qz recipie atiquid
nece e: vt sit dñudatu a na recipi vt sua suba no sit suba
recipi i spe. Si. n. recipies eet de na recipi: tu res recipi-
peret se: t uic moues eet motu. vni nece eit vt sensus recipi-
es color careat colore t recipies sonuz careat sono. Et
hec. pp. e vna: t sine dubio. Ex his duab: se qz ista suba
qz iitells male nullu hebat iu na d formis maleb: illis
t qz for male sūt aut corp: aut for: i corpe manifestu:
qz i suba qz iitells male no e corp: n. qz vnt i corpe. Ex qd
appz qz aia itelle: no e for male: t p. p. g. n. e corru.
Sed Coticia ista rone Ari. istat. qz h ro h xclu no v
aduer. lary. S. mente. Arist. p. ista n. nisi de vrente male orga: qz vnt
orga: recipies obz sen: sine ma t ite dñal coiter no bz i
se tale obz i e male: n. acutu: n. aptitu: t ita qd reci: obz
iteli dñal t sine ma. Tu no possit recipi ipz cu ma: t in esse
male e oppo disponis ab eo qd reci: ipm realt: t cu ma:
sic supficia corporis termi recipit colorē male: bz recipi-
coloris ite dñal e corp: ipsciu sine no ter. J. g. opz
orga: denudari a for quā reci: t p. p. sensu qz e in tali
orga: pp. op. disponi ipsi: ad i. qd reci: formam male fin
actu aut apti. E. B v. seq. pp. phi. 3. de aia. Qz itells
no sit po orga: qz bz separat ab oi mā: sic ab oi organo qz
opat. Si. n. regreter aliqd: illi eet dñal disponis: sic e oē
orga: corporu: t i. ex B qz eet recipi: aliqd: bz e male
le dñal: pp. dñal: disponi corporis no eet recipi: ouiz
formaz corpori: bz e male: t ita itells no possit recipi for-
mas ouiz male: t obzo: si eet vnt male: bz orga: tui B hito
qz sit no orga: no o. ipz eet i tale realt: qle e illi: e. dz e e
recepit: itellectualr. No. n. o. op. e disponi i recipi
uo alie realt: t itellualr: sup: qz itells no sit vnt orga: qd
tui regref: si eet vnt orga: Ide. n. Intelius pt ce ipem
realt: t actu p hitu realt: t tui recipi: itellectualr: t sui
tui: t tui regref: itellectualr: no regref: i recipi: dñal disponi
op. enti itellectualr: reali. Ita g. pp. qz cogitare eet i ta-
le: v. e. dñal: ab eo qd cogitare v. recipi: t a. rec. cogitare
di: si gnal accipiat: xclu: oez itellz e nihil: qz itells bz se
est toti enti: t ita ip. nihil crit enti: t iste itells e falsius:
bz tui no e male v. orga: v. sit capar. ouiz: qz si eet male
stralis v. organicu: eet tui capar: aliqd sine ma: qz tal rece: no
bd cno repugnaret sue enti: male: sive at entitati itellectuali re
i eto: pugnat recipio itellectualis quozuqz.
Arist. Ad hoc rñdef qz ro Arist. pbat itentu. s. qz intellus
clare. Rece. Pro qz non e qz recipi: recipi aliqd: x. dñal: mo
pri: e dis. vno: realr: alio: iteli dñal. p. m. qz recipi: recipi
du: cu disponib: suis natib: t bz suu ee reale qd bz v. natu e

bz in ppo susceptino. 2. mō qz recipi: obine t
repitatiue bz aliquā spē t silitudine ornatā ab obo. Si
logitur de p recipi: eoz qz tale recipies sit denudatu a
na recipi: sic qz recipies t recipi: distinguit realt: t cen-
tialr: adeo qz na vni t alteri sit disticta salte idem dñal: t
bz no o. qz recipies sp sit dñudatu in spē aut i gne a na re-
cipi: sic qz est remissi recipi: t restore tattitatate.
Si logimur de recipi: t ite dñal: aut tale reci: orga: aut
no orga: Si p mo: sic recipies coiter e dñudatu a na re-
cipi: in spē t i gne pxi: vt aliqd tactu est in hac ista: qz
op: dispenses sur coiter i eo qd reci: t e. bz e. c. realt: ad illi
qd recipi: t e. bz e. e. ite dñal: si orga: reci: Un si recipies
orga: bz aliqd de spē recepti: nūqz tui illi e ro recipendi
seu for: p. quā pō orga: recipi spē obi ciusde spē c. tali
for: bz p alia formam recipi: ipaz spē satisbile. Ex. si ocu-
lus hebat albe: nūqz albedo erit ro recipi: di spē albe-
dim. bz dyapha. Et sic bz itelligi illa pp. recipies dñ
e. dñudatu: t. est sensus recipies caret na recipi: in spē:
qz t. sibi ro recipi: mere ite dñal: Et v. recipies reci: mere ite dñal:
istud recipiens no dñminab: ad aliqd ite dñal: aut ad
aliqd gen: cogitabilu: p organu: ig. o. qz sit i pura pō pas-
sua t. cuiuscumqz cognoscibil. Un sit in receptionis malr t
realr dat ens i pura pō: qd no est de se i actu p aliqd eoz
qd recipi: ita in receptioni: t ite dñal: erit aliqd na pute po-
tential: qd no erit in actu p aliquā formā intelligibil. Et bz e
qd inge Ari. 3. de aia. tex. 3. 5. Intellus nihil est eo: qz sit
an itelligere. Et pauloasi i codex 3. vii ro dñal: t
Lome: de recipi: t recepto. pce: sic. Qz si receptiu: organicu: ite dñal:
dñal: no dñudatu ab eo qd reci: mltio magl
receptiu: ite dñal: no organicu: o. e. imixtu: t separu:
ab eo qd recipi. Silt si receptiu: organicu: p formam co-
plonat: t male: t herminat: ad certi gen: cogitabilu: sic
receptiu: n. organicu: per formam malez a ma depen-
dantem determinabil ad determinata cogitabilit: t tra-
nō poter recipi: oes formas obiectu:.

C. bz adhuc ista: qz ex hoc sequeret qz itells eet no ens Scda i
si recipi: oia entia. Et vlti: seqz qz itells n. l. c. eet st: ad
acte: t for: i se: n. respctu corporis: exqz c. t na pure polia. uersarij

C. Ad pmu rñdef qz sic receptiu: organicu: ite dñal: no
o. z. esse dñudatu a na recipi: in gne remoto: bz tui in gne
ppinq: eo mō qd dcin est. ita receptiu: ite dñal: no orga-
nicu: no o. z. esse simplic: t olo no tale: qle est qd recipi: sed
suffic: qz sit no tale qle est o. p. t p se recipi: no respctu ei-
qd recipi: ex receptione alioz: t p accis. bz itells ens
male t sensibile p se pmo recipi: male v. recipi: pacci-
des. t p receptione alioz. Et B est qd pmis: est. Intelius
nihil est eoz qz sunt an itelligere. i. itells no est po: ppinq
itelligibilis nisi post itelligere aliorum. Un sic ma caret
oi forma quā p se p recipi: t de se no est in actu p aliquā
tales formā. Ita itells no erit in actu p aliquā formā

C. bz qz in receptiu: n. l. b. (male: quā p se recipi:
nihil recipi: se neqz p se: neqz p accis: maxie si sit p:
receptiu: queadmodu: est ma pma. g. e. in receptiu: in-
tentionalib: idem no recipi: se neqz p se: neqz p accis.

C. Ad hoc rñdef qz idez no pō recipi: se receptio: realt:
ppterea qz recipi: depēdet eentia: t recipi: . bz bñ
idez pot recipi: se intentiona: salte: pacis. qz tate re-
cipiens pure intentionale est male: t eximilitate est con-
uersi: supra se: t supra ppru actu. Nec qz idē recipi: se
obiectu: arguit dependentia essentialiez recipi: t reci-
piente: sed solu accipitale: t iferi: dicet: qlis est iter mo-
uens: t motu: aut cognoscens: t cognitū. Mō qz idez mo-
uat se motu accidental: aut dependeat a se dependentia
accidental: hoc non inconuenit.

Solo
magi-
stralis
Arist.

Ad hoc
est forma immaterialis t incorruptibilis.
Rece. Pro qz non e qz recipi: recipi aliqd: x. dñal: mo
pri: e dis. vno: realr: alio: iteli dñal. p. m. qz recipi: recipi
du: cu disponib: suis natib: t bz suu ee reale qd bz v. natu e

Articulus

Solo **C** Ad z^o rūdēs: q̄ sic dās pūro po^z subiua i mālib^o: ita in z^o illā: imālibus: sed vīnter: q̄r po^z subiua i mālib^o concomitaf nām pīno diuersam ab oī forma: non sic in spūalib^o: ratiō: cōsequia i materialib^o deueniēdūm est ad aliquid q̄b est pīno recepiēt: sic q̄ nullo mō ē recepribile: r tale est māp^o: q̄ h̄ Ari. z^o illi. De gūratiō. tex. xī. 4. Est pān- dāre gōrum formarū: r ad tale receptiū op̄s dūenire p̄p ordīne centiāle iter receptiū leu subīta recipiēta for- mas. In imālib^o vō nō ē po^z subiua q̄ isēq̄ aliquid p̄ receptiū uūz formaz: q̄b nullo: sit māe pfectio aut act^o: s̄ dās p̄cī- se aliquid: q̄b ē p̄ receptiū: i gūr. s. formaz: itētionaliū: q̄b vītra h̄ recipit formas itētionalēs p̄ ce act^o: r pfectio alteri^o: q̄b nō ē in receptiū mālib^o: q̄r h̄ dūenidū ad

Soluo **C** Et ad auētāz Arist. Cāligd: q̄b nullo: ē act^o alic^o. auētāt ḡ istellā h̄ nāz nīl q̄ polis vocat^o. **C** Ad h̄ dicet adducere aliquid istēr^o: p̄nūc tū rūdēs q̄ Arist. cōiter loḡ de istelle i p̄ istēr^o etiā sensu vī sūt illa q̄b formaliter op̄amur. Nō ista sunt p̄cipali p̄n q̄b formaliter op̄amur: in q̄tū sūt passiū nō i gūr. acti- ua. Nō. n. dī aliquid formaliter itēlēger^o: q̄ efficiat istellecīo- nē: q̄ si si: tūc obm̄ diceret itēlēger^o: q̄ efficiat causat istellecīonē. **S** denoīat aliquid itēlēger^o: q̄ formaliter re- cipi: aut h̄ in se istellecīonē: vt aliquid tactuz ē supi^o: s̄ vī- sic istellā h̄ nōne p̄ncipū passiū r nō actiū: vēp^o: quo fit vt istellā isto mō lūmp^o solū bēat nāz poles: r sic dēs au- citoratēs q̄ vīdēt affirmare istellā: r sensu ēē pure pas- siūk sur h̄re naturā potentialē: possūt exponi: vt sūt p̄n- cipia quibus formaliter operamur.

C Itē arg^o. ad p̄ncipale z^o. Si aia corrūpt ad corruptiō- nē p̄cipis: oī eē ei^o debilit^o p̄p obilitatiōne corporis. **S** p̄cī ale istellectiuū sūt ipf^o istellā nō debilit^o p̄p obili- tatiōne corporis. itē aia istellectiuū sūt po^z istellectiuū nō corrūpt ad corruptiōne corporis. **D** aitor. pbaf tripl. r p̄- sic. Si eē alic^o nō obilitat ad obilitatiōne corporis: eē eius nō dīpedet a corpore. Qd. nō dīpedet ab aliquid i cēn^o obilitat in suo cē obilitato illo a q̄ cēntiāl dīpedet: rata et corrupte illo corrupto. ḡ p̄ opp^o q̄b nō obilitat ad obilitatiōez alte- ri^o nō corrūpt ad corruptiōne ei^o. **S** ista pbaf ē minus efficax h̄mē. iō z^o. pbaf eadē maior sic. **D** aia formā corrup- tibilē in cēn^o obilitatiōt: ḡt si aia istellā ē corrū- pibil ad corruptiōne corporis: eē et obilitabil ad obilitatiōne ipf^o. 3° pbaf eadē a^o sic. obilitas in cēn^o estyia ad corruptiōne: s̄ q̄b p̄t eē i termiō p̄t eē i via ad terminū. Igit̄ statia istellā sūt corrūptibl. seq^o q̄aī corruptionē obilitat vī debilitari p̄t: r nō nīl p̄ debilitatiōne corporis. **N**i norē p̄ncipale pbaf. si aliquid obilitat debilitatiō corpori h̄ nō eē nīl p̄ accēs: in q̄tū. s. vē. idiget orga^o corpo- rali: aut aliquid xpōne determinati vel i toto corpore vī p̄- determinati corporis: sic vītū obilitat obilitato organo: p̄- accēs nō obilitat: q̄b ex h̄ p̄. **S** i. ipsi vītū aie p̄ se acci- deret aliquid debilitat: nūq̄ restauraret organo repato. Uī demus aut q̄ p̄tūtūḡ vītū vītū obilitata sūt organo: r- staurare r vītū vītū sūt i staurare. h̄ q̄b h̄ Ari. p̄ de aia. tex. xī. 65. **S** i. s̄r. r inquit accipiat oculū iūmenis: vt iū- uenis videbit vī. p̄z igr^o vē. aie solū p̄ aecēs debili- tāt. Istellā aut ē vē. aie q̄nō idiget organo: cuī nō sūt vē. organica: neq̄ in opando dīpedet a corpore: sic q̄ in līpa opa- tione cōicet corp^o vī p̄: q̄b nō rīgeret ipaz separati a corpore vī arguit Arist. p̄d aia: r vīteri^o nō ēēt aliquid gen^o aie ab aliis: vī dī Arist. z^o de aia. tex. xī. 21. igr^o aia nō corrūptur ad corruptiōne corporis.

C Itē ad p̄ncipale arg^o. fo^z nō educta de po^z māe ē icor- ruptibil. aia istellā ē h̄. maior p̄z. r b^o. pb^o. q̄ si aia istel- lectia ēēt educta de po^z māe op̄dei^o q̄ ē istellā^o p̄ recipiet i toto p̄tūcto: sic i p̄tūcto receptiū. vt docet pbaf. p̄ de aia. **S** oī p̄tūcto isto^o ē ita mālis sic illa q̄ ēēt totū p̄tūcto. ḡ

istellā^o ēēt op̄o ita māl sīc sentire. **C** Itē po^z q̄ cognoscit obm̄ sub rōne vīlis i actu nō ē po^z māl r corruptibil: sed po^z istellā ē h̄. **C** Maior pb^o. Sī. p̄ sensitiā nō cogicet obz vīlē: s̄ sub aditōib^o p̄tūclarib^o: q̄ sūt h̄ r māl q̄ ēēt sunt aditōes māles. Ita po^z māl r educta de po^z māe nō cogicet obz sūt nīl sub aditōib^o mālib^o. Po^z. n. māl ita proportionat obo sub aditōib^o mālib^o. **S**icut potēria sensitiā sub aditōib^o sensibiliib^o. Itē ēēt po^z sensitiā nō p̄t cogicere nisi q̄b ē p̄ se sensibile: aut includit in p̄ se sensibiliib^o sensibile ēēt: ita po^z mālis nō p̄t cognoscere obz sub rōne cōiori: q̄ sīt rō mālis obti seu corporalis.

C Ita rō p̄t aliquid formarū. Illa cogni^o q̄ trāscēdit oīz cogni- tōez sensitiā i hoīc: nō vī aliquid p̄tē māl: r p̄tis corrupti- bilis: sīt hoīc ē aliquid cogni^o h̄. ḡ tē. maior vī nōr: b^o p̄. Qz bō cogicet acutyle. Loḡscit et ensyl q̄litarē sub rōe aliquid cōiori q̄ sīt rō p̄tē obi sensibilis: ēēt suppmē sensitiā q̄- cūq̄ sīt. Loḡscit et reslōnes mātēs nās rez. n̄ sensibiliū. Dō- rūrlis cogicet dīfīas: iter totū gen^o sensibiliū: r i sensibiliū: r distinguit vīnū a relīo. Loḡscit h̄o reslōnes rōnis q̄ sūt intē- tiones z^o. s. reslōnē vīlis gnīs r spēi: oppōnis r aliaz: rētō- num logicalius. Loḡscit ēēt h̄o actū ppriū: q̄ sīt cogicet p̄ reflextionē p̄tē ad actū ppriū q̄ trēlēgit: r ad suscep- tūmēs ei^o. Assentit et h̄o xpōlōib^o evidēntib^o et termis. s. p̄mī p̄ncipis: r cogicet se assen^o sine politate dīcēdi aut errādi. In hoīc ēēt discursus a noto ad incognitū: ita q̄ non possum^o dissentire que discursū aut cognē illatā ex ipo i- pole ēēt attribuere aliquid p̄tē sītē: maior i ternis vīlib^o. igr^o tē. Qz aut oīla ista trāscēdat cognē sensitiā. pba^o. q̄ actū vīle cogicet a nob̄ sub tāta idīria sub q̄tā ipm̄ sic co- gnitiū ē ūtēcible de oīb^o singularib^o i q̄b^o saluaf. sic nō cogicet sensus. Ita nulla po^z p̄t cogicet aliquid sub rōe cōiori: q̄ sīt rō sūt ppriū obi: sic vīlus nō cogicet aliquid sub rōe idifferēti ad colorē r ad sonū. ḡ cognition illa q̄ ēēt sub rōne cōiori q̄cūq̄ p̄ obo ēēt suppmē sensus non ēēt aliquid p̄tē sensitiā. Ex aliquid p̄tē pbaf illa maior: q̄ nullā sensatio p̄tē ēēt distictiū p̄mī obi sensibiliū: r cōissimi ob eo q̄b nō ēēt tale: q̄ nō p̄tē esse virtūtē extremiti. Per idē p̄z de reslōnēs p̄tib^o entia nō sensibiliū: q̄s cogicim^o: r multo ma- gis p̄z de reslōnēs rōnis: q̄ sensus nō p̄tē moueri ad co- gnōcēdū aliquid nisi q̄b nō includit in obo sensibili vī sensibile. bitudo rōnis nō includit in aliquid vī sensibile ēēt q̄re tē.

C Itē 3° **P** aliquid rōnib^o fūdat i dcis Ari. q̄ ab aliquid auēt. solūtū vīvidēt q̄tū solōdes sītē efficaces: p̄mī adducēt tes de **C** Prima est. q̄ Arist. 3° ethico. dīcēt fortitudine morali die im p̄ fortis fin iūdīcēt recte rōnis dz se exponere mora- ti p̄ republica. r idem dīcēt in 9°. **S** i anima istellectiuū li^o q̄s esset mortalis: nūs p̄p quodcuīq̄ bonū vītūs in se vēt in qdā sol alio deberet hoc appetere: q̄ non esse sim^o nō cadit sub uef co- appetitu: fin Angu. de libero arbitrio. nanēt b

C Ad h̄ rūdēs fin p̄mī. 9° ethi. Fortis exponēs se morti- aptissi. p̄ bono cōi maximū bonū sibi tribuit i exercēdo illum me su- aciū mariae vītūs. Et h̄ bono pūaret se si morē nō subi- stinent: immo virtūtē ageret: si illo actū p̄tēmissō saluaret sur- eē p̄tētūcūq̄ p̄s. Mēli^o 2°. n. maxi^o bonū momētancuz q̄ remissuz bonū vītūs: vīlē vita vītūs mariae dīturna. Ex h̄ pbaf euīdēter bonū cōi fin rectā rōne; rētē magis diligēdu q̄ bonū ppriū. q̄ bonū ppriū totū dz h̄o. expo- nere ēēt destrūctiōi simplē si nesciat diam eēēt mortalem. p̄p salutē bonū vīlis: r cois: r illō magis diligēt simplē. p̄p cui^o salutē aliquid negligēt r contēnnēt.

C Sed h̄ istaz rātōne arg^o sic. Qs aliquid eligit bonū re- crete appetendū. Lūm ad illud peruenit necesse est vī- melior fiat. Ita p̄positio colligitur de mente August. in libro de libero arbitrio vītūs mediūz. rētē patet ratōe.

Primus

7

qr recta rōne nālī nō appetit nisi bonum. Cum autē quis adeptus fuerit bonū: melior efficiēt q̄ p̄s facit. S̄z aliq̄m̄ recta rōne pōt & d̄ appetere mortē p̄f salutē recipi buice: qr ē act⁹ virtutis fortitudinis. igr talis appetēt efficiēt gd meli⁹: p̄p adēptionē talis boni. S̄z gd meli⁹ eē nō pōt q̄ oī nō ē. igr ic. D̄ sic ler & rō nālī p̄ualet oī legi p̄f fertim creare ita bonitas nāe p̄ualet bonitatis morali seu bonitati cuiuslīcūq̄ virtutis. Lūz bonitas nāe sit radix & fundamētū bonitatis moralē: sine q̄ bonitas moralē nō p̄t: & ab ip̄a sumpl̄ depēdet: s̄z eē & viuere in viuētib⁹ est bonum nāe. igr ē apponēdū oī actuī virtuos⁹. vñ magis elīgēdū vñ cē p̄petuū nō virtuosū: dūmō nō eēt virtuosū: q̄ cē morale virtuosū breui articulo t̄pis accōmodatū: Immo cē si diuitia daret eligibili⁹ est eē simpl̄ p̄petuū q̄ b̄re q̄b̄cūq̄ bonū morale ex t̄pe. S̄līr eligibili⁹ ē b̄re p̄petuū maz entitatiē corruptibilē sine glia p̄f: q̄ b̄re gloziofuz ē p̄ vñū dīe. Et postea b̄re p̄petuū nō eē: & tñmālī ē bonū p̄f bonū virtutis.

C Allia rō Ari. sūt ex d̄siderio nālī q̄ s̄n oīciosū cē nō p̄t teste Ari. & Lōmetā. z. metā. cō. z. Aia rōalis appetit nālī p̄petuari in vita nō solū fīm spēz: sed ēt fīm idiusidius. Q̄ q̄d nālī fugit vñū oppōsitor̄ nālī appetit reliquā. Sicut nemo appetit vitā sine odio mortis: neḡ amaritūcē: nisi ḡ tenēbras fugit. S̄z q̄libz bō nālī fugit morte: vt ḡlibet in se ipso experit. Et Ap̄ls dicit ad cor. l̄lōtū: spotiart: sed sup̄uestiri: igr q̄libz bō appetit nālī semp̄ eē. igr B nō ē sibi ip̄ole saltē fīm aia. Ad hanc rōnē rādet q̄ rō eque xcludit de oī bruto: q̄d libz tale nālī fugit morte: & ita sibi inerit d̄sideriū nāle ad imortalitatē. Ite. D̄sideriū nāle nō ondit istā icorruptibilētē nīsī ondat eē polis ista icorruptibilētē: tūc oī sup̄ponere tale desideriū: noī seḡ rōnē erronea q̄ dictaret appetendū q̄d non eēt appetēdū. Ista rñsio nō valeret: q̄d tunc p̄p̄ phī de d̄siderio nālī nō valeret nec p̄ suo sup̄posito: n̄z in aliq̄. Arguit. n. ip̄e q̄ sube separe sunt intelligibiles: q̄ eas d̄sideram̄ scire nālī: & d̄sideriū nāle non ē ad ip̄ole. Ad hanc rōnē dicā q̄ d̄sideriū nāle ē ad eas s̄i s̄i p̄tētē in telligi: & d̄sideriū seq̄t̄ rectā rōnē nō erronea. Ipm. n. d̄sideriū xcludit possibilatētē rei appetite. C p̄. ce ab oīb⁹ app̄teri. p̄ Arīst. z. de aia. tex. om̄e. 14. S̄z alī ab boīie alī a bruto: s̄cēt̄ et alī app̄bēdīt̄ ab boīie alī a bruto. bō. n. app̄bēdīt̄ ēt nō solū vt nūc: quēadmodū bruta: s̄z simpl̄ & fīm oē ips⁹: q̄d app̄bēdīt̄ p̄ itellīm q̄ app̄bēdīt̄ rem abstractā ab hic & nūc bruta aut app̄bēdīt̄ ēt vt nūc: q̄d per sensuū: & s̄cēt̄ app̄bēdīt̄ alīq̄: ita appetit. Ite rñsio nō satifacit: q̄d p̄ q̄cūq̄ t̄pe alīq̄ nālī fugit morte: p̄ eodez nālī appetit viuere: q̄d nibil fugit vñū oppōsitor̄: n̄sī p̄p̄ d̄sideriū alteri⁹: s̄z bō fugit morte nālī pro oī t̄pe: nō. n. est dare t̄ps in q̄ bō nō fugeret morte. igr bō appetit viuere p̄ oī t̄pe. S̄z q̄d appetit viuere pro oī t̄pe appetit sp̄ esse. igr ic. Ite illud d̄siderat̄ nālī quo app̄bēdīt̄ statūm actū elīcīt̄ actū d̄siderat̄: q̄d talis p̄nitātē non p̄ue nit n̄sī fīm inclinationē nālī: s̄z app̄bēdīt̄ semp̄ ēt vñūq̄: q̄d desiderat̄ sp̄ t̄e. igr ic. Ad illud q̄d addīt̄ q̄d d̄sideriū nāle nō ē ad ip̄ole: si recta rōne app̄bēdīt̄: & non rōne erronea. Contra. esto q̄d ita sit adhuc b̄r̄ p̄positū: q̄d rōne erronea nō ē circa obīm simplex: vñi nō ē copō aut dissō: q̄d nō ē error n̄sī circa vez̄: nō aut incōplexū. B ē q̄d ait Arīst. z. de aia. tex. om̄e. 26. Itelīlē circa q̄d gd est semp̄ ēt̄. Et. 9. metaphy. tex. om̄e. penul. S̄z semperitas vite s̄cēt̄ & breuitas: s̄līr corruptibilitas & icorruptibilitas cuiuslīcū ē obīm incōplexū & simplex. igr circa app̄bēdīt̄ ēt̄ eternitatis essēdī nō ē error: & tūc s̄cēt̄ app̄hēnsa eternitate eēndī a quolibz appetit semp̄ ēt̄. s̄cēt̄ seḡt̄ q̄d sit nālī d̄siderat̄. Ite in eo q̄d querit oī bō nō ē error.

nō enī cest vez̄ q̄d bō q̄stūcūq̄: bō dispositus erret. q̄ ratio ostēdēs oī hō sc̄mp̄ cē tāq̄ vñū obīm appetibile nē ē rō errore. Quilibz. n. bō app̄hēnto h̄ cē appetit illud: sed absurdū ē assertere q̄d oīs hō appetit illud: circa q̄d oīs hō vñ itellīs errat & decipit. C Doc̄ firmat̄ p̄ augustinū. i. de trinitate. c. 8. in pn̄. capl̄. ingt̄. Lūz beati es oīs hoīines volū: si vez̄ volunt̄ p̄fecto cē & imortales volūt̄. All. n. beati cē nō possent. Denic̄ p̄ de imortalitate iter rogati hīcū de bītūdīne oīs ea le velle rñdent. Ex B or̄gūt̄. s̄cēt̄ oīs boīies appetunt bītūdīne sic imortalitatē. S̄z oīs boīies appetunt nālī bītūdīne: vt ipē Aug. testat̄ in ca. p̄cedēt̄. & tēt̄ hoc isti xcedūt̄. igr ic. C Itē arḡ p̄ imortalitatē aīe ex aīatē phī. z. de aia. tex. om̄e. 123. & multo magis. 3. de aia. tex. om̄e. 7. vñi Arīst. b̄z q̄ excellēt̄ lens sensiblē cor̄rūpīt̄ sensuū: s̄z excellēt̄ icelligiblē p̄fūt̄ intelīm & op̄ationē in eo: q̄d non posset cē nīsī suba intellectus eēt̄ imālī & icorruptibilis. C R̄sides ad istas aīcrotatēs & excellēt̄ sensiblē cor̄rūpīt̄ nō sensuū: s̄z organū. ergo ex B nō sequit̄ nīsī q̄d stellūs nō ē potētia organica. C Contra. qr̄ ex B sequit̄ p̄positū. In potentia n. organica duo occurrit̄. s̄z organū: q̄d est mā. & potētia: q̄d est forma: s̄z cor̄rūpīt̄ organū per excellēt̄ sensiblē: aut manet suba potētia: aut nō: s̄līr h̄abēo p̄positū: qr̄ cor̄rūpīt̄ suba mā manet adhuc suba aīe sensitivē: & multo q̄p̄s itellīt̄. S̄i z̄mō ēt̄ habēo p̄positū: qr̄ co mō phīs ponit̄ intelīm icorruptibile: quo mō ponit̄ sensuū icorruptibile. S̄i ḡ ponit̄ subam potētia sensitivē esse icorruptibile: ponit̄ p̄positū subam pō icollectivē ēt̄ icorruptibilem. C P̄. dicere Arīst. ponere itellīm icorruptibile: qr̄ nō b̄z organū: p̄ cui⁹ corruptionē cor̄rūpīt̄. est expō extranea. Nā si forma itellīcīa si: si icorruptibile: & sed s̄cēt̄ ad potētia māe s̄cēt̄ alī forme nō p̄tē dici icorruptibile: semp̄t̄ eterna & eterna: sic ēt̄ freq̄nter vocat phī. vt in. 2. de aia. hoc solū x̄igit̄ separi s̄cēt̄ p̄petuū a corruptibili. p̄petuū at̄ que semperīnū ē q̄d b̄z p̄cīse potētīa ad esse q̄nīcū ad nō eē: vt ēt̄ mēt̄ Arīst. & Lōmen. 9. metā. tex. om̄e. 17. C Itē fīm hoc nō min⁹: itellīs cēt̄ icorruptibile q̄p̄ alīe. Q̄d q̄libz alīa pō cor̄rūpīt̄ in opando: vt ad corruptionē organī vñ ad corruptionē toti⁹. Sic & itellīs i opando cor̄rūpīt̄ cest ad corruptionē organī vñtūl̄ imaginatiū aut agitatiū. vñ dicit phī. p̄mo de aia. tex. om̄e. 66. Intellīgere in nobis cor̄rūpīt̄ quodā itēt̄ corrupto. S̄līr cor̄rūpīt̄ itellīs ad corruptionē corporis: & ita itellīs vñ cor̄rūpīt̄ sicut sensuū: nō ḡ cēt̄ vez̄: q̄d dīc Arīst. z. de aia. vt alle. ēt̄. Q̄d itellīs sep̄af ab alijs potētīs s̄cēt̄ p̄petuū a corruptibili. C Itē arḡ. de mēt̄ phī. 1z. meta. ponētis dīfīa itē cāz mouēt̄ & formāt̄: & dīc q̄d cā efficies p̄cedit effectū pdīctū: sed formalis nō: s̄z s̄līr s̄t̄ cū ipso pdīcto. Ut̄z auīt̄ aliq̄ forma remaneat post corruptionē p̄positi. dīc phīs posteri⁹ p̄scrutandū cēt̄ in alīḡ. n. nihil. phīb̄z vt si anima est talis forma: nō oīs: s̄z itellīs: oīm alīz ip̄ole forsan: hic duo dicit Arīst. p̄mū est p̄fīt̄ s̄t̄ formāt̄ sanitatis s̄l̄ est cū sano: & desinat̄ cē illo corrupto: ita dōm̄ est de itellīt̄: q̄d s̄līr s̄t̄ cū p̄posito aut corpore: cui⁹ est forma. Ita q̄d de itellīcīa nō est existimādū ip̄m̄ icēpīsle in creatōe mūdīquēadmodū existimauit. Plato: qui dīxit itellīm seu anima itellīcīa simul icēpīsle cū mundo. S̄cēt̄ q̄d dicit Arīst. vñrū vez̄ sit q̄d itellīcīe desinat̄ cē cū corpore vñl̄: non: hoc posteri⁹ p̄scrutandū erit. Ex hoc app̄ret Arīst. sensisse anima cē imortalez: quia si assertiū temuissit anīmāt̄ intelīctūam cor̄rūpīt̄ ad corruptionē corporis: ridiculūm fuisse querere an remaneret post corruptionē compōsiti vñl̄ non. C Sed ad hoc respondet̄ q̄d Aristoteles loquitur hic dubitatue: quis dicit. Si talis sit anima: non omnīs

Articulus

sed intellectus. oēm nāq; impossibile forsan. **S**ed dicitur q; si dicit Arist. certitudinaliter posuisse animam immortalem: scilicet ad h̄ biūt̄ rōes necias & dīmītias; s; tātū pbabiles. **C**ontra primū dictum arguitur. quia Aristoteles non videtur dubitare cū dicit nihil phibet in quibusdā tē. sed assertive affirmare in quibusdam formam manere post corruptionē cōpositū: tātē est nō quācūq; formam sed illaz. tē cū nō quācūq; sed intellectuā. vnde iste determinationes dubitatiae si & forsan nō determinat animam intellectuā: sed ly nō omnis aia: tē ly oēm animam. Et hoc p̄it pp̄ Platone ponēt: nō sōlū itell̄ incepisse cē in creatione mundi & manere post corruptionē cōpositū: verū etiā oēs formas rerū sensibilū. Arist. aut̄ dicit q; non ois aia remanet post cōpositū: sed sōlū itells. Uel h̄ Lōmetatorē ibidē. Mē. 18. dixit forte: q; demratio sup̄ hoc nō est istius artis: sed libri de aia. Uel ibidē Lōmen. inquit. Declarauim̄ illic. s. in lib. de aia: q; intellect⁹ in habitu h̄z partē generabile & partē corruptibile. Illud autē q; corruptiū est actio ei⁹ in se: aut non corruptiū: q; est ab extrinseco. **C**ontra scđz dīctū ē Lōmē. 3. de aia. cōmento. 3. exponēs rōne sup̄posita p̄o immortalitate aie ex sūia Arist. & fuit p̄ma de recipiente & recepto: tē dicit Lōmetator. q; illa rō procedit ex p̄positiōib⁹ declaratis in posteriorib⁹ analeticis. Et ista p̄positio. Qē recipiens est denudatus a nā recepti in specie. est necessaria. **P**. si effect verū q; ex rōnibus necessariū nālibus non posset cognosci immālitātē intellect⁹: sequit⁹ q; nullā haberem⁹ dīmōstrationē ex nālibus: q; cognitioni subārū separataz eset ultimus finis noster. Et ita Arist. tūb⁹ pbabilit̄ tradidisset tales cognitionē esse ultimum finē: nō q; necessariōt̄ dīmōstrationē: tē nō sequeret q; nullā habiūt̄ sc̄i dīmōstrationē necessariā ad ipugnationē antiquorū diversimode ponētūz ultimū finē hois: cuz ex illis ipugnationib⁹ sufficiēter probet h̄ finis. Minimo sequit⁹ q; nō possimus necessariū cōcludere cognitionē alioz abstracti a mā: vel etiā a conditionib⁹ mālibus nobis p̄petere. Prima p̄ha pbaf. q; cognitioni subārdin separatarū est ex mālitātē intellectus: & cognitioni tāle cognitionē nobis cōgruere in rōne finis: q; cognoscimus intellectum esse virtutē abstractaz & imālem. Scđa 2ñia pbaf. quia opatio nō pot̄ esse abstractior q; virtus & subā: cui⁹ ē operatio: tē ita si virtus est mālis: & opatio erit mālis: tē ita cum mālitātē intellect⁹ nō necessario cognoscat ex nālib⁹: nullā la operatio nobis inē sic cognoscet: q; est cōtra sensum & experientiaz. Et q; oppositū si experimur mālitātē intellectus: & cognoscimus inē nobis nāliter & nēcōt̄ intellectū māle. **C**ōfirmat hoc q̄tū ad p̄mā p̄sequētiā per Auerroym̄ p̄mo de aia. cōmē. 2. vbi vult q; moralis accipit a scia de aia ultimū finē hois & cognitionē sue subē. Igit̄ ois ratio pbans ultimū finē n̄z depēdet a cognitione intellectus:

Ode aie
imorta
litas fu
erit de
cōmētate
Aristo.
accideret hoc a debilitate q; est in senio: q; nō cōtingit: q;
nec potētia sensitua rōne aie corumpit in senio. q; si se
suis oīi
dīf ma
nifeste
Pro ista & ita idēm quod pius.

Dixit ma
nifeste
Pro ista & ita idēm quod pius.

Inclusione q; Ari. sensitivit̄ immortalitatē aie
intellectuē p̄ter rōnes adducetas sunt multe auctorita
tes. Aut. n. p̄mo de aia. textu cōmē. 65. Intellect⁹ videt̄ suba
qđam & nō corruptiū: qđ pbaf. q; si corruptiū marie
accideret hoc a debilitate q; est in senio: q; nō cōtingit: q;
nec potētia sensitua rōne aie corumpit in senio. q; si se
suis oīi
dīf ma
nifeste
Pro ista & ita idēm quod pius.

Ite p̄: de aia: textu cōmē. 13. inquit. Q; si est alioz ope
rationuz aie aut passionū. p̄pria: cōtingit v̄t̄q; ea separa
ri. si nulla est p̄pria ipsi⁹ nō erit separabilis: s; vt p̄z. 3. de
anima. Intelligere est. p̄pria opatio aie intellectuē: quā
nō cōmunicat corpori: n. intelligere recipit in corpore:
sed in solo intellectu: nec cōlit̄ illaz opationez mediante

corpoze v̄t̄potētia organica. igit̄ aia stellec̄ta separabilis ē a co. **I**te p̄mo de aia. tex. cōmē. 65. vt superi⁹ p̄
misit̄ est: ingt̄ ph̄s. Intelligere in nob̄ corrup̄t̄ quoq; a
teri⁹ corruptiū: p̄mā aut̄ h̄z sūa subā ipole est corruptiū.
Contra p̄ba codē loco. Intell̄'s fortassis dīmū aliqd & ipa
sibile est: & dicit fortassis: pp̄ suū intelligere: qđ h̄z recipiē
do sp̄s ab imaginativa seu cogitativa: tē quo ad h̄ nō ē si
ne passione & sine corpore. **I**te 2. de ania. tex. cōmē. ii.
ingt̄. Scđm quādā p̄tes aie nihil. phibet aiaz a corpore
separari: pp̄ id qđ nulli⁹ corporis sūt ac̄t̄. iste potētia sūt
intellectus & voluntas: q; carū opationez imēdiata reci
piunt̄ tanq; in p̄mo recepiū & imēdiato in subā anie
intellectuē. sunt̄ est iste potētia nulli⁹ corporis ac̄t̄: quare
nō v̄t̄ organo corporali. **I**te p̄bs loquēs de p̄n. in
tellectuō: tex. cōmē. zo. ingt̄. Hoc sōlū cōtingit separari
sicut p̄petuiū a corruptibili. Nec valē si dīca: q; intellect⁹
est icōrputibilis: q; nō v̄t̄ organo: per qđ corru
ptionem corruptiū: quēadmodū dīmū est sup̄ia. Q; si nō
est corruptibilis ad corruptionē organi: nō sequit̄ pp̄ hoc
ipm̄ cē seimp̄terū ipassibilis & eternū: quēadmodū eum
vocat̄ ph̄s. Uel Arist. attribuit̄ intellectui tria. 3. de ania
tex. cōmē. 19. v. 3. ē ipassibile: else separabile & ē imīxtus
tū: tē ista nō sūt sinonima: q; Arist. nō v̄t̄ sinonima ē
scia dīmōstratura. Q; aut̄ intellect⁹ sit separabilis hoc dīc
2. de ania. vt allegatū est. Q; aut̄ sit ipassibile & imīxtus
sicut simplex: hoc dīct̄ 3. de ania. vbi ait tex. Mē. 12. sup
ponendo ista de intellectu. Dubitat̄ aut̄ aliquo si intelle
ctus ē simplex & ipassibile: tē cū nullā forma māli hēns
cōc: sicut dīxit anaxagoras. Q; aut̄ intellect⁹ sit imīxt⁹ cū
mā hoc dīcit Arist. : de aia vt superi⁹ expōstus est in de
mōstratione ei⁹: vbi Lōmē. cōmento. 5. inquit. Q; iste in
tellectus sit talis b̄si appetet intuentib⁹ dīmōstrationē
Arist. & sua verba. De dīmōstratōe aut̄ h̄z q; exposuit̄:
de verbis vero: q; dīxit ipm̄ cē nō passiuū & dīxit ipsum
ē separabile & simplex: h̄c. tā. tria v̄ba attribuit̄ et ab
Aristo. & nō est rectū: uno remotū v̄t̄ alio coꝝ in doctri
na dīmōstrationi de gnābili & cōrputibili. h̄c Lōmetator. Ex
qđb⁹ appetet qđ superi⁹ p̄missum est. **I**te p̄z. Arist. circa
p̄n⁹ tertiy d̄ aia. tex. Mē. 6. inquit de intellectu. Uel neg
miscri ipm̄ cōtingit. & reddēs cām h̄ dīct̄. q; si ēt̄ imīxt⁹
tū fieret qualis. s. calidus vel frigidus vel aliqd h̄: ex q;
p̄z q; loquebar de mixtione ipsi⁹ cū mā. & paulopost: tex.
Mē. 7. inquit. Sensitivū qđcē sine corpore est. hic autē
separatus est. **I**te loquēs tas de intellectu agēte: q; pos
sibili ingt̄ tex. Mē. 20. Separat̄ aut̄ solū hoc qđ v̄t̄ est: &
soluz hoc imōrtale & p̄petuiū est. **I**te ibidē qđit̄ ph̄s:
q; ēt̄ intellect⁹ nō reminiscit̄ post mortē: q; qđ supponit̄ ani
mas intellectuā remanere post mortē. aliquo vana cēt
questio. ac si q̄rere: q; ēt̄ asin⁹ nō reminiscit̄ post mortēz.
Et ad qđnē p̄positā r̄ndet̄ ph̄s negatiue & assignat rōne:
q; ēt̄ intellect⁹ nō reminiscit̄ post mortē. Quia intellect⁹ p̄f
ficiens i. virtus cogitativa est corruptibilis: & intellect⁹ nāb
illigit sine fantasmat̄. Uerūt̄ hanc qđnē ph̄s obser
ve p̄ponit̄ & soluz. v̄t̄ alt̄ sic. (Nō reminiscim̄t̄ āt̄) sup
ple coꝝ post mortē: q; in vita sc̄ebamus. & subdit̄ cām di
tēns. (Quia h̄ qđcē ipassibile est). s. stell̄'s polis. (P̄s
sūt̄ vero intellect⁹ corruptibilis). s. virtus cogitativa que ē
subiecta passionib⁹ corruptibilis est. & subintuit̄. Sine
hac nāb illigit aia. Qualitercūq; hec questio termi
net̄ supponit̄ ipse stell̄'s possiblē remanere post mortēz
vt p̄z. q; Lōmetatorē & alios exponētes. M̄lt̄ alio aucto
ritates Ari. ad hāc qđnē possent adduci: s; alio sufficiāt.
Ista conclusio Arist. pbaf vñica rōne p̄ter alias supra
positas sic. Dē corruptibile aut̄ est corruptibile ab strīfe
co aut̄ ab extrinseco. Si p̄mo mō aut̄ hoc est ex appertū

Primus

nāli māe: aut ex vario appetitu ptiū corruptibilis aut ex nāli aditione gnātōis passiue. Primo mō dī aligd corru ptiile: qz icludit māz d appetit nāli formā pter illā quaz bz. Qui appetit nālis nō pti ce fructra: vt dī p: phy. a Lōmē. 20. 80. 73. de aia. tex. cō. 4. 5. Et p: celi. tex. 2mē. 32. Aliqđ et dī corru^c itri^c ex diuerso appetitu ptiū: vt i cle meratis t mixti. Nā elemēta nāli appetit diuersa loca: vt ignis surfz: t terra deoruz: t appetit^c tal nālis nō pti eē fructra: t p: 2nū. si elemēta vniūt in mixto: qnqz sepa bunt. Aliqđ corru^c ab itri^c corrūpit ex aditione gnātōis passiue qz ē māli pti passiue de cui^c pti for^c educit. Tū: qz vnu idividuū foz nō pti xri^c saceruare totā spēm: iō gnā^c for^c itendit a nā ex māli pti: vt cuite^c spēi corru pti. Et hoc ē qd dicit phs 2^c de aia tex. cō. 35. vbi ait. Qm̄ semp igis cōicare nō pti ipso semp t diuino ptiua tōe re. Si vo dica aligd corru^c ab extriseco: B̄ forte erit vel ab aliquo iferente passionē: quēadmodū excellēt sensibile inferēt passionēm sensui corrūpit sensu: aut B̄ ex mutua actiōe aliquo^c cōicantū in aliā pti māli: quēadmodū elemēta aut ptes diuerſaz actionū alterant ad se inuise: t vna agit in aliā alterādo t corrūpedo: aut B̄ erit ex ppiā passionē vt in eo possit recipi aliq alteratio corru ptiua diminuēt de nā t suba subti. Aliā itellua nullo isto rū modoz ē corruptibil: nō itri^c: pmo mō qz nō bz mām pte sui: cu si suba simplex: intellectus: t idividubilis. Nle^c z: mō itri^c per id: qz nō bz ptes cōtitutuas nepp essentiales: vt declarabili feri^c. Nle^c z: mō itrinsece: qz nō est forma de pō māc ad cē deducta: t id itrat ab extra vt dī. 16. de aialib^c. Negz̄ et intrinsece est corruptibil: vt p̄ discurrendo per oēs illos modos. Nl. n. ab aliquo iferente passionē: aut pp excellentia agētis supra passu: Nla excel^c itelli^c nō corrūpit itellu: ymo magis conforat t pficit. vt dī. 3^c de aia. tex. 2mē. 7. Negz̄ extrisecē z: itells̄ corru^c. Nla cōicatio aie cū corpe nō excludit essentialet aie iōcorrūptib^c: qz ita cōincitio e: qz aia sic vniūt corpori: vt pfectioē suā cōdicet corpori: si ponat pfectio corpori vel hūti corp^c: s. boi absqz bz qz substentificet a corp^c fīm Auerro^c: aliogn nō irratet corp^c ab extriseco vt pmissu est: t p: 2nū nihil qd agit in māz pti corrūpere ipaz. Negz̄ et z: mō scdi mebri pti^c. Tū qz tal pa^c corru^c n̄ cū itellu ex. 7. physi. tex. 2mē. 20. Tū et qz nō ē vñus fanigabilis in intelligēdo: vt expiē docet. Immo qz̄to plā intelligēt tanto magis vigorat ad supiora t nobilita intelligēda. Ex ḡb^c apparet intellectus nō esse corruptibilem per nām.

C Ex hoc sufficenter videt sequi aiam iōllectua nullū bre h̄iu^c: qz oē h̄iu^c ē corru^c: s. aia itellina nō ē corruptibil. Igū tē. Mā nota cui^c b^c. a^c. p^c. qz tñ corru^c bz h̄iu^c. Igū oē h̄iu^c h̄iu^c est corru^c. Mā p^c. ab exclusiuia ad suā vle^c de ter^c trāpositio: t aia p^c. qz nihil qliud a corru^c bz h̄iu^c: qz dato op^c itri^c expo^c: qz alid a corru^c h̄eat h̄iu^c statu^c tē talē cē corru^c: qz op^c t repugnat. s. h̄it iten- sis eē qz alid op^c destruit ipz: pp repugnatiā qz ei forma- liter v̄l v̄tualt repugnat: t ita tale cē corru^c: qz ē tradi- cito. **C** Lōfirmsat. qz nihil pti nō ē nisi cui aliq̄b̄ et iō- pole pō^c v̄l p̄uari. positiue: sic albedo nigredini p̄uatie vt tenetra luci: t qd̄bz isto^c destruit suū op^c. Igū dī itlnd cui ē aligd iōpole isto^c pti nō ēse t corru^c. aia itellua vt pbatu end ē corruptibilita. Igū nō bz xtrariū.

C Anima iōllectua ynicia in omnib^c hominib^c esse pro- batur. **C** Conclusio. **VII.**

Lcma Acllo. p: opione Lōmē. est ista. Anima iōllectua est ynicia in omnib^c hominib^c. qz̄ est ad qōneim.

C Pro iōllectoe isti^c p̄onis sūt alid q̄ p̄mit- tenda: vt declare^c opio Lōmē. quo^c p̄mū est

Ex opio Lōmē. ē: qz iōllectus human^c est qdaz natura t qditas iōllectualis subsistēt t ipsificabilis x̄tēs oēm pfectoēz tā ex pte idividui qz ex pte spēi: qz pti ipst̄ pfecte renullo mō determinabilis t h̄ibilis ad plā idividua: co mō quo qdaz sūmālē sūmpl̄ abstractū est sūmplificabile bz Ari. Ut̄ si est bz t singlō nō est p̄ aliq̄ realitatē sibi adiun- niente: bz de se eo mō quo ponere Ari. quālibz iōligen- tiā ē hāc t singularē t sūmplificabilē: totā nāz spēi adeq̄ te x̄tētē: t ex alio dicit. **D**icitur cōceptus obiectum rose in iōllectu spēi^c est: tota nā rose sūmpl̄ adequans ipsam nām rose: qz alr talis x̄cep^c diceret partē spēi ro- se: sic itē^c ē talis nā totaliē iōllectie sūmpl̄ ipluri^c.

C z: nō^c, p̄ iōllectoe isti^c opionis. **D**icitur iōllectua cō- ponit ex iōllectu agētē t poli^c duo nō sunt ptes cōntia- les aie: bz partes pōles: ita qz lāt̄ due pōe: ecēdez tñ reali- cūtūbaie iōllectue: t hoc appet ex eo. zo. tertii de aia. Ing. n. Lōmē. Qui itue*t* iōllectu mālē cū iōllectu agētē apparet būt eē duo vno mō: t vnu alio^c. Sunt. n. duo p̄ di- tieritātē actoēs eo^c. **A**ctio. **iōllectus agētis** est ḡhāre. isti^c aut̄ informari: sunt aut̄ vnu: qz iōllect^c mālis p̄fici pagētē t iōllegit ipm: p^c: qz Lōmē. nō dicit. hic iōllectu agentē t polez eē duo in esse: bz in opari: t loḡt̄ bic Lōmē. de iōllectu poli nō de ipsa imaginatiua: qz iōlls polis est qz informatiū iōllectoe nō imaginatiua. t dicētes oppo^c iōllis p̄misi nō hāt iōllectu Auer. Et si alicubi iōueniat Lōmē. dī. itellz̄ p̄poni ex iōlletu agētē t poli: bz iōlletu: sic ex p̄tib^c pōlub^c: t marie vnu istaz ptiū pōliū seu vtuaz aie pō appellari p̄pō. Qz illavno ē p̄ponis: vbi aligd est ac^c: t aligd ē p̄pē: t vnu ē p̄fec^c: alteri^c. Bz vnu ac̄tā p̄pē^c passi seu pōe p̄p^c. Igū bz saluat p̄pō: magie qz iōlls ages ē p̄fec^c: intri^c: nō extri^c: qz nō distinguit subtiltē ab iōllectu poli. Nle^c oblat^c qz dī p̄pō: rcale eē ex p̄tib^c cōntialtē disti- ctis: qz nō sp̄ bz ē vnu: bz suffici^c qz ptes sunt formalit^c dī: sic appet in accitib^c qz sūt reali^c p̄posta ex rea^c gn̄is tōrie iōre: t mō no hāt ptes cōntia dī^c: bz p^c: s. metu. tex. C. 12. De iōl-

C z: nō^c ē p̄ples p̄phi. cōiter x̄cordāt de iōlletu agētē i bz lec^c agē qz iōlls ages ē qdā nā subsistēt t p̄fli^c qz facit pō iōlletu ac̄tū iōllecta: t trāffert iōtentioēs de cē māli t signato ad rū x̄cor- cēsim^c t sp̄uale: t bz ē qdā dī Lōmē. itellin trāfferre iōten- dia: bz dī dissentiūt p̄phi. Un̄ dī iōlletu tñ poli poli sūt. **S. op^c**

C p̄ē Alexādri Lōmētatoris Aris. cui ipōt Lōmē. Auer. Opinio ipz voluisse iōlletz polez eē gnābletē t cozru^c ad multi- plicationē corpoz hūano^c: t tal iōlls fīm cū ē qdā p̄pa- ratio. i. aptitudiō ad recipiēdū formas sūmp^c: puenies ex dri- dērmata p̄pone. Un̄ ex alia t alia p̄pone diuersificat vñtes in rēb^c t ex diuersitate p̄pone qdā res sūt recē- piue formaz iōtentioāliū sūne iōtentioū ipsaz rep. t qdaz nō: t de niero p̄pone: qz sūt receptio iōtentioū. qdā nobili- lior: qdā ignobilior. Nobilior bz ipz ē receptio iōtentioū sūmpl̄ t vñtum. vt boi sūm^c aut vñt. Ignobilior bz ē re- ceptio iōtentioū p̄ticulariū: t iōtentioēs p̄ticularēs sūt iō- tentioēs imagi^c qz recipit imagi^c facēt a sensibili^c p̄t- cularib^c exteriorib^c. Iōtentioēs vñtes recepte ab iōlletu sūt facte ab iōlletu agētē. Nec opio fūt^c sat p̄phi^c apō p̄phos bz exceptio qz ponit iōlletz polez eē p̄pone: vt ei iponit Lōmē. bz vñtātē iōlletu ē for^c abſt^c a mā t sic repugnat p̄ldni. Et hāc optionē sp̄gnat Lōmē. plix. 3^c dī. aia. cō. 5.

C z: opio dī iōlletu fūt Auēpace dicētis iōlletz polez eē ipaz Opinio ima^c qdā p̄tūtā iōlls agētis p̄t recipie for^c iōtentio^c in Būem^c esse sim^c bz eēp̄n^c re iōse sim^c abstracto: qz for^c ēt iōfan^c pace exētēs vñtē iōlls agētis abstrahēbanē qz p̄ditib^c māli bus t idividuātib^c t recipiebant t vñtē ima^c t iōfan^c abstra- ctio forte poterat eē ex duob^c: p̄ qz iprimebāt ab obo re- luce t iōfan^c rōne nāe: t qdī^c t no singlō^c: ita qnā obti-

Articulus

erat rō ipsū mēdi. et non singularitas; tō silitudo aut spēs
rē i p̄cīa hēdat repitare rē sub ea rōe sub q̄ ip̄umit; et
nō hab̄ rōe singu¹⁰. q̄z i tali ip̄ressio ab̄currebat itell̄
agēs; q̄ ē v̄tus abstracta; tō sp̄es abstracte repitabat. Et
per h̄ soluit illatio de sensu extero q̄ nō recipit abstracte
q̄d h̄ quis sp̄es in ip̄o ip̄umis ab ob̄o rōne nāe; b̄ iō est; q̄z
singu¹⁰ ē dicitio anēxa neōe nāe x̄omittā ip̄as; t̄ nō so-
lū l̄. 13 et q̄z nō occurrit translatio sp̄ei sensitatis de ab-
tracto op̄ione ip̄obat Lōmen. stracta; sic in imagi¹¹.
p B̄ q̄z itell̄ polis cēt for signata māl' r̄ extensa; et ita non
posset recipit nisi signata r̄ extē r̄ p̄iculariter. et p B̄s
nō posset iudicare de formis ic̄le sum¹² r̄ abstracto. 12 2?
arg Lōmen. q̄ c̄ item¹³ imagi¹⁴ mouet ic̄le seḡ
q̄ idē eēt moris r̄ motu; c̄ idem cā sui ip̄us.

**Theo-
phranti
opinio**

3° opio fuit theophrasti et themistici multorum p̄ipatetis
cop̄z quā Lōmen recitat; et cōmēdat iter alias dices; q̄ oēs
peripatetici in B̄ dūentūt itell̄ polez et itell̄ agētem
q̄d q̄dā v̄tutes abstractas v̄tutēs itell̄ speculatiūnū
i actiū; q̄ actu speculamur. et ic̄le speculatiūnū fit actu
q̄d r̄ta cu puentū ē ad aōos discretōis; tūc itell̄ vñt no
b̄s virtutis agēdo in fan¹⁵ nāfā donec intelligam¹⁶ p̄ itell̄
sp̄e; q̄ ē st̄itut¹⁷ ex itell̄ agēte r̄ poli; q̄ itell̄ speculatiūnū
ab eternis h̄z etia itellec̄ta in actu.

Danc opinionem Auer. in uno cōmēdat et in olio repro-
bat. Lōmedat in B̄; q̄ ponit opio itell̄ speculatiūnū x̄une-
re duas v̄tutes abstractas. si itell̄ agēte r̄ polez; q̄ er ap-
pellant due sube abstracte; co q̄ talcs v̄tutes sūt idē cōm-
tialitiae; et sunt idē suba aie. B̄z in alio reprobat. i hoc
v̄z q̄ ponit itell̄ agēte fieri p̄tē i nob. p B̄g agit¹⁸ in fan¹⁹
gra; et in B̄ q̄ ponit itell̄ polez semp̄ h̄c oī. etia
in acē; p̄imū reprobat ex hoc; q̄ se queret d̄
in rōne actiū nō respiceret itell̄ polem. n̄tū;
sic q̄ itell̄ polem nō c̄tē adeq̄uū passūi itelle-
ctio; q̄d cōtra Ari. 2° q̄ se queret ex op̄ione q̄ nulla itelle-
ctio itell̄ polis cēt gn̄abilis r̄ corruptibilis; q̄d ē x̄ Aris. et
cōtra v̄x̄ratē; vt deducit Lōmen. glōgu p̄cessuz in B̄ cō.
5. Et ēt aliquid tacitū est super²⁰. Et roct p nūc; q̄ itel-
lectio depēdet a dūob²¹ agētib²²; si itell̄ agēte r̄ intentione
imagi²³; tō cessante actiōe in itell̄ polez; q̄ ē ab itell̄
imaginata; cessat itellec̄to. 3° se queret q̄ itell̄ agēs nō
cōtinuarēt nobis; neq̄ fieret pars nostra; q̄ suba sp̄ualis
nō cōtinuat nobis; nūc p hoc q̄ agit r̄ pdūcere intentiones
imaginata; neq̄ intentione itellec̄ta in nobis. Non p̄mūz.
q̄ pdūcitur ab imaginariua mediante specie. Neq̄ z²⁴
per themistiu²⁵; igitur opinio est falsa.

Lōmen. Op̄inio prima huic op̄ioni p̄missa est opio Lōmen.
ficta p̄o q̄ ponit itell̄ tā agēte q̄ polem esse duas
d̄ itell̄ p̄tes subales oie itellec̄te; vt habitū est supra. Ita q̄ aia
exponit itellec̄ta est qdā suba sp̄ualis oīno abstracta om̄a per
se subsistēt; vt p̄missuz est; in q̄ intellect²⁶ agēs in rōne p̄n-
cipiū actiū respicit itell̄ polem, p̄ adeq̄o passūo; q̄ aia
itellec̄ta; lic²⁷ nō sit forma informa corpus hūanū; nō
p̄tē nō esse sine corpore hūano; adeo q̄ si p̄ ipole destrue-
ret tota sp̄e hūana; nō c̄sset ania intellectio. Et km̄ hoc
aia intellectio dic̄t depēdere a corpore. tēt act²⁸ p̄miss
et; vt declarauim²⁹ supra. Ulteri³⁰ ponit Lōmen. q̄ intentiones
intellecte saltem in p̄iculari sunt gn̄abiles r̄ corruptibiles;
q̄cūd sit de intentionibus respectu v̄lis. Et hoc
declarat circa p̄ncipiū cōmē. 5. 2° nētō. 20. Intell̄ agēs
km̄ ip̄m r̄ intentione imaginata ambe simul agunt in itelle-
ctum polem ad intentionē itellec̄ta; et q̄ itellec̄ta agēs
a p̄ncipio natūratiō nīc nō determinat ad imaginatiō
nēm nāfā; vt agat in fantāmata; ppter idispone illi³¹ vir-
tutis in p̄ncipio; iō itellec̄ta agēs nō agit in itell̄ polem

ad intentionē itellec̄ta; et q̄ itell̄ speculatiūnū apud ip̄z in-
quantus talis inclinet intentionē itellec̄ta; iō itell̄ specula-
tiūnū fuit ip̄m ē gn̄abilis r̄ corruptibilis. Per hūc etiam
modū inq̄ū intellect²⁶ agēs determinat ad imaginatiō
nēm nostra sentia fantasmatas; ad hoc q̄ ambo agant in
intellectu polez intentionē itellec̄ta; d̄r̄ itellec̄ta agēs esse
pars nra; et tūc possim³² itelligere p̄ itell̄ polez recipien-
do h̄s intētōes itellec̄tas; et per itellec̄tu agentē agendo
sc̄i pdūcendo istas vt per formā in nobis; vt dicamur i-
telligere per itell̄ et per imaginationē imagiari. Et iste
est modū cōtinuatiōis itell̄ cū fan³³ apud ipsum cum
alios que possumus superius cōclusionē quinta.

Fundamenta Auerrois in ponēdo vñtātē in. Infra
tellect³⁴ sūt q̄ colligunt; ex x̄mē. d̄st̄ne
5. Quoz p̄mū est. Dē receptuz recipit in antiquo per mo-
tur b̄-
dūm recipientis; et km̄ nām ip̄fue; sed intentionē ip̄ez fida³⁵
res ad extra recipiunt in esse simpliciter quiditatuo abstr³⁶ rōn³⁷
eo ab esse individuali (qd̄ esse est plurificabile) in itel-
lectu poli. ergo itellec̄tu recipies ista est plurificabilis. 50. 14.
Or si respondeas q̄ sp̄es r̄ intentiones in itell̄ poli sub-
iecte ē singu¹⁰ et idividua repita³⁸; n̄t̄ est v̄lis et nā sim³⁹ De rō
q̄ representat naturam inesse simpliciter vt dictum est; n̄s sol
Contra arguit Lōmentator; q̄ pariformiter possit di-
mūnti
ci de specie sensibili q̄ subiue est singularis; sed n̄ obiue fra. fo.
seu repitatiue est v̄lis. D̄res in esse obiectu in itel-
lectu nō habet aliud esse ab intellectu; q̄ est cōceptus
formalis intellectus. Lūz res in tali esse totā suaz entia.
tem bēt ab itellec̄tu; q̄ res i esse obiue itell̄ se modū
eēndi ip̄s itellec̄tōis. igit si itellec̄to vel itellec̄t⁴⁰ est nā
signata r̄ plūficabilis; sc̄q̄ q̄ ēt res in esse obiectu erit si
signata r̄ plūficabilis; n̄t̄ est falsus; q̄ res repitata in esse
simpliciter r̄ specifico ē plūficabilis. sicut rosa in esse specifico
nō plūficat. Et ista rō tota p̄tē sic formari. Si itell̄ sūt
nā signata r̄ plūficabilis; sequit⁴¹ q̄ omnis cōcept⁴² obiectu
mūs rei habet ē signatu r̄ plūficabile; n̄t̄ ē fīz. igit r̄ tñs:
falsitas n̄t̄ p̄bat; q̄ceptus speculatiūnū homis i te
r̄ ip̄ me; aut eli vn⁴³; aut duo. Si vn⁴⁴ p̄p̄ositū; si duo. igit
glībz isto⁴⁵ x̄ceptum est x̄ceptus p̄tēlīs q̄dītās r̄ nāc
bois r̄ nullus totalis; t̄ ita p̄ nullū isto⁴⁶ cōcipit nā homi-
nis simpliciter r̄ adequate; s̄z solū pars. et tūc ab istis duobus
x̄ceptib⁴⁷ obiectuīs x̄tingit abstrahere x̄ceptus v̄lōrē r̄
simpliciozē bois. et sic res itellec̄ta poterit bēre r̄ intellect
t̄cas in infinito; vt p̄z d̄scurrēt. igit r̄c. Hāc rōnē ponit
Lōmen. cōmēto. 5. circa finē. Prima x̄ma p̄bat. Quando
aliquid dependet ab aliquo sicut forma a mā; et sicut ac-
cidens a subiecto; si subm̄ multiplicat⁴⁸; et forma multipli-
cat. Sed x̄ceptus obiectuīs r̄ intellectio depēdet ab
intellectu sicut accidens a subiecto. igit si itellec̄ta erit pla-
rificatus et x̄ceptus plurificabilis.

Itē z⁴⁹ argf ex Lōmen. edde cōmento. 5. tertī de aia; et ali
bi. Agēs et patiēs r̄ p̄ se termin⁵⁰ v̄trūsq̄ vidēnt̄ esse p̄p̄z
tiōata in quocūq̄ gne et eiusdē ordīs; sic q̄ si agēs est si-
gnata r̄ māle; igit patiēs et termin⁵¹; B̄z exēplo. Usus q̄
cūz s̄t v̄tus mālisō recipit nisi māliter r̄ signata. Pro-
bat et rōne; q̄ agēs est tale in actu quale passūm in potē-
tia. S̄z experimur in nobis ad gn̄ari formas et itell̄c̄ta ic̄le
simpliciter; ita q̄ terminus capiēs esse ē iten⁵² rei in eē simpliciter
et in vñiuēfalli. igit agēs pdūcens h̄s formas erit nā sim-
pliſter; et s̄l patiens et terminus eius.

3° arguit si intellectus multiplicaret ad multiplicatio-
nēm individuali sequit⁵³ q̄ eset hoc aliqd tanq̄a cop⁵⁴
aut virtus in corpore. cōsequēs est falsus. igit antecedēs;
et sequēs p̄bat; q̄ causa plurificationis subaliis individuali
dīgorū de gne sube est materia. vt Aris. vñt. 7° metaphy-
sice; et ipse Auerrois cōmē. 28. falsitatem consequēs

Primus

pbat Averrois p B qna stellā eēt aliquid potētia itellectum. qns eēt impossibile: quia tunc se ipm moueret ppriaz spēm pducēdo in se ipso: et per cōsequens idē eēt motus et motu a scīpōr idē recipere et se ipz. i. sui ipsi spē, cīem, hec autē sunt impossibilia: vt pz. igitur et. Prima dīa probatur. vñ si intellectus esset corp⁹ aut vir⁹ i corpore: intellectus eēt aliquid pō intellectu. hoc pz. qz scđz Aris. oīs virtus seu forma mālis eēt pō intellectu. vt partuit in demonstratione ipius superius expōsta. pbat et rōne: qz propriū obm intellect⁹ eēt vle in actu. natura signata et individualis est vls in pō: vel salte in ipso eēt que eēt vls in pō: sed vle i potētia eēt intellectum in potētia: qz solu vle i actu eēt actu intellect⁹. Igr si intellect⁹ eēt individualius eēt intellect⁹ in pō. Uel exponit intellectu i pō: p eo qz eēt intelligibilis pppriaz sōm et cī forma mālis sit sic intelligibilis: tñd sit maior rō deyva qz de reliqua: sequit ppositio de intellectu: et vlt̄i: seguit qz intellect⁹ eēt motu sui ipi⁹: qz oē intellectu in pō mouet intellect⁹ vel pōt mouere pducēdo pppriam spēm i intellectu possibili. Sed qd pducit formā in aliquo mouet ipsum: ergo intellectus moueret se ipm et recipere et recipiendo propria spēm qz eēt ipsemet intellect⁹ obiue et reputatiue.

Quarto si intellectus esset nūmeratus t̄c. seq̄rf qz intellect⁹ vñ hois n̄ eēt eiusdē spēi cū intellectu alteri: qns eēt falsū. Igr et aīa pbatur: qz talis intellectus aut eēt numerat⁹ p script⁹: aut per corporis: non per corp⁹: qz forma quebz esse subtilis distinctu a corpore non individualis per corp⁹: ga sicut nō depēdet a corpore quantu ad eēt simplu. ita non dpendet quantu ad eēt hoc et singulare. Si vero individualia tur intellect⁹ p se ipm. ergo distinguetur ab alio per se: quia oīs distinctio que eēt per actum et formam eēt per se et enatia seu specifica: qns eēt falsū: qz in eadem spē pfectio esse multe differētias nō fū subam neqz pse: vt vult Aris. z° posteriori: et io. metaphysice textu. met̄ti. 25.

5° arguit Aver. si intellect⁹ eēt nūmeratus t̄c. seq̄rf qz scđa eēt q̄litas actua vñ discipoli nibil adiscere posset a magistro. vtrūqz dīa vñ absurdū. Igr t̄c. dīa pbatur: qz si intellect⁹ discipuli et intellect⁹ magistri sūt subo et loco distincti: similiter eoz scie sūt subo et loco distincti. Is q̄litas in aliquo individualio exis tñd nō pōt in alio individualio sibi simile producere nisi eēt virtus actua: sicut caliditas ignis nō posset in aliō subim ab eo distinctu sibi simile pducere nisi eēt vñ actia.

Ista ratio posset aliter formari et magis ad mentem Lom̄atoris sic. Sequeret qz magister nō posset erudire discipulum: cōsequēns eēt falsū. Igr t̄c. cōsequēria pbatur: qz si magist⁹ pōt erudire discipulum: aut hoc eēt quia pōt cāre noua intentionem intellectaz sitem sue intentioni: aut qz pōt cōicare illaz quā bz apud se transferēdo illā a se ad discipulum: aut qz quia pōt illam cōicare discipulo nō trāsse: redō: sed fātāsimū discipuli copulādo: vt sic ante intentionem intellecta erat copulata intentione ymaginata magistri solū: tūc eadez sic copularef intentione ymaginatae discipuli. Si vñ p̄. Lōtra. qz scđa nō eēt adeoy virtus actiua ut possit cāre cōsilem qualitatez in discipulo: ga a simili videref qz quilibet qualitas intentionalis possit cāre consimile in alio: et ita velle in uno possit causare velle in alio respectu eiusdē obiecti: cuius oppositum experimur. Si das scđm vt magister trāsseret intentionem suam ad discipulum. Igr magist⁹ docēdo remaneret simpli ignorans: quia nuda retur propria intentione intellecta. Igitur videtur qz sit dandus tertius modus: vt intentione vñ et eiusdem intellect⁹ per eruditōem copuletur fantasmatib⁹ vtriusqz et si eadez C 6° rō Lom̄atoris. supposi. (ēt intentione ēt idē intellect⁹. ta eternitate mūdi sege infinitas aliaz: qz gnatio infinitoꝝ doiuꝝ pcessit. infinitas aut in actu nō eēt possibilia. Igr os qz

intell⁹ sit vñ oīum: aut qz sit generabilis et corruptibilis. Exterea multitudo individualiōz in eadem spē non eēt nisi pp salutatiōem spēi. 2° de aīa te homēti. 35. Sed in in corruptibilib⁹ salutat sufficiēter nā i uno individualio. Igr t̄c. Confirmat qz pfectio et corpib⁹ celestib⁹ nō eēt nisi vñ i individualiō vñ spē. sicut vñus sol t̄c. D. prius celo. oē qd incipit et definit t̄c. si aīa multiplicat et nūmerat spē cipit et. ergo definit eēt. sicut erit moralis.

Contra Itaz opinione sic posta additum Lom̄atoris Difficulat̄ pfectiōem primā hñt eadē pfectiōez scđam: sōcēs boies ex positib⁹ hñt eadē pfectiōem primā. qz eadē scđa drupl̄ intellecta erit i oīb⁹. maior vñ nota: ga qz hñt eadē albedi septimā nē hñt idē disgregare. mox si pfectio scđa eēt formata in existē pfectiōem p̄me. Minor eēt cōmētatoris: qz t̄c eēt falsa. galīqz p̄misit: nō maior. vt probatū eēt ḡmitoꝝ. fallitas cōclōnōz pbat: qz dāra cōclōne h̄rie opinioes cēnt eadez intentio intellecta: cū h̄rie opinioes possint esse in sore et in plato. Et vlt̄i: sequeret qz ḡgōd sciret vñ individualiōz boies sciret et quodlibet aliud. Alia difficultas eēt quā adducit h̄le. ga ipole eēt intellect⁹ agens et possibilis sint sube eternae: et tñ qz actio corp⁹ nō sit eterna et genetū ab intellect⁹ agere: qd eēt intentionē intellecta. Oppōitūz at b⁹ eēt manifestū p se: cū intentionē sit gnabilis et corrupibilis. Alia difficultate adducit Lom̄atoris qz cōsistit i B. plurificato effici formali plurificat foīma: si cut plurificato eēt albo plurificat albedo. Sed cēt bois plurificat. qz sortes et plato sūt plures boies. qz plurificat foīma per quā sūr homies. ista est aīa intellectua. Igr t̄c. Quarta difficultas: qz vñ qz intellect⁹ possibilis sit nō ens et nihil: cū sit ens i pura pōt ḡne intelligibili. Nō eēt ma neqz forma neqz compositū. qz vñ esse nihil. Et p̄firmat B qz recipit oīa entia: et recipiēs dōz eēt denudatum a natu.

Ad primam Tra recepti. Igr t̄c. Ad pfectiōem hñt eadē p̄mā Difficul pfectiōem bz scđam si hñt oīa necessario regista ad pfectiōem tūtūz scđam: mō nō quilibz hō hñt intellect⁹ possibilis lūtōnes bz oīa necario regista ad scđas pfectiōem que eēt actualis insuffici intellect⁹. nam intellect⁹ non solum depēdet eētia latentes qz ab intellect⁹ agentes: sed etiam ab intentione imaginata: et infra foquia non quilibet homo habet eandem intentionē imago. t̄c. beginatā: aut non est in eodez actu cogitandi. ideo nō qz ne ipm libet bz eadē intellectuationē. Ista ratio aliter forma gnātū. tūr a cōmentatore sic. Postrema perfectio que eēt intellect⁹ et intellect⁹ speculatiū: numerat⁹ ad numeratio nem individualium hoīum. Igr prima pfectio que eēt intellect⁹ possibilis: cōsequēria pz a simili: et aīa probat ipse dicēs: intellect⁹ existēria in intellect⁹ in actu: et eēt intellect⁹ speculatiū: numerat⁹ per numerationē individualiōz hominū gnabilis et corruptibilis pgnatiōez et corruptionē individualiōz: et inferius pbatur hoc assumptū. Qñ si intentionē intellect⁹ nō numeraret eēt eadē respūcū oīum boīuz: quod dato: seq̄f qz seq̄s acquisiuerit aliquā rem intellect⁹ quilibz habebit eandē: ga continuatio istius intentionis intellectu cū homine est pp continuatiōem intellect⁹: lis cum ipo. Nec cōmētator. Ad istā rōnēm respōdet Lom̄ator: negādō p̄mā sequētiā. nā bz seq̄f eēt p̄ma perfectio numeratur. ergo scđa numerat⁹: ga statē vñta in posteriore nō pōt eēt pluralitas in priorē in eodez ordine et ḡne cāe: sed bz ecōtra. qñ posteri⁹ depēdet esse: tūtā a priori: qz oīs pluralitas bz reduci ad vñitatē. scūt ad p̄t. et hoc appet in principiis et pncipiatis: in causis et cātis: et vñ in oīibus vñb⁹ est ordō etentiaiis qui presuppo nit vñ p̄mā in quocūqz ḡne cāe et p̄ncipy assigetur ordō.

Articulus

ex sedo metaphysice tex. cōmēti qnti. Ex quo excluditur, qd cū prima perfectio sit illa: a qua in homine scda pfectio essentiale dependeat; poterit pia pfectio esse vna statim plalitate in scda. Et ad pugnacem antis qd intellecta existētia in actu numeratū rē. Concedit h̄ assumptū: et ex h̄ apparet contra nō nullos chimericos respuc pluriū indini duos, nō cē condē intētiūm intellectam: qd dīc qd stelle et exētia i actu et intellecta speculatorius numeratū: qui itel lect⁹ speculatorius non ē nisi intellect⁹ cū spē intelligibili vel actu rō qd ē actualis intellectio. S̄z ad illud qd lsurit qd si quis acgreret aliquā sciām quilibet alij acgreret eadē. Negatur h̄: vt dcfi eplura. n. regrif. Ad h̄ vt aliquis h̄uit intellectiōne actualē de aliquo nō sufficit qd intellect⁹ sit ei vnit⁹ et cōtinuatus: ve forma: sed qd qd res intellecta cōtinuetur cū eo: que cōtinuatio nō sit nisi per fantasmatā p̄ h̄o: qui actualis intellect⁹: a quibus intellectus polis smutat v̄l smutatus ē: multa alia in solutiōe illi⁹ difficultatis ponit Lōmetator: qd aliquals exposita sit superi⁹. Xclone quira p̄ncipalit̄: id hic rōnabilit̄ diuinitati⁹. Ad aliud qd adducit de opiniōibus h̄rys. R̄ndet qd ar gumentū militat contra ponētes eandes in tēlēctionem actualem esse respuc plurium indiuiduoꝝ: nec obstat qd ad ipsam diuersa fantasmata cōcurrat: vt declarabit ifeuſus. Tēnēdo tñ actualē intellectōes plurificari respuc multoꝝ indiuiduoꝝ: r̄ndet de intentiōe Lōmetatoris qd opiniones diuersoꝝ hoium nō sunt h̄rie: quia depēdet a diuersis fantasmatis diuersoꝝ hoium: h̄ria autē sunt scđm idē: et respuc eiusdem: sic cessat istantia.

Ad aliam instatiā r̄ndet Lōmetator: qd quād aliqd est depēdens cēntialr a ducib⁹: quoꝝ vnum ē eternum et alter⁹ gnabilis et corruptibile: necesse ē ex illud dependēs sic gnabilis et corruptibile: aliter eternū possit dependēs a non eterno. Applicādo ad p̄positū. Intentio intellecta depender ab intellectu agente et fantasmatē: fantasma autē non est eternū: agitur intellectio poterit cēnō eterno. Pro rato tri intētiōes intellecte que constituit intellecta speculatoriuꝝ sūt eternae: et intellect⁹ speculatorius qd nūq̄ genus hoium ē sine intētiōib⁹ intellectis: et ita sūt ipm phia est ingnabilis et incorruptibilis: qd nūquā totū gen⁹ hoium caret p̄ncipis isti⁹ scie.

Ad alia difficultatē r̄ndet qd forma quedā ē in cē depēdens a mā oino: qd est actus informans: de ista verum iē: qd multiplicato effectu formalī multiplicatur forma: Alio mō capi⁹ p̄ forma appropata materie solū in operā doꝝ: et de tali non est vera p̄positio: et cum dīc homo est bō formalis per itellēm: dīc qd h̄o qnīq̄ capi⁹ p̄ aggregato ex corpore et aia cogitatiua: sic imperfecte capi⁹: et tunc homo sic accep⁹: est tñ potētia intelligēs: et sic homo nō h̄z esse per aliam intellectūtā: sed solū cogitatiua: h̄o etiā capi⁹ perfecte: et sic capi⁹ p̄ aggregato ex homine imperfecto et intellectu: et sic homo est homo per intellectū formaliter: qui intrat ab extra: et homo isto mō acceptus ē formalis intelligens. quare rē.

Ad quartā difficultatē dicendū ē qd hec requirit spāle tractatum: qd Lōmetator in ea varie et diuersimode loquitur: et eius intentiō in hac difficultate non plane p̄spici p̄t. Vides tamē obīn de mente sua intellectum possiblē nō cē ens in pura p̄ obīn modo: sed sub saho sēsū.

PRO QUO notādū qd p̄ capi⁹ dupl̄. Uno mō p̄ obīn: qd obīn at p̄ole: qd nō ē. Is p̄t cē vt antīxps. Alio mō capi⁹ p̄ p̄tētia obiectua: qd denominat p̄ole receptuum formē sūt subaltis sūt accidētalia. Prime p̄tētia corruptible: et exētia: et qd ē sic i p̄ obīn est quēadmodū antīxps: nūc nihil ē. Scde p̄tētia corrider actus formalis: et qd ē sic i p̄ p̄tētia cē actū exētia

sen i actu exētia: quia ē aliquid extra p̄ibil seu extra nō ens. Istud tamē ens in p̄ obīn qd cū hoc qd ē potētia isto modo: est et in actu exētientie: poterit cē in potētia obīna: sic qd idē erit in p̄ obīn: et in p̄ obīn. Sicut superficies que non ē sed p̄tētia: est i p̄ obīn et subīna: sed in compatiōe ad diuersa. Nam superficies in cōpatōe ad agens: qd natūm est p̄ducere ipsam: dicit in potentia obīna. In coparatione ad formam: s. albedinē: quia natūm est recipere et i p̄ obīna: et distinguunt contra ipsam: et distinguit p̄ obīna: ga ens in tali p̄ p̄tētia obīn aliciūs agentis producētis ipm: et p̄ obīna sic appellatur: quia ens i talis p̄ p̄tētia ee subīn aliciūs formae. Consiliū sicut dictum ē de p̄. dicendū est de actu. Qm aliquis vnuꝝ et idē actus p̄tētia autē denominari actus formalis et actus exētientie sen entitatūm. Nam albedo actu exētientie est actus formæ illo modo: et actu exētientie: sed in ordine ad diuersa: p̄ quanto h̄z exētiantur ab aliquo agente extraante ipsa de p̄ ad actum: dīc actus exētientie et exētatiūm. sed p̄ qd ē quedam perfectio: que natā ē perficere aliquid subīz: dīc actus formalis: qd iformat et pficit subīm in quo ē.

C. Isteri ē aduertēdū qd p̄ obīna et actus exētientie magis p̄ opponunt qd p̄ obīcta tactus formalis. Idem enīz actus non p̄tētia i p̄ obīcta et in actu exētientie: unde ista modū sunt primo diuersa: et sunt prime differentia entis: et p̄tētia diuersis entis fieri per opposita oīo. Sed p̄ obīcta tactus sibi corriđat non sic opponunt. Idem enīz p̄ test esse actus formalis et i p̄ obīna: sicut dicim⁹ qd superficies est quidā actus et perfectio sicutem accidentalis subīc: et tñ ens i p̄ obīna: et talis p̄ p̄tētia formalis nō sunt opposita oīo: neqz primo diuersa: et ex actū nō sunt diuidentia ipm ens: quī ens diuident per p̄tētia et actum: et i 5° metaphysice: et in 6°: sed solū diuident p̄ actū entitatūm.

ULTIMO notādū est qd p̄ p̄tētia capi⁹ pro p̄n⁹ actū et passūto eo modo quo capit Aristotle. 5° metaphysice. caplo p̄ de p̄. Qui p̄oam tam actiūam qd passūtā diffinit per p̄n⁹ p̄tētium: dicens qd p̄ actūa ē p̄ncipium transiūtādī al p̄tētium inq̄tūm alter⁹: et p̄ obīna est p̄ncipium trāsmūtandi ab altero inq̄tūm alterum. Et h̄z vñiquodqz patet fm⁹ qd ē i p̄ obīna et receptua: et agit h̄z qd ē in actu. ex 3° phicoꝝ. tex. 2mēti. 17. ideo p̄ magis attribuit p̄n⁹ p̄tētio passūtio: et ab ipsa denomiatur: qd actūu. Et p̄ oppoſitūm p̄ncipium actūm magis denoīat et cē: qd passūtū. C. Intells possibilis est ens in pura potētia ad mentem Auerroy. Conclusio p̄ digressina. Xbis seḡ qd cū q̄ris vñz intells possibilis sit ens i pura p̄ obīna et multiplex sēsū ista q̄sūtī p̄tētia cē sc̄z multiplice acceptionē p̄tētia. Et p̄pca ponunt nō nulle actiones qd possūtētia ad mentem Auer. Quarū p̄ia est ista. Intells possibilis non est ens i pura p̄ obīna. Ista p̄batur: tum quia intells possibilis est ingnabilis et incorruptibilis: oē autem p̄ole dicitur: qd p̄ obīna est gnabilis et corruptibile: vel saltem reducible de p̄ol ad actūm: ut ly de importat non solū ordines nāc: sed etiam tps. Quia quodlibet tale distinguunt contra simplicitē necessarium: ut colligit de mente Aristotle. Lōmetatoris 6° metaphysice. tex. 2mēti. 17. Et pp̄ h̄ theologia negat p̄ obīna a filio oīo. Tū qd ē sic i pura p̄ obīna et nō ens et nihil. vt h̄z Auerroy. 9° meta. 2mēti 7°. Intells at polis nō ē nō ens et nihil. iſtē rē.

Lenz Auer. Intells possibilis receptūm tm̄. Lō. II. Secunda scūtia. Intells possibilis est ens in pura p̄ obīna tesp̄cū formarum intētiōnālum per receptōem spūale ipsarum: quia Intells possibilis recipit oīa pura intentio-

naliter et spūaliter: et in B differt a sensu: qui cūz B qd recipit intentionis recipit est realis quicq; ut bz videri z de aia. Adiuerendum tamen: q intellectum possibilis recipere intentionis intentionis pōt intelligi duob⁹ modis. Unus mō: q de quocūq intelligibili recipiat propria specie intelligibilem. Uel z: mō q de quocūq intelligibili recipiat proprium actu intelligēdū: qui lato vocabulo est spēs: et similitudo obiecti. Si pīmo mō intelligatur: falsus est qm̄ illa faciūt spēs in intellectu que sūt fantasibilia. Immālia aut: sicut sube separate: sūt se nō sunt bz. Igit̄ intellectus possibilis isto mō nō recipit immālia. z: mō intelligibilis intellectus possibilis recipit oia entia: q de quocūq intelligibili pōt recipere oīm actum intelligēdū sūt Aristo. et Auer. Et sūt hoc dixit Aristo. 3. de aia. cap. cō. 18. Intellectus possibilis est oia fieri. et iterū tex. cō. 37. Dicas que sunt: quodē modo est aia: per sensu⁹ sensibilia: per intellectu⁹ intelligibilia et c. ex quo cōcludit xto intēta. Intellectus possibilis ē ens in pura potētia subiectua isto mō: et distinguitur a mā pīma in hoc em̄: qz intellectus possibilis ḡcqd recipit: recipit intentionis: qz l3 def ipsu⁹ intellectu⁹ recipit receptione reali spēs et habitu⁹: obiectu⁹ isto⁹: quoꝝ sunt spēs et similitudines: recipit intentionis: et ita receptio intentionis in intellectu semp̄ cōcomitāt receptionē realē: qd nō est in receptione mā. Et ppter hoc dicit intellectus recipit intentionis: vel ppter hoc: qz intellectus nō recipit formas cu⁹ dispōnib⁹ mālibus: que insequunt formas in eē māli. intellectus. n. nō recipit formā ignis cu⁹ alteratioē pcedēt: et qualitatib⁹ mālibus sibi xueniētib⁹: cui⁹ oppositū est in mā p̄. Uel scđo: pōt dici gnāliter loquēdū sūt oēs: q intellectus possibilis differt a mā: qz mā solū recipit idividuālē et extēse: intellectus vlt et abstracte: recipit inquā mā individualē et extēse: qd recipit est individualū signatū: et recipit signata et extēse: qz mediate cōstat: et cū h et nūc. intellectus aut polis recipit vlt: qz qd recipit est vle in actu obiectu et representatiue: qz l3 spēs intelligibili sit subiectua singulare: representat qz vle i actu: qz nā abstracta a cōditionib⁹ mālibus: et iduātib⁹. Abstracte et recipit: qz intellectus possibilis est subm̄ imāle: et inextēsū forme recepte: et ita l3 recipiter spēm representatiua singulare: qz etiā esset singulare obiectiu⁹ et subiectiu⁹: qz recipit in subto singulari. ista tū spēs est abstracta: hoc est inextēsū: et sic qz uis intellectus ex hoc recipit individualū obiectiu⁹ et subiectiu⁹: spēi recipit inālē et inextēsū: qz pīmū et immediatū receptiū: qz spēi et inālē et inextēsū: ut dictū ē: nō sic est oddā pīma: que recipit semp̄ formā individualē et extēsū. Stat ḡ celo pōsita: q intellectus possibilis est ens in pura potētia receptiva respectu formaz intentionaliū: ut dictum est. Sed hic incidit dubius: qz si intellectus possibilis est potentia subiectua et receptiva oīuz istarū formarū. Igit̄ nō est aliquid isto⁹: qz qd est potētia tale: nō est actu intellectus est in potētia qd̄z ens. Igit̄ nō est ens: ut etiā argubat supīus. sūt pba⁹ a sūt de mā pīma: qz est potētia receptiva formaz in eē reali: et nō est alīq; ipsarū. Utraq; sūt initif isti. ppōni: qz qd recipit alīd: nō ē illō qd recipit. Ad istud responsū est superioris exponēdo demonstratiōne Aristo. de recipiēte et recepto. Et pīter illa que dicta sunt ibi dico ad intentionem eius: q Aristo. utq; ista pōsitiōne. Qē recipiēs ē denudatū a nā recepti. Antiquos s. etra Empedocle et alios dicentes cognitionē fieri p assimilatiōne realē cognoscētis ad cognitū. Unū ponebant oīam realis cōpositā ex oībus pīncipib⁹: ad hoc vt oia coḡseret: ut bz videri p de aia. tex. cō. 33. Cōtra istos invechit Aristo. accipiēt hoc pīncipiū: q recipiēt aliquid: realis est denudatū a nā recepti: sic qz suba recepti nō est realis sub statia recipiētis. ista p̄z. qz nūbil recipit se realis: et tunc sub

ista maiori accipit illā minorē. Intellus polis recipit realiter specie intelligibile: habile: intellectu⁹: actus intellegēdū. ergo intellectus nō erit realis aliquid isto⁹: et per pīs cu⁹ intellectus polis cognoscat ista: ut dī se p̄z. nō erit pīstutus realiter et oībus entibus: ad hoc vt oia cognoscat ista: qz nō exp̄se vt̄ ista. ppōni. sed h̄ Antiquos ignorātes assimilatiōne spūale per spēs et habitus: sed solū attengetes assimilatiōne realē et corpore. Uel dicēdū est: qz qd recipit ad id: qz per illā pīsonē Aristo. pbat intellectum possibilē nō ē aliqua forma māle: aut ē cōposita et reb⁹ mālib⁹. vnde arguit sic. Intellectus polis recipit species subarū māli. Igit̄ nō ē aliqua illarū realis. sūt pba⁹. qz detur oppositū sītis. igīs intellectus nō possit ipsas intelligere: pbat: qz intellectus: cū sūt forma mālis: ex hypothesi recipit formā male: intentionaliū recipit. ergo erit alter⁹ et oppositē dīponis a recepto: ut ostendit est supīz: ita qz nō ha⁹ candē nāz: cū recepto in spē: vel dato qz habebat. At ista nō erit rō recipiēdi spēm: et cognitionē actuālez rei mālis: et ita ista cognitionē nō fieri p sīle: cuius oppositū dicebāt Antiqui. Et vicerius sīfer: qz cū nā intellectus possibilis: per quā recipit spēs oīuz rerū sensibiliū māli: sit opposita naturis rerū māli: intellectus nō erit in se forma māli: cu⁹ hoc in stat qz stat: et forma statū: qz nō cōincidit qz sit nō talis: nisi respectu eoz: que p se pīmo recipit: vel sub alijs verbis. nisi respectu eoz: quoꝝ spēs recipit: que admodū (bz Auerroyz) sunt oīz mālia. cōmetatorz tītō. S: ista sūt om̄. intellectus recipit oēs formas māles p spēs suaz: qz nō est aliqua ipsarū: aliter pbat sic: qz si def̄ oppositū sītis. igīs idē moueret se: et ageret in seipuz. sūt pba⁹. qz oīs forma mālis est intelligibilis p specie pīcia: qz nō est maior rō de una qz de alia. qz intellectus recipit spēm sui: ipsius: et ita intellectus ageret in se.

C polis intellectus Auer. ē in pōpōssimū. Lōclo. III.
Ertia conclusio p nūc pōnenda
 de mētē cōmetatoris. intellectus polis est ens in pura potētia Dec 3 capiēdo potētia p pīncipio passiō. Ista xclu⁹ vt fallo p̄z ex ipso cōmetatore in plerisq; mētis: sa: ifra maxie mētē. 18. vbi forte ad intentionē ipsi⁹ fo: 16. dicēdū ē intellectu⁹ agētē babere duplēcē opationē quaz dīstrue vna est abstrahere spēm de fantasmatē: et sūt hoc fūc il tur. lud qd ē potētia intelligibile: actu intelligibile. z⁹ opatio ē pōducere actu intellectu⁹ in intellectu⁹ poli: et h̄ facere potētia intellectu⁹ actu intellectu⁹: et ad vtrāq; opationē sequactio ne se bz intellectus polis pure passiō: qz intellectui agenti in rōc actuū corrīdet intellectus polis p adeq̄to passiō. Et hec sunt qz de cōmetatore potēti colligere: cui absurdiora nō sūt iponere qz ipse senserit: vel ex dictis ei⁹ sequatur.

C Impugnatiō positiōis Auer. cōstātis tripartito ordine p̄ mi Articuli pīncipalijs. Pars.

 que istat: et ut ipugnatiō habeat aliquid ordinē tria faciemus. C Primo ipugnabīz xcluſio pīncipalijs. v3. qz pīa intellectu⁹ nō sit forma subalīs corporis humani ei vñta bz esse et opationē. C Secō ipugnabīz ista xclu⁹ qz fuit sepiēta posita supīz v3. qz pīa intellectu⁹ sit vñta in oīb⁹ boībus. C Tertio ipugnabīz Lōmetator qz ad vñta xcluſionē: quā ponit. v3. intellectus ētē pure passiō.

C qz aia intellectu⁹ ē forūnālis formaz corp⁹ būans in forūnālis. pba⁹ h̄ Auer. 8. modis. et ē cathe⁹. C Arca PRIMU⁹ bas̄ xclu⁹ pīmīa. pīmo ex his qz sūt in nobis formaz et subiacez et pīrīus fundamētū Lōmetatoris. C Primo sic.

Articulus

Lueūq; exūtū in spē: et aliquā ynitātē pē se dētermīnata spē iest formālē t̄ subiue aliquā opatio imanēs: cū inest formālē t̄ subiue p̄cipiū illi^o opatiois. Ita p̄z q̄ opatio i-
 manēs: vt distinguitur t̄ satione: non separat̄ a p̄z: q̄ ē.
 sed hoc exūtū in spē: et vt h̄z vnitātē in spē: inest formālē
 intelligere: q̄ est opatio imanēs. q̄ z̄: minor: p̄bat: q̄ h̄z
 vt est q̄ se in spē: inest felicitas: qb̄ declarat̄: q̄ h̄z vt sic ac-
 cepit̄: et p̄ se felicitabilis: aut nō est dicēdus: q̄ nō: q̄
 tuc felicitas nō esset q̄ se finis hōis. cōtra Aristo. io. ethi.
 Et p̄bat ēt rōne: q̄ illud nō ē finis p̄ se alio: n̄c: q̄ h̄z
 senō attingit ab illa n̄: et per ea que sunt itrinsecā n̄c: sic
 eēt̄ p̄posito: q̄ opatio bifidus: que est p̄fectio r̄jor: et p̄ se
 acquirere ab hōie per aiām cogitatiā: neq̄ p̄ aliā formāz
 in ipso: vt d̄ se p̄z. Nec p̄t dici q̄ attingat ab hōie sic acce-
 pto p̄ fantasimā. T̄ u q̄ recipere in ipso tanq̄: in subito: cū
 sit opatio imanēs. T̄ u etiā q̄ nihil videt̄ p̄ se t̄ centiaſ or-
 dinari ad aliquā opationē: sicut ad pp̄ia p̄fectionē: ad cu-
 ius p̄ncipiū se h̄z in potētia dictionis: sicut ad accēs per
 accēs. Sicut calcieri nō videat̄ p̄p̄ia p̄fectio ligni: et quo
 lignū se h̄z ad calozē: sicut ad accēs p̄ accēs. S̄ aia cogi-
 tatiā se h̄z in potētia dictionis respectu fantasimatis: q̄
 ponit aliquā mō p̄ncipiū intellectiōis: salte remotū: et fan-
 tasimā est accēs p̄ accēs q̄c̄ cogitatimē. iḡt̄ t̄c. Si vo deſ
 p̄ p̄p̄ticipal̄ q̄ h̄z sit p̄ se felicitabilis: q̄ est p̄ se ordiabil̄
 ad felicitates: et p̄t̄ nat̄ felicitari. S̄ z̄ ista ordiabilitas seu
 aptitudō nālis ē p̄p̄ia passio b̄ hōis sic accepti: et fluit a p̄n/
 cipis itrinsecis: et maxime a differētia ciūs essentiali ista
 vero differētia nō est nisi intellect̄: seu intellectualitas:
 q̄: cū ista felicitas non sit nisi speculatio intellect̄: q̄dibz
 p̄ se felicitabile est p̄ se intellectuū: iḡt̄ h̄z vt est p̄ se i-
 spe c̄ est intellectuū: uboc loquēdo semp̄ de intellectu vt
 exceedit totū genus sensitiū. Et cōfirmat̄: q̄ oē p̄ se fe-
 licitable est intellectuū: de intellectuū est aptū nātiū reci-
 pere intellectuū: ergo oē p̄ se felicitabile est receptiūz
 intellectuū: nihil p̄t̄ recipere intellectuū: nisi si intellectua-
 le: et includat intellectuū: iḡt̄ oē p̄ se felicitabile includit in-
 tell̄ isto mō. Un̄ ista rō p̄t̄ reduci ad formā sic. Oē p̄ se
 felicitabile est susceptiū intellectuū: nullū nō intellectu-
 cuale est susceptiū intellectuū: iḡt̄ nullū nō intellectu-
 ale est p̄ se felicitabile: maior̄ est nota: q̄ tale ē capax intellectuū:
 et sibi nō repugnat intellectio: q̄ si sic: p̄ nihil sibi adue-
 n̄s possit tolli talis repugnatiā: et p̄ n̄s nullo mō ēt̄ fel-
 citabile: minor̄ etiā p̄z: q̄ p̄m̄ū imediat̄ receptiū intellectuū est
 intellectuū est intellect̄ possibilis: q̄r̄ t̄c. S̄ ad euāsiōnē
 hui⁹ argumēti forte dicēt̄ q̄ esse felicitabile ūtingit dupl̄.
 Uno mō potētia remota. Alio mō potētia pp̄inqua. Pri-
 mo mō h̄o cōstitut⁹ in esse p̄aiām cogitatiā est sic felici-
 tabilis: q̄ vt sic nō includit aligd̄ repugnatiā felicitati: et ta-
 le felicitabile nō includit intellectuū: sicut recte cōcedit̄ p̄
 sufficiēs carēs albedine: est disgregatiū viuis: potentia
 remota: z̄ nō pp̄inqua. Si loquēdo de felicitabili z̄ mō.
 sic tale includit intellectuū: quēadmodū disgregatiū po-
 p̄inquiū includit albedine: et q̄ dictū ē de felicitabili dicat̄
 de p̄ se ordinabili ad felicitatem speculatiā: q̄ idem est.
 S̄ z̄: q̄ z̄ h̄o cōstic̄ in spē sit felicitabilis p̄ remota:
 et ista aptitudō ad felicitati sibi actuall̄ p̄petit: sicut p̄c-
 dit̄ q̄ h̄o est p̄ remota: et ista aptitudō risibilitatis sibi actu-
 al̄ inest: nulla iḡt̄ aptitudō ad speculatō: q̄ est felicitas:
 p̄petit alio: nisi illō sit intellectuale: siue sit aptitudō pp̄iq̄:
 siue remota: cū h̄o aptitudō sit pa⁹ nature intellectualis: iḡt̄
 h̄o cōstic̄: q̄ in spē erit intellectualis. S̄ z̄ forte r̄sidet̄ p̄
 aptitudō remota: q̄eḡt̄ aiām cogitatiā: aptitudō pp̄inquiū
 intellectuū. Lōtra: si aptitudō remota: q̄eḡt̄ aiām cogi-
 tatiā aut talis aiā inq̄ntuz talis aligd̄ addit̄ supra gradū
 sensitū: aut nihil: si nihil: iḡt̄ h̄o q̄ aiām cogitatiā nō plus

P̄t̄erēa icēt̄: et v̄ moralis eo ē fūgula directiū
 v̄ntis moris: si hōie vt ēt̄ spē determinata: ēt̄ isto mō vir-
 tus moralis: et operatio ei⁹: iḡt̄ t̄c. S̄z̄ regula directiū vir-
 tutē p̄ prudētia: q̄ ē formālē in intellectu: ergo prudētia erit
 formālē i hōie: et p̄ n̄s intellect̄: q̄ est imediat̄ subz̄ eius.
 maior̄ et euāsiō: q̄ vt̄s moralis nō ē p̄fecta sine prudētia
 siū nulla operatio recta p̄t̄ ēt̄ s̄ne rōne recta. Est s̄ne
 dicāmē recte rōnis: et quo ḡnā p̄ prudētia: vt̄ declaratur
 6: ethico. Si ergo opatio dirigibilis sit formālē: et subiue
 in aliquo: vt̄ q̄ in codē sit regula directiū: et ut̄ d̄ imediat̄
 te ūformari opatio regulabilis a recta rōne. Q̄ fm̄ cōc̄

Primus

viā cognitio practica: et praxis ad quā extendit: sunt eius
dē suppositi cognoscētis et opantis. igit̄ si in aliō supposi-
to est praxis: in eodē ē cognitio directiva: q̄ ē act⁹ prudē-
tie. minor ager: q̄ virtutes morales nō sunt in aliō suba
separa: vt docet Arist. io. eth. qui excludit ab intelligentiis
om̄ acrēs virtutis moralium. igit̄ vel sunt tales actiores in
appetitu sensitivo: vt tenet coiter: vel sunt i supposito ba-
bere appetitus sensitivus. Ita sūt intellectua si nō sit for-
ma iformas sensus: erit forma subtilitas et suppositaliter
disticta: et ita se intelligēta. Lōfirmat ista rō: q̄ multi-
ti tenet virtutes morales fundari i appetitu rōnali: vt Do-
ctor Subtil in 3. di. 33. Et v̄ rōnabilit̄ ponere: q̄ fm Ari.
et ethico. Ultra⁹ moralis ē binus electri⁹: in eo ḡ principaliter
v̄ resistere subiue virtus moralis: cui⁹ principaliter est eligere.
voluntas est hoc: q̄ dicitur h̄ p̄positi: q̄ appetit⁹ rōna-
lis ē p̄o aie intellective. si igit̄ in hoie est appetit⁹ rōnalis.
igit̄ aia intellectua. Lōfirmat z. illa p̄o Doctoris Subtilis:
q̄ virtus moralis et eius op̄o est in p̄itate nra: in q̄ disti-
laus et virtutius. igit̄ dī disti- et subiectari in eo q̄ ē sim-
pli in p̄itate nra: et q̄ est c̄entialiter libe. S̄z voluntas ē h̄:
et nō appetit⁹ sensitivus: vt determinat Arist. 9. mera. tex.
cō. 10. igit̄ z. Lōfirmat z: q̄ hoc nō est in p̄itate nra: q̄
est subiue i subo suppositaliter et idividuali dī: a nobis:
et electio si sit actus voluntatis est h̄: q̄ esset in anima in-
tellectua idividuali dī: p̄ te: cū esset subiuste: et ista elec-
tio ē act⁹ virtutis moraliae: vt h̄. 6. ethico. igit̄ z.

LETITIO p̄ncipaliter arguitur ex parte actionis: vt
distinguitur contra factionē. Nulla opera-
tio im̄mens recipitur in dī supposito ab operante. in-
tellico est opatio imanē: et est p̄p̄a op̄o homis. igit̄ nō po-
test recipi in aliō c̄entialiter et suppo- dī: ab hoie: s̄z recipit
ab intellectu. igit̄ intellectus nō distinguunt c̄entialiter et suppo-
situaliter ab hoie: distinguunt aut̄ suppositualiter fm p̄one Auerro.
igit̄ z. Lōdior p̄b. ex dī op̄o imanē et rāfētis:
q̄ h̄. 9. metaph. tex. cō. 16. Minor p̄z: p̄tū ad p̄mā partē:
et z. p̄s est Ari. p̄. 10. ethico. Uni in. io. h̄. Ari. q̄ magis p̄-
p̄uū est hoie vivere fm intellectu q̄ fm corp⁹: et q̄ veri⁹ ē h̄
fm intellectu q̄ fm corp⁹. Ex hoc p̄t formari sic rō. Illud
q̄ veri⁹ copetit hoie fm q̄ h̄: ē magis itrinsecu⁹ et c̄entia-
le homini in eo q̄ h̄: s̄z vivere fm intellectu sic veri⁹ sp̄et
homini q̄ illa: q̄ p̄petū fm corp⁹. igit̄ tale vivere est ho-
mini magis itinū et c̄entiale: s̄z vivere fm intellectu est esse
ite⁹: iuxta illud z. de aia. tex. cō. 37. vivere vivētib⁹: est
esse. igit̄ c̄e intellectiu⁹ est magis c̄entiale hoie q̄ esse sensi-
tu⁹: s̄z esse sensitivu⁹ includit q̄ditatui⁹: et p̄ se p̄seitate p̄mi
modi in hoie. Igit̄ c̄e intellectiu⁹: et hoc loquēdo semp̄
de hoie: vt est vna p̄ se sp̄es. Lōfirmat ista rō: q̄ acci-
pio hoies: vt vnu p̄ se dicitur: in sp̄e: aut̄ tale icludit intel-
lectu⁹: aut̄ nō. Si sic h̄. p̄positi. si nō. igit̄ h̄ vt ē sp̄es nō ē
aial rōnale h̄ oēs phantes: et h̄ p̄ophi. in de libus. Qui
vult q̄ rōnate h̄ differat a bātis: et permortale diffe-
rat a dys. Et quo v̄ p̄ rōnalitas sine intellectualitas ē dī
rōne hoies fm q̄ h̄. Sed ad hoc dī: q̄ h̄ fm q̄ h̄ in
esse p̄fectio et cōpletio nō est p̄ se in sp̄e: q̄ nō est vnu p̄ se
eo mō quo p̄positū subale: aut̄ cōpositū in ḡne: q̄ est p̄ se
vnu ex ḡne et dīa: q̄ vnu est ex p̄o et acu⁹ iformate: nō
sic in p̄posito: h̄ tñ vt est vnu in tali vnitate: q̄ est vnu
ordiñauit aggregationē: aial rōnale: vt aut̄ ē vnu p̄ se:
tñ icludit aiam cogitatiu⁹ et nō intellectua. Lōtra: q̄
diffō nō competit rei que nō est p̄ se vnu: vt vnu Arist. 7.
metaph. tex. cō. 16. S̄z ista ē diffinītio hoies fm.
in-
tes. aial rōnale: put̄ rōnale distinguunt h̄ totū gei-
iti
ue. igit̄ h̄ vt sic nō est vnu p̄ aggregatiōe. Lōtra:
mo
vt ē vnu p̄ se h̄ aliquā diffinītione a qua diffinītio si seclu-
dat rōnale intellectuale: domo erit alia bruti. Qd p̄bat:

q̄ h̄ cōpositus ex corp̄ et aia cogitatiu⁹ ē suba p̄ se exis-
(per ipsum Auerroyz: Sed quilibet talis est p̄ se in gene-
re: q̄ erit ē i aliqua determinata spe. Ita nā specifica aut̄
erit rōnalis: aut̄ irronalis. nō rōnalis p̄ te: et ē aliquā istoz.
q̄ irronalis: et ita v̄ poni in sp̄e bruti. [Q]o si dicat q̄ nō
est rōnalis: q̄ ē ordinabilis ad rōnalitā. [C]ot: a: q̄
nulla forma specifica vltimata cōstituēt atq̄ nā in cō-
victimato specifico ē ordinabilis c̄entialiter ad alia formā:
q̄ a tali forma lūm̄ dīa finitatis: que est tota suba rei p̄z
Arist. 7. metaph. tex. cō. 43. ita q̄ q̄d illi aduenit p̄ter il-
lam formā est ei accītale: s̄z aia cogitatiu⁹ est vltima for-
ma hoies p̄stūes ip̄o: in vltimata esse specifico. q̄ aia in-
tellectua erit ei accītale: p̄ 2̄s h̄. vt h̄ nō p̄ le et c̄en-
tialiter ordinabilis ad aliam intellectuā. Quo dato: sequit̄ v̄l-
terius q̄ homini nō repugnat esse sine aia intellectua:
scit nō ē repugnātia q̄ aliqd sit sine eo q̄ est exēpnum a
greditate eius: 2̄s tñ est flū: q̄ fm Lōmē. aia intellectua
nō p̄t esse absq̄ idividuo spei hūane: neq̄ c̄ō nō tñ p̄p-
necitatem sp̄et humāne et anime intellectuē in se: sed etiāz
ex mutua coexistētia vnius ad alterū. Lōfirmat: q̄ nō
bil v̄ per se ordinabile ad aliquā formā et actū: vt ē forma
eius: nisi aliquā mō pficiat ab ipso. S̄z ita ē q̄ h̄ cōposi-
tus ex corp̄ et aia cogitatiu⁹ nō pficiat ab aia intellectua:
simo magis ip̄am pficit: q̄ p̄fūm pficit ab agente: nō
ages a passo. homo cōstitutus p̄ aiam cogitatiu⁹ se habz
vt ages respēciū intellectus fm Auerroyz. igit̄ z. [S]i di-
cat q̄ homo pficit p̄ intellectū: q̄ intelligit p̄ assūtētiam
ip̄sius. Lōtra. q̄ intellectio nō est p̄fectio: nisi illius in-
quo est formaliter: q̄ nō illi⁹ a quo ē: q̄ si sic: c̄ē p̄fectio obie-
cti intelligibilis: a quo ē effectiue: vel intellectus agētis: ita q̄
vnuq̄ istoz pficeret p̄ intellectuē: q̄d est absurdi fm
Lōmē. q̄ si p̄teruiēdo cōcedas. tunc sequit̄ q̄ intellect⁹
ages nō ē simpli in actu: q̄ pficeret ab extrinseco intellectu
mali: et alia p̄fectōe expectaret ab ipso: ex quo p̄ in-
tellectōe obi mali pficeret. Ita sūt h̄ Auerro. igit̄ z.
QUARTO collectōe q̄a recipit a fantasmatib⁹ hūa-
nis: aut̄ p̄ter ista h̄. aliq̄ intellectōe eternā et p̄p̄ia. Nō ē
dandū p̄mū fm Auerroyz: q̄d rōnabilit̄ ponit: q̄ nō v̄l-
q̄ aliquā suba semperita et icorruptib⁹ nullā habeat
operationē: nisi que habet ex tempore et ab aliquā corru-
pibili. Si igit̄ habz aut̄ illa que est eterna est imperfectior
intellectiō noua: aut̄ ecōtra. Si p̄mo mō: hoc videt̄ irra-
tionabile: q̄ p̄petū et incorruptibile nō p̄t ē imperfectiō
etius corruptibili. Si p̄fectior: q̄ intellectio noua que de-
pendet a fantasmatib⁹ nō crit per se finis aia intellectue:
s̄z solū intellectio eterna p̄z 2̄a. Qz vltimus finis rei est
p̄fectio omnibus alius: q̄ finis h̄. rōnē optimi. Ex ḡnto
metaph. tex. cō. tert. Lōmē. cōmē. 3. et p̄mo. Immo v̄l-
q̄ intellectio noua dādē re qua intelligit ab eterno. sit su-
perflua: q̄ ista intellectio imperfecta virtualiter et eminen-
ter cōtinēt in illa: que est p̄fecta sicut imperfectiō in p̄f-
fēcto. Sed habēt cognitionē p̄fectā de aliquā nō requirit
imperfectiō: nec ab illa c̄entialiter dependet aut̄ coexistit: et
ita talis intellectio imperfecta nullā depēdentiā c̄entia-
tem p̄ se terminare poterit: et p̄cōsequēt̄ esse sine cor-
pore: et ita nullā habebit inclinacionē necessariā et natu-
rale ad corpus: q̄a talis inclinatio non est nisi p̄fectibilis
ad suā p̄p̄ia p̄fectionē que est eius finis. Probat̄: natu-
ralis inclinatio nō est ad aliquā imperfectū vnu ratio-

Articulus

nis: ubi hēc in aliq; eiusdē rōnis cōtinētē ip̄s pfectiori
modo q̄ illud sit in se: sicut nō est appetitus & inclinatio
ad soldū fīm cē argetē: ubi h̄ i ducato fīm cē aureū. S̄z
itellec̄to noua st̄tine in itellec̄to eterna d̄cadē re mō
pfectio. igit̄ nō erit inclinatio ad istā. Ex quo iserit post
modū ppositū q̄ cū dīa itellec̄tu possit z̄seq̄ suū finē si
nē corpē & h̄c p̄pria opōne fine corpē poterit cē simpli
sime corpē quā liba immatis simpli p̄z corpē h̄is aliquā
opōne sibi p̄pria nō depeđetē a corpē vt posse cē sine il
lo. h̄ esse aia itellec̄tu: igit̄ z̄. C̄ Lōfirmat ista rō quā
multū pōdero. Qis suba sepa & eterna p̄pria h̄is opō
ne ordine cēntiali nō idiget corpē: vt moueat ab eo: s̄z po
tius vt moueat ip̄m aliq; mō. igit̄ itellus h̄ian⁹ nō idiget
corpē humano: vt moueat ab ip̄so: seu vt aliqd recipiat
ab ip̄so: s̄z poti⁹ c̄. Assumptū p̄z in exemplo de intel
ligētia resp̄ci corp̄a celestis.

Quinto principiter arguit. Sicut imponit est aliquid
agere sine potētia actiua sibi inextēte. Ita
spole cōtigit p̄t sine p̄o passiuā sibi inextēte. S̄z p̄z est
simpli ip̄ole. & z̄. S̄z itelligere & Auerroyz ē quoddā
pati: igit̄ ip̄ole est aliqd itelligere sine p̄o passiuā itellus
polis sibi inextēte. An̄a t̄z q̄ p̄ueniētē similitudine: t̄ minor ē
evidēta. Maior aut̄ pb̄ & declat. Premitēdo q̄ p̄o passi
ua nō p̄ueit a p̄so: ex hoc q̄ agēs actualit̄ agat: aut etiā
possit actualit̄ agere in ip̄z: q̄ agēs extinsecū p̄so: & s̄lē
q̄ possit agere: hoc ē c̄fētu a nā p̄sūt ab omni eī poten
tia passiuā fundamētali: & de ista est intētio p̄pōsito. Qz
nū loquor de p̄o absolute passi q̄ est fundamētū p̄o re⁹:
eo mō quo calor secluso oī respectu potētialitatis actiue
p̄bue h̄z p̄om actiua & nāz itrinsecā fundamētale: p̄ quā
h̄ot calefacere: ita q̄ seculū oī calefactibili adhuc verū
est dicere: q̄ calor q̄tū t̄t ex se p̄t calefacere: h̄z poten
tia itrinsecā ad calefactēdū. S̄lē dōm est de p̄o passiuā
fundamētali: q̄ iest p̄so seclusa omni actōe agētis: & et
secluſorū p̄o actōe agētis. Nec diffinit p̄o actiua p̄
passiuā: & eō. s̄. metaph. nisi sumēdo ista re⁹. Ex hoc argū
ppositiū. Intelligere ē quoddā pati: ex 3: de aia. Igit̄ nihil ē
potēs itelligere nisi h̄at p̄om passiuā & receptiuā itelle
ctiōis sibi formalē inextētem. S̄z glibz h̄o est potēs itel
ligere. q̄tū nō actu itelligat: nec fūt̄ mouat itellec̄tu
polez ad itellec̄to. imo p̄is glibz h̄z p̄oaz ad intelligē
re circumscrip̄ta omni actōe fantasmati. igit̄ h̄o nō ē itelle
ctiōis seu potēs itelligere: q̄tū fan⁹ ipsius copulat̄ itelle
ctiōis polis: aut̄ eō: q̄d ē h̄ Auerroyz: q̄ vult q̄ itellus sit actu
forma in nobis q̄ hoc q̄ itellus agēs agit in fan⁹ nā & fan
tasmata in itellus polez. S̄z d̄cas q̄ h̄o ē p̄o itelligē
re p̄ fan⁹ q̄ sunt in ip̄o: sunt itelligibilia in p̄o: & p̄nt age
re in itellus polez: & s̄m hoc pot̄ q̄ia itellec̄tu nobis z̄ti
mari. C̄ lōtra: q̄ nullū posteri⁹ nā est c̄ sui poris: s̄z p̄
est boies posse intelligere q̄ h̄at fan⁹ sūc p̄o: s̄ne actu
itelligibilia. igit̄ p̄ fan⁹ nō ē potēs itelli⁹: & nā t̄z
eu maiori. Minor p̄: q̄ bre fan⁹ plupponit extētia bois:
s̄z q̄p̄mū h̄o ē p̄o est in ead itellec̄re. igit̄ talis p̄o nō est p̄
fan⁹: neq̄ itinuatio seu copulatio itellus polis cū fantas
matib⁹ facit p̄om itellec̄tu eē in nobis: aut̄ nos h̄c p̄o
ad itelligere s̄z folū z̄ludit q̄ fan⁹: aut̄ h̄o q̄ fan⁹ intelligi
git: q̄d agit ad itellec̄to: & rōne obi denoiait itelli
gētē: nō itelligere. Q̄ recipie itellec̄to est itelligere eo mō
quo declaratū est supi⁹: & nō efficere itellec̄to: s̄z fantas
mata & h̄o q̄ fan⁹ effici & currat active ad itellec̄to: igit̄ h̄o q̄
fantasmata itelligit & nō intelligit.

Sexto arguit expētia cui magis assentiēdū est
Lōmē. h̄ Aui. 3. ph̄yco. sic. Quicūq̄ experit̄ in se diuersas
opōnes: ex p̄t q̄ ip̄se idē est q̄ h̄ vtrāq̄: & q̄ yna nō est

alia: neq̄ exp̄it ynu & idē p̄n ip̄so: q̄d p̄n nō t̄h ē ynu
p̄ tractū vnuale: s̄z est ynu aliq; maiori vnitate: s̄z quilibz
h̄o exp̄it in se q̄ est ip̄semēt q̄ itelligit rosaz simpli & plur.
& est ille idē q̄ imaginat̄ rosaz h̄ac & in p̄ticulari: & exp̄it se
esse q̄ ponit dī: s̄z iter vna & talia opōne & esse p̄n vnu. vnu.
q̄. Igit̄ experit̄ p̄n eaz opōnu h̄c maiore vnitate q̄
stactus vnu: & ex p̄n itlla zurrere ad malores vnit
tate q̄ tractus zaceru: maiori pb̄. Si. n. p̄n itlla opa
tione xcurret in vnitate aceru: t̄ dicent vnu p̄n q̄
hoc q̄ ynu recipit aliqd ab alio: ego possum h̄c vnu itto
rū p̄ncipio: & tu aliud: & tu neuer n̄rum possis diūndica
re vnuq̄ inē & alteri: neq̄ exp̄iri vnuq̄ inē sibi. vñ ego
nō exp̄ior itellec̄toz tuā: nec tu imaginat̄ meā. Sed
ego idē s̄z ynu q̄ iudico itlla opōnes inē mihi & ynu nō
esse alia. Et exp̄or q̄ ego idē sum q̄ s̄lē itelligo & dolco:
s̄u exp̄or me simul itelligere & dolere: Dato q̄ discou
niē vnuq̄ cū appetitu meo sensuio: & tādē exp̄ior me
esse p̄n vnuq̄ opōnis: hoc iudicium non posset inesse
mitiū nisi in me: t̄t vnu p̄n: quo vere & recte sic esse diūs
dicarē. Hoc argumēto vnu est Ari. 2: de aia. tex. cō. 145.
pbando in nobis dāri sensuū cōem p̄ hoc q̄ p̄ aliquē sen
suū p̄cipimus sonū & colorū: & diūndicamus ynu nō esse
aliu: & q̄ h̄o hoc iudicū exp̄it in se: & cludit in hoic ali
quē vnu sensuū: quo sic iudicat aliu a sensib⁹ particu
larib⁹. Vñ staliqd ynu p̄cipiu diūndicat de vnuq̄ exp̄i
mentaliter. s̄. experitē sensationē vnuq̄: & q̄ vnu nō
est alia itlla p̄n est ynu p̄se & nō p̄ aggregatiōz alioq̄
periret via. pb̄di sensuū cōem: sed dicere q̄ iudicū de
p̄ueniētē & dāri sensib⁹ p̄prio: fit aggregatiōne p̄oēs
sensuū. S̄z ad hoc r̄fēder: q̄ illud iudicū fit ab hoic p̄
fantasiā & itelluz: p̄ fantasias h̄o exp̄ir se fantasiasi. p̄ intel
lectū itelligere: & d̄c p̄ueniētē & dāri vnuq̄: iudicat h̄o
p̄ itelluz tanq̄ p̄potētia cōem p̄ceptuā ipsarū opa
tionū & oboz. C̄ lōtra. Hō vt icludit itelluz: aut̄ c̄ vnu
in actu idiliū in se: aut̄ nō. Si sic igit̄ totū p̄cipiu q̄d ē
h̄o crit vnu p̄ forma: vnu: q̄ p̄positū nō est vnu in se & di
uisu ab alio: nisi p̄ forma: q̄ est yltima totius p̄stituti: q̄
actus seḡt & distinguit: ex. 7. metaph. tex. cō. 49. ex quo
seḡt tale forma a qua p̄positū ē ynu: c̄e forma p̄ informa
tione: & nō ē subst̄tētēz. iō. n. ex plurib⁹ exp̄itib⁹ in actu
nō fit vnu: q̄ vnu nō iformat reliquū: & p̄ oppositū: & ali
qua faciūt vnu: q̄ vnu est act⁹ & p̄fectio alteri⁹: ex. 8. meta
ph. tex. cō. 15. Ex quo seḡt q̄ h̄o sic accept⁹: vt icludit
itelluz sit sic vnu: itelluz nō erit vnu in oib⁹: q̄ multipli
ca to p̄fectibili multiplicat̄ p̄fectio ip̄si⁹ & forma. Si vno des
alterā partē. yz. q̄ illud p̄iunctū nō sit vnu in actu: seḡt
ip̄z nō posse cē idē p̄n exp̄imetatuū vnuq̄ opōnis: si
cuit vnu subsistēt & sup̄positū nō p̄t exp̄iri opōnem alte
rū. S̄z forte ad hoc dī: q̄d supra p̄misuz ē. vz. q̄ itel
lectū ē illud p̄n cōe: q̄d iudicat de vnuq̄ opōne. vñ h̄o p̄
itelluz itelliger se dolere & dolere sit: & sic p̄ itellum est
p̄n exp̄imetatuū vnuq̄ opōnis. C̄ lōtra. Atm̄d c̄lūn.
itelligere se dolere & tristari: aliud ē exp̄iri se dolere & tri
stari: licet homo per itellec̄tu possit itelligere dolore & in
telligere se dolere: si p̄ itelluz nō p̄t exp̄iri dolore: nec
p̄t exp̄iri se dolere: sed exp̄imur: q̄ idē est q̄ exp̄it se
intelligere & dolere: & q̄ idē est p̄ncipū vnuq̄ opōnis: igit̄ per
p̄ncipū aliquād q̄d nō est vnu per aggregationēz: sed ali
qua maiori vnitate: hoc exp̄imur.

Septimo p̄cipialiter arguit sic. Nulla vnuitas mi
nor vnitate acerui sufficit ad h̄o & aliqd
vnitati alteri vt forma: quia illud formalē opatur. S̄z vnu
tas quia itellec̄to agēs itinuāt nobis: ex eo q̄ aliqd in noi
bis agit. s̄. intentionē itellec̄to ī itellec̄tu possibili & vnuitas
q̄ itellus polis itinuāt nobis q̄ h̄o p̄ patit itellec̄to itellec̄to

Primus

iz

etiam a fantasmate: ista in quā vñitas est mīor vñitate cō tactus realis & acerui: vel salte nō ē maior. Igū talis vñitas nō sufficit ad hoc q̄ intell̄s vñias nobis: vt for⁹ qua formalr opamur. Maior p̄bat q̄ si vñitas tract⁹ acerui sufficeret. ad h̄ q̄ aliqd sit forma alter⁹: qua illud opam formalr: tuc si duo cēnt ad se inuicē tangētia & cōrigua: & vñitas traheret aliud: sicut vñ aqua posset vñit⁹ q̄ aq̄ est forma vñis: & q̄ operationes q̄ formalr cōlant vñit⁹: & q̄ p̄po⁹ exvase & aqua b̄fet opam vñiusq; M̄ior p̄bat q̄ si aqua tangat me: & triste tangat me: vt in p̄mo de gñatōne. ter. cōmē. 4.5. eo mō quo d̄r q̄ triste tangit cor. Tunc quero qd magis me t̄agit: vel aqua vel tristabile: certuz est q̄ aqua: q̄ het realiter: triste virtualr: vel ēt metha⁹: & sic ad maiore vñitate venit aq̄: q̄ tangit me imēdiate q̄ triste: qd p̄t e& Rōme. Itē ad maiore vñitate veniut duo quāta q̄ deus & creatura. Qz duo quāta veniunt ad vñitatē tract⁹ realis. De⁹ aut̄ & creatura ad vñitatem acerui. Lōfirmat. vñūqđq; agit & opat̄ em q̄ ē in actu. ex 3° physi. tex. cōmē. i.7. ita q̄ vñūqđq; sic h̄ ēe p̄ aliquam entitatem: ita agit per illaz: & qdcung⁹ ē p̄ncipium cēndi in actu: eo mō quo ē p̄ncipiu⁹ cēndi: est ēt p̄ncipiu⁹ opam. S; homo nō ē in actu formalr p̄aiaz intellec̄tu⁹: solum p̄aiaz cogitatiu⁹: igū nō agit formalr p̄ animam intellec̄tu⁹: major p̄z. ex s̄na Aris̄t. vbi supra. Ex hoc etiā Aris̄t. 2° de aia. p̄bat distinctionē anic q̄ ē p̄ncipium vñgetandi sentiēdi z̄. Qz temp⁹ agēs agit aliquo qd est forma in eo formalr: mino: p̄z. Ex hoc ēt argumento alr formato p̄t cōcludi. p̄positū de aia intellec̄tu⁹. Qz vñūquodq; agit sua entitate formalis: aut per formaz sibi formaliter inexistem. S; p̄ Auer. homo per aiam intelligit: igū ania ē in homine intrin⁹ & formalr.

OCTAUO arguit. Si ḡia intellec̄tu⁹ ē forma in nobis p̄ assūtētiā solū & moueat̄ a fantasmatisbus n̄is: cū q̄ possit moueri a fantasmatisbus bonis: sc̄ q̄ non magis erit forma in nobis q̄ ē in bone. S̄na p̄z. et assumptū declarat p̄z p̄ parte. nā lic̄ aia sensitiua bouis & aia cogitatiua in se accepte distinguant̄ spē: potentie tamē istaz sensitiua: vt sunt p̄ncipia opatiua circa eadē oba: nō distinguunt̄ spē: neq; sunt alterius rationis: q̄ potētie distinguit⁹ p̄ actus: tactus per oba. Probatur ēt ratione duplēciter hoc assumptū. p̄ sic. Operationes potētiarum sensitiuarum si h̄it distinguunt̄ fin spēm a suis p̄ncipiy⁹ a quibus dependēt effeciūt: magis debet distinguui a p̄ncipio efficiēte particulari q̄ ab vñi: vt p̄z iductum in omnib⁹. Quia limitatio & specifīc̄ rei sp̄ est a causa particulari. vt apparet in actibus intell̄s: in habitibus: & alijs formis intellec̄tu⁹: q̄ sp̄ificant̄ ab obiecto. igū sic erit in p̄posito: q̄ opōneat sensitiue in boie & boue circa eadē oba nō distinguunt̄ spē: q̄ non videat̄ a quo possint distinguui. Et ita videat̄ cōcedēdūz de potētis sensitiuis eoz: d̄at̄ q̄ cocurrat̄ actus ad actus. Et hec ratio maxime habz efficiaciam fin illos qui tenerit potētias sensitiuas p̄cile p̄ sine cōcurrere ad actus & nō actus: q̄ forme non distinguunt̄ per mām: sed magis ecōtra: vt vñit⁹ Lōmē. p̄mo de ania. cōmē. 53. & in 2°. cōmē. 60. Et p̄z exemplo. Quia albedo in equo & in uno nō distinguunt̄ specie: ppter subta recipientia. igūt̄ operationes sensitiue nō distinguētur: ppter sensiū qui sunt p̄cipiat̄ positiua: & p̄cōsequēs fantas̄a hominis & bouis sunt fantas̄a sit actualis opera⁹: etiōsliue species existēs in fantas̄ia. Sc̄do p̄bat hoc idē. sicut in uno oīnō indistincto fin spēm possint plura contineri identice & realr: que sunt distincta fin spēm. sicut exempli gratia. in anima vna & eadē fin spēm continetur multe potētiae sensitiue: etiam identice: fin aliquos: que potētiae in se accepte sunt alterius rōnis & alteri⁹ spēi;

vt est potētia auditiva & potētia vñsua) ita per oppositū in distinctis spē videt̄ possit cōtineret̄ ita per identitatē aliquod vñum indistinctū fin spēdē. Confirmat̄ quia in homine & in uno cōtinetur idētice vñitas que est passio entis: nam passionē entis identificant̄ realiter suis fundamētis: & tū vñitas in homine & in uno p̄cile numerale distinguit̄ nō obstante q̄ fundamēta distinguant̄ spē. ita erit in p̄posito. Ex his inferit̄ cōclusio intenta sic: q̄n aliqd vñu mobile mouet̄ ab aliquo motorē vñu rōnis p̄t cōsimilr moueri a quoq; eiusdem rōnis. quia non videat̄ maior ratio de vno q̄ de reliquo. S; intell̄s possit bilis mouetur a fantasmate hominis: & talc fantasma est eiusdem rōnis cum fantasmate bouis: & ista sunt cō p̄senzia intellectui: cum intellectus abstrahat ab omni situ & loco. igūt̄ sicut monerib⁹ ab vno: ita pariformiter poterit moueri a reliquo: ita p̄positum.

III IUSTO articulo arguitur secūdo p̄ncipaliter contra **Contra funda** Lōmē. in spāl. Et p̄mo in hoc qd dic **Aueri**. q̄ intell̄s agens nobis appropriat̄: factus ē forma in p̄sonaz & nobis: idēco agimus per ipm. **Contra**. ex hoc sequunt̄ ipsi⁹ fū multa incōueniētia. P̄mū ē q̄ pariformiter p̄t dici & damēta oculis meus vñies parieti vt forma: & q̄ paries & oculus faciunt vñu: sicut aia & corp⁹: & vñteri⁹: oculi opatio erit totius illius aggregati: nō. n. magis vñit⁹ intell̄s nobis q̄ oculus colori parietis. vñit⁹ enī oculis colori parietis sic passimū attītū: q̄ recipit vñsionē: sic intellectus possibilis fantasmati a q̄ recipit vñsionē intellectā. **Itē** ex hoc fundamēto sequit̄ q̄ intentionē imaginat̄ magis copulans vt forma intellec̄tu⁹ poli & cōs̄ q̄ intellectus corpori vel intentioni imagi⁹: q̄ inten⁹ imaginata ē inmediatū actiū in itē⁹ polem. fantas̄ia qui vel qdcung⁹ tenēsce ex parte corporis nō agit in intellectū polez nisi mediare intentionē imaginat̄. **Itē** sequit̄ q̄ cogitatiua vel q̄cung⁹ alia vñus q̄ ponit̄ fantasmati magis vñet̄ intellec̄tu⁹ possibili vt forma q̄ p̄. Ita q̄ het virtus habet magis rōne for me & intell̄s possibilis rōnen māe q̄ econuerso. Quod probatur. nam si ex actiū & passiū fiat vñuz tanqā ex materia & forma: actiū erit forma: passiū mā. Quia forma est agere: vt superius allegatū ē. ex 3° physico & no no metaphys. tex. 2°mē. p̄mū. māe vero est pati. iten̄ amigina habet rationem actiū in ordine ad intellectus possibilis: & intellectus possibilis h̄z rōncm. passiū. igūt̄ z̄. **Itē**. cuz omne agens vñiat̄ passo virtualiter: sequitur q̄ ex omni agente & passo fiet vñū: sicut ex materia & formaz: hoc modo ex igne & angelo fiet vñum: si vñuz agat in aliud: & illud vñu erit eque bene natura intellec̄tu⁹ sicut h̄ intellec̄tu⁹ p̄ nām intell̄s: & corpaz p̄ nāz ignis. **Secundo** spāliter arguit̄ contra istam copulationem: vel continuationez fantasmatis cum intellec̄tu⁹ ex qua continuatione fin Lōmentatorez denominantur intelligentes: licet aliqualiter tacitū sit superioris: hic tamē sp̄ logādō sic arguit̄. Sicut se h̄it fantasmatata ad intellec̄tu⁹ q̄n sunt actiū intelligibilia (qd ē q̄ intell̄s agēs irradiat ipsa aut fin veritatem q̄n de ipso abstrahit̄ species intelligibilis) ita se h̄z obz actu visibile ad potētia vñsua. sed ex continuatione fantasmatis cu ipso intell̄u poli nōs dicimur intelligentes. ergo similr ex continuatione sp̄i obi extētioz visibilitis cu nostra potētia vñsua lapis vt obz extētioz dicere vident̄. S; continuatione ista obi visibilis nō facit lapidez vident̄: sed videri. ergo nec continuatione fantasmati cuz intell̄u faciet nos itē⁹: sed potius intelligi quantuz ad aliquid in nobis. **T**obm actu intelligibile est illud per qd fit continuatione intellec̄tu⁹ nobiscum: fin Lōmenta. & hoc siue tale obm actu intelligibile relīcat̄ in fantasmatate irradiato ab intellec̄tu agere: sicut in specie

Articulus

intelligibili. Ex hoc arguitur tale obm actu intelligibile aut est in fantasmate vel in intellectu poli tantu: vel ta in intellectu poli: qd in fan^c. Si pmo mō: intellectus per ipm non intelligere: qd per obm exis in fan^c intellectus nō fieret in actu: cuius actualit nō est in intellectu: sicut sot. nō alio^b per albedine exis in plone. Si z^a mō: sequit qd intellectus multo modo nobis datur: cum tale obm vel spēs ipsi^b: rōe ch^a qd fieri cōtinetur: non sit in nobis. Si z^a mō: legit qd idem accis est in duob^b subis reali^c et totali^c distinctis: et csi talis spēs obi pūs ordie nāc sit in fan^c: qd in intellectu: sequit qd accis migrabit de subo in subim. Et contra hoc ides fundamentū arguit: Quia data ista copulatione intellectus per item^c intellectum: quā recipita in fan^c nō: sequit qd Sot. intelligēt lapidē: nō poterit Plato eūdē lapidē int^c: et ex isti nō poterit sibi copulari intellectus: aut cē sibi rō intelligendi. Pma pīa pbaf. Presupponēdo ex illa opinione qd intellectus polis nō hz intentionem intellectā nouā nisi per hoc qd recipit eam a fantasmate: ut cōiter tenent oēs recte sentientes de opione Lōmēta. Quicquid sit de psumptozib^b nostri tēporis: de quibus Paulus ad Thimo. vaticinatu: dices. Cenit. n. pīus quā sanam doctrinaz nō sustinebit: sed ad sua desideria coacerabit sibi magros puriētes aurib^c: et vestire qdē audiēt auerteret: ad fabulas aut uertens. Et hi quidem sicut finit. Lōmē puerūtūtā t pīb: qd permittosissimū est hz fidez et veritatē pestilētissimos excitat errores. Qui Auctores: imo potēt a truculentissima essent in ultimas terras asportandi: p tutanda salute oīum: nō in morib^c solum: sed etiā in bonis litteris. Presupposito igit hoc fundatimēto. pīb. ma sic. Pono per easq; pīm^c tē^c lapidis causer in intellectu poli a fantasmate sortis. Igītē^c intellectus nō poterit causari in fan^c plonoz: qd si sic: aut tale fantasma causabit eandē: aut aliā: nō eandē: qd idem nō pot bis pīm^c neq; alia: qd tūc inten^c talia re^c nāc specificē numerab^c et plurificabit: qd si accedit: sequit qd intellectus erit numeratus. Qd nō est maior ratio de uno qd dereliquo: inot^c vniatē et plurificabit^c secundū obiū in spēz in nāpē^c simplē excludit Lōmē. vniatē intellectus. Ex hoc sequit vltē^c qd eius intellectus nō copule^c aliquā his per B^c qd fantasma ipsi^b causat intentionē intellectā in ipso legit qd pīl^c alteria a Sot. poterit copulari: et pīs Sot. intellectu gente lapidē nullus alius poterit itē^c lapidē. Sed forte ad istam rōnē rūdef: qd inten^c intellecta nō gnāc simpli: sed soluz fīngd: et per respēm ad Sot. re^c cōtētōnis fantasmatā lapidis est in acru. Ita item^c intellecta aliquā mō gnātū de nouo: nō respcū cuiuscūq; solū re^c deter minari idividū: qd hz fantasma lapidis. Et hz istam rūsionem argutus est supia. in. h. pīc. declarando opinōnem Lōmē. vbi ostētū est qd actualis intellectu est reali^c causa in intellectu poli a fantasmate: pīc tamē breuiter replicat sic. Quero qd ē intellectu potēt esse partē sort. intellectu etiā copulari: rūdebit qd idē qd hz intentionē intellectā causata a fan^c sortis: et tunc. Ita causatio aut ē metha^c aut realis. Si primo mō: et ista causatio est totalis causa: qd intellectus sit pars sortis igit metaph^c erit pars et copularis sorti. Si causatio est realis aut fan^c causabit eadē: aut aliā: et proceditur ut prius.

Et contra B^c qd dicit qd intellectus agens copularis nobis vt forma in postremo: qd intellectus polis fuerit habitu^c ens obiū habitib^c practicis et speculatiis. argf sic. Si intellectus agens sic in postremo nobis vniat vt forma: aut hoc erit vt forma inherēt: aut assistēt. nō pmo mō: vt de se pīs. qd z^a mō. Sz cōtra: qd nō tū in postremo sicut vñit: sed etiā in pī: imo tūc nobis assistit. Sicut. n. p intellectu potēt cōtinue intelligimus tanq; per formā nobis assistēt tem: ita per intellectu agentē abstrahimus tanq; p formāz qd appropriat et assistit. alii aut abstrahere nobis nō attribue retur: qd est contra Lōmētōrem.

Parguit querēdo: ppter quid in pī: per intellectu potēt nos nō possumus itē^c subam intellectu agentis: cum talis suba sit simplē actu intelligibili ex sc. Erratidē qd hz idē: qd nati sumus itē^c ex fantasmatis: qd pīs via gnātōnis hz mouere intellectu potēt ad intellectuōne in nobis: modo intellectu intellectu agentis nullo mō depēdet a fan^c. Cōtra: qd ex ista rūstōne sequit: qd etiā in postremo istam intellectuōne nequaquā hz poterim^c. Sia pbaf. qd ista intellectuōne nō pot causari a fantasmate: nā nullū obm fantasmatib^c cōtinet virtuali^c vel cēntial^c intellectu agentis. Qd nō cēntial^c pīs: qd nō virtuali^c pbaf. qd ista cōtinēt etiā cause eq uocē. modo nulla causa equivocea est imperfectior suo effectu: qd oēm pfectiōne effectus tñinet in se virtuali^c causi. qd obm fantasmatib^c nō cōtinet virtuali^c intellectu agentis: qui est pfectiōne ipso: nullū aut obm causat in intellectu con ceptum alterius odieci nisi contineat illud pītētū vel virtuali^c cēntial^c qdē ad pītētū qdītātua. Virtuali^c que admodum subim cōtinet virtuali^c pītētū passiōes. Hzo: baf hoc assumptū: qd obm qd nō cōtinet aliud in entitē: ut altero istoz modoz: nō tñinet etiā illud in cognoscē: nam dispositio vniuersitētē in entitate ē sua dispō in veritate. Ex z^a metaphys. tex. 2mē. 4. igī nullū obm fantasmatib^c poterit care conceptu pītētū specificū intellectu agentis: et hoc maxie cōcludit negata vniocatione entis: ut negat Lōmē. Confirmas: cum sortes habuerit intellectu adeptum. Querēt an possit inter^c aliquid māle mediāte sensu ut mō. Si sic: tñis per intellectu adeptus habeat cōsimilem intellectuōne ē ciudem rōnē: hz postremo vñdetur frustra: et multo magis per hoc: qd intellectuōnes materialium ordinātē tanquā ad finē ad acquisitionē intellectuōne sube intellectu agentis. Igī isto fine habito iste intellectuōnes essent frustra: qd habitib^c pītētū in mā cessat motus. Si vero detur alia pars: qd intellectus non potest nuper inter^c aliquod materiale per sensu. Cōtra: sensu nō minus erunt dispositi ad recipiendum ab obiectu sensibilib^c qd ante: neq; sunt minus apti ad impītēnduz intellectu: qd prius. Igī sicut sortes mediate sensu ante poterat intelligere: ita etiā in pītētū. Neque vñtia pīs: quia actio obiecti in sensum: et sensus in intellectu est merenaturalis. Antecēdēs probat. qd perfectio acqui sita nō destruit aptitudinem intellectu: ad intelligenduz obiecta de nouo: cum illa sit etiā pītētū perfectio: licet mō. Et tīca hoc querēt an intellectus possibilis in postremo aliqua intellectuōne intelliget qua pīs nō intelligebat: vel non. Si non: sequit qd etiam nos tali intellectuōne nō intelligemus. Si dicat qd sic hoc videat contra intentionē Lōmēta: 3^a de anima. cōmē. 2o. vbi vult qd intellectus possibilis in postremo intellectuōne habet eternam: qua intellectum agentem intelligit et sībstantias separatas. Cum igitur intellectus possibilis istam intellectuōne eternam prius habuerit: non poterit de nouo intelligere tali intellectuōne.

Prēterea contra illud quod dicit Lōmētōrem qd intellectuōnia substātias separatas per substātiā ipsius intellectus agentis. Contra: Nihil cognoscibile per propriaz essentiam perfecte cognoscitur ab aliqua potētia cognoscētis cognoscatur per propriam essentiam: aut per aliquid qd eminenter ipsum contineat. Nec propositio declaratur. Logoscibile per essentiaz appello illud qd simili: et per pīpōlām essentiam monēt potentiam aut imprimendo propriaz species: aut qd immediae pfectiōnes potētis cognoscētis causat de se actuz intelligēdi. Intel-

ligo eminēter ostinere: quod cōtinens cōtinet contētū perfēctiori modo quod sit in se: eo mō quo obiectū imperfectū cōtinetur i pfectiori: sicut accīs in subā: et intelligētā ierīo in supīo. Ista ppō: modo pbaf. Cognitio nata est esse pfecta ex pfecta pfecta obiecti ad potentia cognoscētē: et ex pfecta innotiōne ipsius ad talē potentia: ut apparat in sensibilib⁹ particularib⁹ quod quanto obm sensibile est pfectus plēns potētē sensibili: et effaci⁹ et fortis mouet sensū: tāto pfectiori mō attingit. Obm autē nō pōtē cō pfect⁹ pñs potētē: cui⁹ est obm qđ in ppā cōntia et nā: quod si in spē: est pris tū in i pfecta et deriuata silitudine: et sic i pfecte ē pfecta: ita i pfecte mouet potētē. Premissa ista maiore: qđ nūc pbaf. qđ pfecti⁹ nō ostet eminēter i ipse⁹. sic sensitiuit nō ostet eminēter in vegetatiō: s̄z ecōtra. ex. z. de aia. igit rē.

Lodificat: qđ certū est qđ vñūqđqđ cognoscibilē natūz ei intelligi: aut i tūtūne: aut abstractūne: pmo: quēadmodū sensibile pticulare cognoscit⁹ et sensu. Sensus. n. mouet ab obo pticulari sensibili in ppā exūtia et nā: et sic ab cōntia ipsi⁹ abstractiue illud cognoscit⁹ qđ cognoscit⁹ p spēz: s̄z suba separata est de se cognoscibilē: aut qđ i tūtūne: aut abstractiue. Et neutrō mō pōtē cognoscit⁹ i tēllus agētē: nō i tūtūne: qđ suba intelligit⁹ agētē nō est suba separata: qđ h̄z intelli⁹ per ipsius tēllus agentem: neqđ tētēs iplam eminēter: vt possit dici: qđ per aliquid supēminēter representāt̄ intuitiue cognoscit⁹. Neqđ intellectus agens est eius spēs: seu formale representatiū: vt de se p̄z. ergo substatiā separata ab abstractiue cognoscetur per intellectum agentem.

Rindet: qđ sufficit qđ suba separata intelligit⁹ sic a se alteri isto⁹ modo. Uel dicens qđ in suba intellectus agentis substatiā separata cognoscit⁹ in simili: et in aliquo represenatino virtuali. Uel dicens qđ intelligit⁹ per discursus discurrēdo a suis effectibus ad cognitionē substatiā sue.

Lotra. pñmū excludit pbaf. qđ Aristo. vult qđ intellect⁹ polis est oia fieri: sic qđ oē intelligibile pōtē cognoscere qđ tum est cognoscibilē: et fin oēm modū sue cognoscibilitatis. pfecte aut vñūqđqđ cognoscit⁹: qđ nūbile cōntia latet intellectu cognoscētē: qđ si nō attingit⁹ suba separata ab intellectu possibili fin oēz cognoscibilitatē ipsius: sequit⁹ qđ nō pfecte cognoscit⁹. **I**te accipio illū gradū cognoscibilitatis qđ attingit⁹ a seipso suba separata: qđ si intelligit⁹ ille gradus aut est ens: aut nihil: si nihil: p nihilō relinquit⁹. si ens. ergo intelligibilis: qđ ens et intelligibile conuertunt⁹. Et vlt̄rius: cū talis gradus cōtineat sub ente: qđ est obm tēllus nā: sequitur qđ potētē cognoscit⁹ ab intellectu humano.

Secunda rñslo excludit per hoc: qđ cognitio in sili: et vlt̄ est sūta. igit si suba separata tū in sili cognoscit⁹: et in natura vlt̄ cōmuni sibi et intellectui humano: sequit⁹ qđ tū cognoscit⁹ cōfōt̄. Quare cū cognitio cōfōt̄ et i pfecta non possit cōfōt̄. sequit⁹ qđ intellectus polis non beatificaret̄ in tali intellectu. Assumptū pbaf p Aristo. io. ethicoz. vbi vult qđ felicitas nā est opatio nobilissima: nobilissime potētē: circa nobilissimū obm nobilissimō mō s̄ideratū. Tertia rñslo excludit. **T**ū qđ cognitio arguita et discursiva est i pfecta. **L**ū qđ discursus p̄supponit noticiā simplicē illī: ad qđ discurrat: qđ cōpositio seu actus cōpositus intellectus p̄supponit noticiā simplicē. ex. z. de aia. Et discursus p̄supponit cōpositiōne et diuisione: et tūc qđ rēduz est per quid habet acceptus simplex suba separate: et

pceditur ut prius. quare rē.

Pad idem arguit sic. Illud qđ est sufficiēter in actu: ut possit mouere tēllz possibilē ad intellectuē sūtā. circūscripto intellectu agētē: nō regrit intellectu agētē ad intellectuē sūtā: s̄z suba separate sum h̄z: igit rē. maior p̄z. minor pbaf. nā suba imāles s̄t actu tēllibiles: seu intellectuē h̄z Lōmetatorē: nō indigent virtute faciēt cas acti intellegibiles: vt p̄z. z. metā. cō. p. 2.3. de aia. cō. 18. vbi habet i fine cō. qđ sigditates essent abstracte: quēadmodū possit Plato. nō indigere intellectu agētē: nec requiriſt intellectus agēs ppter abstractionē spēi intelligibilis: qđ ista abstractionē nō fit nisi vt p̄portionat obm potētē quo ad cē imāle: sicut appetit: qđ de fantasmatē: in quo obz h̄z cē māle: abstrahit spēs intelligibilis in qua reducit obm in cē imāli: suba autē separata sufficiēter p̄portionat qđtū ad tale esse: et ita nō oīz vt trāfferat de ordine in ordine: ob quā trālationē requiriſt intellectus agēs: vt dicit ibi Lōmetator. **S**ed ad hoc respōdes qđ quis intellect⁹ agēs nō habeat operationē sūtā circa subas separatas: faciēdo cas actu intelligibiles: tū h̄z circa effectus ipsarū. s. circa motū: et talia ex ḡbus cognoscunt⁹. **S**ed ḥt̄ra. qđ actio intellectus agētē terminat ad effectus: et si sit ibi: et nō circa subas separatas. igit si talis suba cognoscit⁹ ab intellectu possibili nō cognoscit⁹ motū per intellectuē agētē: s̄z p̄ mot. onēz ipsiusmēt suba separate. **S**ed ad hoc forte dicit: qđ h̄z suba separata moueat intellectū possibilē: tū talis intellectus nō recipit actuales cognitionēs nisi in lumine intellectus agētē: sicut dyaphanū nō recipit colorē nisi in lumine solis vel alteri luminoſi. **L**ōt̄a dyp̄l. **T**ū qđ illō qđ è dōce maniflatiū sūt: potētē causare de se cognitionē actuale in pafto receptivo talis cognitionis: circūscripto alio lumine: sicut si colorē pōtē manifestare se p̄stū in lumine solis: nō indiget ad sūtā manifestationē lumine cōdile suba separata ē h̄z: qđ est maxime ens: et maxime vera. ex. z. metā. tex. cō. 4. et hoc Lōmetator p̄sequit̄ ibi. **T**ū qđ si intellectus possibilis recipit cognitionē de suba separata in lumine intellectus agētē. igit actio eius terminat ad intellectū possibilē: inqđtū recipit cognitionē actuale de obto: et nō terminat ad subam separatā. **L**ū autē obm intelligibile p̄s moueat potētā cognoscētē: qđ recipiat cognitionē de obiecto: sequitur qđ p̄s suba separata moubit intellectū possibilē in rōte obiecti intelligibilis: anteqđ illūt̄ine ab intellectu agētē: ita nō mouebit intellectus polis ab cōntia: intellectus agētē. Probatio vlt̄i assūpti. Mouēs ē p̄s nā moto: cōmni forma p̄ducta in ipso: nō obstante qđ ad scūnicē re ferant. ex. 4. metā. tex. cō. 25.

Pad pñcipiale arguit vt argutū ē supra de obiecto fantasmatib⁹. **C**ā nālis agēs h̄z vlt̄mū vlt̄is sūtā: et causans effectū sibi simillimum et adeqūtū in passū sibi p̄portionatū: et dispositū nō pōtē causare effectus illo pfectioz. p̄z ista. qđ ex opposito p̄dicati ierēt̄ oppositū subet. **S**i n. causat effēctū pfectioz: aut nō agit fin vlt̄mū vlt̄is sūtā: aut intellectus causat nō est sibi adequat⁹: aut tertio passū nō ē dispositū: et p̄portionatū. Sub ista maiore sit ista minor. Intellectus agēs causat in intellectu possibili p̄ cōtentia pp̄am: acceptū sūtā tānqđ effectū sibi simillimum: et adequatū: qđ agit i intellectu possibili: sicut in passū p̄portionatū h̄z vlt̄mū vlt̄is sūtā sit causa nālis nāliter agēs: in cui⁹ potestate nō est agere et nō agere: neqđ modus agēdī. igit nō poterit causare vlt̄ effectus sibi p̄prius aliū pfectioz. **L**ōceptū suba separate ē pfectioz acceptū intellectus agēt̄. igit rē.

Contra quādā posita superē declarādo epi. Imp̄nōne Lōmetē. vbi dī: qđ aia intellectua depēgnatio. det cōntialba corpē: arguit. **S**tātā depēdet in cēta corpē: s. cōctū sic qđ nō possit cē sine corpore: aut hoc est ppter esse quod sūtā. **Auct.**

Articulus

est actus p̄minus: aut ppter esse: qd̄ est actus secundus et ipsa operatio: si p̄mo modo: sic est anima actus p̄minus corporis per informationē, pbatur. Omne qd̄ in esse dependet ab aliquo: in aliquo genere cause dependet: qd̄ est contradictionē: qd̄ aliquid in essendo dependet ab aliquo: et quo non habetur et in aliquo ḡne cause. Igitur aia intellectua dependebit in corpe in aliquo ḡne cause: et non in ḡne causa malis: ut et p̄fectio p̄minus: et actus p̄minus corporis: qd̄ non videtur qd̄ in alio ḡne cause dependet. Corp̄ autem non est mā ex qd̄: sed in qua igitur aia intellectua est in corpe. Tunc quoq̄ mō essent: dī in mō quidē sicut locutū in loco. p̄z: nec sicut pars in rotō: qd̄ corp̄ nō est totū respectu aie: neq; respectu hoīs: ut p̄z. neq; sicut accīs in subto: ut est clarū. neq; sicut motus in moto: ut pbatus est in corpe qd̄nō: qd̄ aia nō vñt̄ corp̄ p̄fice et motor: si magis mouet̄ a corpe: ut ostēsūs ē qd̄: tū ad intellectu possiblē: igit̄ nō erit in corpe: nisi sicut forma in mā: vel sicut pfectio in suo pfectibili: sed oīs forma exīs in alio: ut ī mā et subto: cōicat sibi suū ē formale: et h̄ p̄s nā ante qd̄ opet in corpe: cūq; ipsa aia ut actus p̄minus et p̄fectio p̄ma pcedat nāliter actū z̄: et in isto p̄ori xcedit qd̄ pfectio corpis: igit̄ in isto p̄ori vñt̄ corpori p̄formatiōnē: sic informat̄. Et si dicat qd̄ argumentū iplicat̄ p̄dictiōnē. Qd̄ p̄mo assumit̄: qd̄ aia ē cōp̄dēt̄ a corpe: et p̄modū xcludit̄ qd̄ aia cōicat seu dat ē formale corpi. Respondeat̄: qd̄ causae sunt subvñtūe cause: et z̄phycoz̄. Stat valde bñ qd̄ aia sp̄edēt̄ a corpe qd̄ ad sustentationē: qd̄ corp̄ sustentat̄ aiam: et in corp̄ depēt̄. At ab aia ē ē formalis: nō est circulūs in depēdēt̄ ēntialis: qd̄ nō ē de-
pendēt̄ ad rōmē pnc̄. Sed rūdet̄ ad rōmē pnc̄. Dependēt̄ in cōde ḡne cause: pale dīctō: qd̄ aia ut actus p̄minus depēdēt̄ a corpe tanq̄ a deferētē ipsaz̄: si p̄supponit̄ ipsaz̄ tanq̄ deferēt̄ aia: qd̄ quādū modū ī vñt̄ Lōmentaz̄: 7. met. cō. 3. 4. qd̄ qdīas p̄supponit̄ aiam: qd̄ nō ē ḡdīas: neq; p̄are ḡdīas: tū de-ferēt̄ qd̄ ḡdīas. Lōtra: si mā ē p̄ferēt̄ ḡdīat̄: hoc ē: qd̄ cū ipsa ḡdīat̄: qd̄ est forma: sūtūt̄ p̄ se p̄positū habens ḡdīat̄: et facit vñt̄ p̄ se cū ipsa: et dīcīt̄ p̄ se differre: qd̄ p̄ se sustentat̄ ḡdīat̄: et est pars ēntialis intrinseca illi: qd̄ in suā p̄ se vñt̄ h̄ p̄ se ḡdīat̄: ut de se p̄z. h̄ mā et corp̄ nō sūtūt̄ p̄ se cū aia intellectua ipsaz̄ p̄positū h̄s aia: s. hoīz̄: qd̄ i nullā vñt̄ p̄ se sūtūt̄: neq; p̄ se corp̄ sustentat̄ aiam: qd̄ Lōmentat̄: igit̄ z̄. P. si corpus defert aiam: aia aliquo mō est in corpe. Quero de isto esse in corpe: nō enī aia est in corpe situat̄: qd̄ abstrahit̄ a situ et positione: erit ergo r̄ismō in corpe: qd̄ opatur in corpe fm̄ Auer. qd̄ dicit̄ qd̄ intellect̄ nobis cōtinuāt̄ p̄pati: qd̄ recipit a fantasm̄ ite nostro intellectu: seu intētōne intellectuā: igit̄ ista vñt̄ opat̄ in corpe: qd̄ negabat̄. Et qd̄ po-
nat̄ vñt̄ p̄ depēdēt̄ ēntialē in eē: et nō p̄cīse in opatio-
ne. h̄ nihil ēst̄: qd̄ depēdēt̄ ēntialis nō ēst̄ iter alio: ybi vñt̄ nō recipit et ēt̄ atio: tū iter ita positt̄ ēt̄ ordō ēntialis: sicut iter sp̄es existēt̄ sub eodē ḡne ēt̄ ordō ēntialis: et tū nō ēst̄ ordō depēdēt̄. Sicut in gnātōne pl̄is: ponē-
do qd̄ mater cōcurrat actiue: est ordō ēntialis inter p̄z̄ et matrē in generādo pl̄ez̄: et tū nō depēdēt̄ in esse: neq; ihabedo vñt̄ gnātōna: sic erit i proposito. Dato qd̄ aia nō
isform̄t̄ corpus: vñt̄ habebit ordīne ēntialē ad reliquias
sine depēdēt̄ ēt̄: et iste ordō ēntialis erit p̄cīse: p̄ quā-
to p̄nectūt̄ in tertio: qd̄ est cōs affect̄ vñt̄ sp̄es: qui nō p̄t̄
causari ab vñt̄ sine reliquo. Lōmentat̄ ista solutio sic.
Quādūcūḡ sūt̄ aliqua duo: quoq; vñt̄ nō h̄ esse ab alio:
nec p̄p̄ia opationē ēntialē istud nō depēdēt̄ ab illo ēt̄.
Sic aia intellectua nō recipit et ēt̄ a corpe: neq; opationē ei
esciūt̄. igit̄ z̄. Maior est nota. Et p̄ma p̄ minoris p̄-
bat̄. Tū qd̄ aia nō recipit et ēt̄ a corpe: qd̄ corp̄ ēst̄ pp̄ aiam:
nō aia ppter corporis: ut habet videri z̄: de aia. tex. cō. 37.

Et Lōmenta. ibidē. cō. 36. vbi h̄s Auer. Oia corpora p̄hyca
sunt instrumenta. Tū etiā qd̄ suba abstracta et mālis ē
p̄or simplē suba māli: ut vñt̄ Lōmenta. 6. met. cō. 3. Dī-
uis autē nō recipit et ēt̄ posteriori. z̄ p̄s minoris p̄bat̄: qd̄
videt̄ qd̄ opario ēntialis aie que est intellectuā eterna non
depēdēt̄ a corpe: tū ad op̄positū argutū sit sup̄ius. nā ista ē
cadē suba aie intellectuā sūt̄ ipfuz̄ Auer. igit̄ sicut aia sūt̄
esse est etiam sata a corpe ita talis intellectuā eterna. Con-
firmat̄: quia actus est p̄or potētia simplē. ex. 9. met. tex.
cō. 13. t. 7. met. tex. cō. 7. Sed aia intellectuā est forma et
actus. corpus vñt̄ potētia et mā. igit̄ z̄.

C. Utī: qd̄ tū ad h̄ xcludit̄ p̄positū sic. Quāliq̄ duo agē-
tia h̄st̄ ordinē iter sc̄. p̄ B qd̄ p̄nectūt̄ ē tertio: qd̄ ē accīta-
le p̄ncipaliorū agēt̄: ille ordo ēt̄ p̄cīse accītālis. S; intellectuā
agēt̄: et fantasma sc̄urrūt̄: ut duo agēt̄: ad intellec-
tū: qd̄ aia recipit intellectuā p̄t̄is et sensiblē. Tūta intellectuā
est oīo accītālis aie: qd̄ nō ēst̄ finis eius: ut supra. igit̄ z̄.
Et qd̄ singaf̄ alia vñt̄as p̄ se ab illa qd̄ est p̄positū p̄forma-
tionē: hoc est chimericu. Qd̄ Auer. 8. met. nō ponit nīl
triplices vñt̄at̄. vñt̄ p̄ se p̄accēt̄: tū aggregationē: tū est
tex. cōmētī. 16. t. 1. 1. tex. cō. 5. 2. ponit vñt̄at̄ ordinis es-
sentialis: quā vñt̄at̄ ponit etiā in. io. tex. cō. 7. in ger sp̄es
eīmēt̄ gñis. Ex quo sequit̄ qd̄ amētator nō pot̄ salutare ali-
quā variat̄ p̄ se iter aia intellectuā et corporis: nisi vñt̄at̄
ordīs in opando: seu in causando actualē intellectuēz̄.

De humanis intellectuās nō ēst̄ vñt̄ in oīb̄ hoīb̄ h̄ Auer.
1. 7. xclonē. fo. 8. posita. Sc̄de partis p̄ini p̄ncipalis articu-
li inchoat̄ partialis.

Articulus II.

Ontra vñt̄at̄ xclonē positt̄ ēt̄ mētē Lō-
metatoz̄: que est: qd̄ intellectuā est
vñt̄us numero in oībus hoībus arguitur. p̄mo
ostendendo xclonē ēt̄ falsaz̄ in sc̄. Sc̄do redu-
cendo fundamēta Auer. p̄pluz̄. Lōtū oī-
dendo p̄rōnes quas adducit̄ h̄ se nō bñ solutio.
P. Primo sic. E. intellectuā ē vñt̄us numero in oīb̄ hoībus: aut
vñt̄as ei ē vñt̄as specifica p̄cīse: aut vñt̄at̄ speci-
ficā h̄t̄ etiā vñt̄at̄ numerale: et ēt̄ comunicabile. Si p̄mo
mō: sic est qd̄das yle p̄ se p̄dicabile de plurib̄ differētib̄ nu-
mero: et cū sp̄es p̄ se p̄mo referat̄ ad indīvidua: nō solū in
intētōnib̄ secundis: h̄ etiā in p̄inis et fundamētis istarūz̄
intētōnū: qd̄ nibil vñt̄ p̄t̄ cē sic p̄dicabile: nisi habeat na-
turā cōcībile plurib̄. igit̄ oīz̄ illa esse gñb̄ ista nā ēt̄ cō-
cībile: igit̄ si intellect̄ est vñt̄ specie dabit̄ aliḡ intellec-
tūs vñt̄ numerali. Qd̄ si xcedit̄ tanq̄ mebz̄ p̄ncipale p̄
intētō diuīsōis: sequit̄ cōtra ipsaz̄ Auer. qd̄ intellect̄ erit
indīvidua: et p̄ mō intētō recepta in ipso erit indīvidua:
et tūc indīvidua recipit̄: et sic xuēt̄ etiā p̄mī: quod
est pater: eo mō quo ar̄ ad intētōnē p̄p̄ia p̄dicto cōmē-
to. Utīrū ex hoc sequit̄: qd̄ rō quā adducit̄ ad p̄bādāz̄
vñt̄at̄ intellect̄ nō cōcludit̄: que est: qd̄ si intellect̄ pluri-
ficaret̄ in hoībus in cōceptib̄ obiectuīs: seu in iterō
bus intellectuīs: est: et p̄cessus in infinitū: qd̄ tales p̄ceptus
(cēpli gñ) nāc̄ role in sp̄e qd̄ intellect̄ sc̄ipit rosaz̄ in sp̄e:
est: et indīvidua ad idīviduationē subiecti: et tūc ab vñt̄
et ab alio posset̄ abstrahi vñt̄us cōceptus cōtōz̄: et sic conce-
ptus role obiectuīs specificus ēt̄ plurificabilis in vñt̄a
te specifica. Asimili arguo. Si intellectuā est vñt̄us nu-
mero: et indīvidua existēt̄ in tali vñt̄ate in oībus: seg-
tūt̄ qd̄ intentio recepta erit vñt̄a numero: et indīvidua: et p̄-
cedit̄ vt̄ p̄us. Nēc paler nīsio Joānis dicēt̄: qd̄ ab in-
tētōnib̄ et sp̄eb̄ loco et subto distinctis numeralib̄ p̄
abstrahi intentio cōmūnis: non autem ybi intentionēs
sunt indistincte isto modo. Contra. quicquid sit de spe-
ciebus intelligiblēs: vñt̄ū p̄dēlēt̄ possint abstrahi tūc

a mālibus; vel nō dimitatur satreza cōceptibus obiecti
uis videt fieri posse talis abstractio: si argumentum Lō-
mentoris concludat: si non: nō probabit intentum. Et
arguitur sic. A gbuscūq; similibus similitudine cēntiali &
differētib⁹ numerali pōt itellec⁹ abstrahere cceptū cōe⁹
prob. ista: qz intellect⁹ cu⁹ sit vīus p̄cīsua: ex. 3: de aia.
pōt abstrahere oēz rōne intelligibile iclusa⁹ in obiecto: & il
lā s̄iderare: B p̄z de mēte Lōmē. i. met̄a. cōmē. zo. 39. Bz
illa q̄ in illa similitudine cēntiali: sūt q̄ h̄it edēt dīlaz sp̄.
cificā: q̄ dīa specificā ē qdā q̄litas: scdm quā atēdī sili-
tudo cēntialis Bz Arist. S. met̄a. cap. de q̄li. Ista aut̄ dīa ē
qdā rō intelligibilis iclusa i his q̄ differūt numero: ergo p̄
intell̄z ab his p̄terit abstrahi talis rō cōis dato q̄ no di-
stinguiāt: loco & subiecto. Un̄ ista rō pōt deduci ad formā
sic. Utbi ērē p̄fīsiblīs p̄t ell̄s p̄fīsūt: ibi itellec⁹ pōt ab-
strahere & p̄cīndere rōne talē: circūscripto quoq; alio:
s; in itētib⁹ numerali distincti q̄litas cu⁹ se habeat b̄s
intētēs: & talis rō p̄cīsiblīs: iuḡ t̄. Maior p̄z et minor
probauit sūt. I. am. Tātūt q̄ aliqua sunt indiuidua: alicu-
tānūt: p̄t nō habēt nāz cōe⁹: dato q̄ ista abstractio nō
p̄pet. enī p̄z s̄: salte fiet p̄ ccept⁹ obiectiūs talē: intel-
lige. s̄: iuḡ t̄. Cōfirmat: qz abstractio p̄cīsua fit ab itel-
lēti rōne ḡta: ut s̄: vīe ē d̄ mēte Lōmē. 3: de aia. cōmē. zo.
Lōmēdāo cōp̄tione Auēpāce. Igit̄ qdā est ex q̄ditatē: nō
ipedit talē abstractioz: s; cē in loco: cē in itellec⁹ rāq; in
obiecto vel obiectiūe: ista accidit ḡditati: & aduenit a
posteriori. Juxta illud Auēcēne. Equinatas neḡ ē in aia:
neq; extra aia. 3: metaphysicē sue. Igit̄ ista nō impe-
dit abstractionē quiditatis a re.

C. 2° p̄incipaliiter arguit. Data opinione Lōmē. sequit̄ istellz
et infinita virtus intensiue. Lōfsequēs est falsum: igit̄ posi-
tio e falsa: nō p̄baſ. Iū certi ē ḡ sc̄d̄ ista viā itellec̄tus
vñ numero p̄at eē p̄n^o pd̄uctuū: et rō itelligēdi infinitis
hoib⁹ ſil exiſtib⁹: dato q̄ possent ſil eſte. Et nō ſoluz ſic:
ſenā p̄t eſt p̄n^o diſtincte itelligēdi infinita itelligibiliā.
Ex hoc argui. Q̄e illū eſt iſinīte vñt̄ itellec̄tus qđ eſtū
eſt. ex ſe ſil x̄tinet iſtute ſua actiua tāquā p̄ncipiuū totale
in ſuo ordine iſinīta pd̄ucibiliā: quoq; qđlibet ip̄portat ali/
quātā p̄ficiōeſ. Ita p̄poſitio declarat: p̄mo dicit. Si/
mul x̄tinet. Lū ſi ſucessiue hoc nō xcludit iſinītateſ
iſinītuaſ: ſicut ſol producens infinitos effectus ſucess/
iue: poſita eternitate mundi: non, ppter hoc eēt iſinītus
iſinītuaſ: quia p̄ quācūq; p̄ficiōem cauſatiuā: ſol vno
tepo p̄t in vñu effectus: p̄ cādeſ vñt̄ alio tepo p̄t
in aliu ſimile. Dī. 2°. tāch̄ p̄ncipiuū totale. Q̄ ſi p̄ncipiuz
ſit parteſ: et depeſd̄ eſt ab alio i agēdo et p̄ncipēdo effectu
nō eſt iſinītum: iſto modo: ſi vñ ſit totale. Et ſi ſuo ordine
cālitatis id epeſd̄: xcludit p̄poſitū. Dī. 3°. quoq; qđlq; im/
portat aliquātā p̄ficiōeſ: qđ ſi eēt oppoſitū nō h̄c̄t intē/
ti. Iſta p̄poſitio ſic declarata p̄baſ: qđ vñ ſi pluraſ q̄rū
in maiorē p̄ficiōeſ qđ paucitas ibi iſinītua arguit iſin̄ . a/
tē. Sicut ſi poſſe poſtare tria p̄dōra eſt maioris p̄ficiō
nis qđ poſſe poſtare duo: poſſe poſtare iſinītū p̄dōra vel
nō tot qn plura: arguit iſinītate potētie motiue. Iſta p̄po/
ſuē p̄bata aſſumue iſta minoꝝ. Intellec̄tū hūanuſ q̄tuz
ad itellz agēre ē p̄n^o totale i ſuo ordine ad cāndiz acutis
itelligēdi. Et Lōmē. qđ x̄tinet iſtute ſua actiua iſinītous
actus itelligēdi: vel ſaltē nō tot qn plures: et hoc ſil quātū
ē ex ſe: ita q̄ ſibi nō repugnat iſinītous actus pd̄ucere et glb/
beriſtoꝝ ponit aliquā p̄ficiōeſ in itellec̄tu poli: qđ p̄ficiē
p̄ quācūq; itellec̄tu: et ad ipsaꝝ nāliter inclinat: qđ ope/
ratio imanēs: et actus eſt finis et p̄ficiō poꝝ operantiꝝ: vt
ſepe numero dec̄m̄ eſt. Igit̄ ſalis itellec̄tus eſtit iſinītus:
qđberat p̄bāduꝝ. ¶ Lōfirmat: qđ q̄t duo x̄currūt ad can/
ſationē alicuius effectus et vñu eſt p̄ncipale alterū ſubor/

diatū: p̄incipale d̄tinet v̄tualiter et eminēter causalitatem agēti subordinati. In p̄posito i collectus et obiectu: sic cōcurrunt q̄ illecebus est p̄incipale d̄tines i causalitate actuū i telligēdi: sedz ocb igit̄ d̄tinebit sic v̄tualiter v̄tutem causam infinitorum obiectoz intelligibiliū: s̄ d̄tines in se infinitas cālitates v̄tualr s̄l et independenter ē infiniti, ḡt.

Cox forte ad ista rōne dī q̄ intellectus agēs i producēdo
actū intelligēdi depēdet a fantasmatē seu a spē intelligibili.

Löttra: qd il lantina aut spes intelligibilis excurrat ad
actu intelligendi hz Lōmen. cōcurrunt remote et dispositiue: p
quāto repensat obiecta intelligibilita itellectui poli: nō q
ista attingit actu intelligendi tāquā terminū sue agreditur: hz
p̄se ab itellectu attingit. **P**reterea ex eadē via argui
tur sic. Data ista positioē seguit qd itellectus būianus erit
pfectior quacq; alia s̄b separata. probat. Itellectus
est pfectio: qd intelligit vnūq; obiecta intelligibile fm. p̄prias rō-
ne intelligibilitatis: eo qd cognoscit solūmō in vñ et coloue.
Intellectus būianus ē h̄y: tñō aliud itellectus: igit̄ zc. **M**a
ior p̄z: qd cognitione distincta ē pfectior noticia s̄fusa de co-
de obiecto. **C**o si dicas qd attigere vilia nō est pfectiois
in itellectu. **L**öttra: qd si itellectus ē vilius potētia co-
gnoscitiva qd sensu: cum itellectus attingat multo vilius
qd sunt sensibilia sensu p̄iculariū. **M**inor p̄ncipal p̄z
qd itellectus būianus nō caret vñq; itellectione alicuius
intelligibilis. fm Lōmen. quare zc.

Cite arguit p̄ncipali sic p̄ rōnem quā tagit Auctor̄s cōtra positionē propaz; vt ipugnet respōsio ad ipsam: 2 istā ponit. 3. de aia. cōmē. s. sic. Uni pfectiō q̄ est forma lep̄ata z imālis correspōdet vnu pfectibile; h̄aia itellectia ē sic pfectio corporis hūani. Igit̄ vnu corporis ē tñi vña aia z plurib̄ corporib̄ corrindēt plurē aie. Major; p̄z iductiū. Unī intelligētis corrindet isti vnius orbis; inimō vñ ista pfectio maior vera ē in orbis. Quia pfectio pfectibilis sūt correlatiua; z relatiū p̄ se p̄mo referit ad vnuz un. ex. s. meta. cap. de ad aliquid. Sic q̄ ipole est ipuz pfecto pmo ad plura referri. Igit̄ si primo correlatiū est. tñi vnu; se q̄tū q̄ et reliquī. Minor ē manifesta z concessa ab Auctor̄. Igit̄ vnius aie numero erit tñi vnu bō.

Cad hanc nonnulli rident excedendo maiorem cu hac
limitatione. **vz.** Si perfectio et perfectibile sunt ambo cetera
et incorruptibilia. et ad hoc tendit probatio. Quicquid de
intelligentia et orbis celesti.

C Sz 3:qr ex medio assūpto de pfectōe & pfectibilis cōclu-
dit gūaliter de q̄libet pfectōe sub rōne qua est perfectio.
C Itē sicut ordo p se & essentialis s̄equit̄ extrema q̄tuz
ad ea q̄ insunt p se ipsius & extremis: ita si multas opp̄posita isti
ordini, p̄ ista: qr oppositor̄ eadez̄ = disciplina: et ordo p se
& essentialis s̄equit̄ extrema fz̄ suas rōnes formales: ob⁹
alyis que p accidens sunt amotis: sed ordo naturae qui ex-
cluditur a correlatiōis est p se & essentialis: & multas re-
quisita ad naturā correlatiōrum opponit isti ordinis: igi-
tur multas que est iter perfectione & perfectibile con-
sequit̄ ipsa quātū ad ea que sunt p se & nō per accidens: sz
eternitas cum sit conditio existentiae cēperit per accidens
perfectio: & perfectibili: igitur perfectio non determi-
natur ad unum perfectibile: et quod est sumit: tō q̄ perfecti-
bile sit eternum. **C** Preterea si unum correlatiōrum
determinatur ad unum tantū hoc est propter dependen-
tiā relatiōi ad termini: quia unus terminus tantū suffi-
cit terminare dependentiā alterius: sed hec dependentiā
& hec ratio terminandi eque bene saluat: siue correlati-
ua sint eterna: siue nō: igitur una perfectio: que ē dīa: erit
tm̄ vni pfectibilis qd̄ ē pposito. **C** Alter res̄p̄detur q̄
aia itellecia ut pfectio respicit ut p̄p̄uz pfect̄ corp̄ huma-
nuz aut hominez in cōmuni p̄no & p se paccidens autez

Articulus

būc hoie; aut illū. ¶ **S**ed illū pfectibile ab intellectu hu-
mano pino et p se: cui p se pino appetit opatio: q̄ est intelligere.
Sed h̄o p se pino intelligit h̄o i cō pacidēs. ergo z̄. **D**a-
tor: p̄. q̄ at̄ intellectum nō est pfectio hoie: nisi in rōne p̄n-
cipiū opatiū sūmū Auctorit̄. p quarto. v. 3. aīa ē pincipiū quo
h̄o operat̄ et intelligit. **D**uo p̄. **P**ro act̄ opatiōe rea-
les ex aīaz sūr iplo: singulariū. ex p̄ metaphysic. ¶ **S**ed
act̄ hoc forte dī q̄ h̄o intelligit: accepto: nō est intellectiōis
p̄cēs: s̄z aīa q̄ est. p̄ximū i imeditatiōi receptiū: i intellectiōis
p̄no intelligit. ¶ **S**ed tu q̄ Arist. pino dī rātex. mē-
ti. 6. 4. dicit. q̄ melius ē dicere q̄ h̄o p aīaz intelligit: q̄ p
aīa intelligit. **T**u ē: q̄ vniuersi pincipiū formalī quo ē assi-
gnare pincipiū qd̄: q̄ si aliqd̄ ē pincipiū quo aliqd̄ operat̄:
necessariō ē assignare illud cui rale ē pincipiū. Illud at̄ p̄n-
cipiū qd̄ operat̄ ipsa intellectiōe: aut est vle: aut singulare.
Ibo vle: q̄ vli nō appetit p se opatio realis: neḡ v̄ pncipio
quo. neḡ v̄ pncipio qd̄. ign̄ es tale p̄n̄ erit singulare: sic
habet ppositū. ¶ **C**ontraf. q̄ aliqd̄ ē pincipiū opatiū sūc
i intellectuē: qd̄ nō ē aliqui alteri rō operādi: aliqd̄ v̄ sic
est opatiū: q̄ ē alteri rō operādi: v̄ intellectus. **T**uc q̄ ro-
de vtroq̄ pncipio pino opatiōe: aut est p se: aut p accidēs.
Nō p accidēs: q̄ oē p accidēs h̄o reduci ad aliqd̄ qd̄ est p
se: qd̄ est p̄us i quoēq̄ gñc. ex z̄. p̄physicop̄. tex. mēti. 66.
Ergo tale pncipiū erit per se tale. nō est vle: v̄ p̄us: ign̄
singulare. ¶ **A**ly formā istā rōnes sic cōtra Lōmetato-
rē. Illud est pino pfectibile ab intellectu huānus a cui s̄ fan-
tasmatibus intellectus huānus natus ē pino moueri. **S**ed
p̄ sp̄s huāna ē pino pfectibilis ab intellectu huānus: igit̄
a fantasmatisbus ip̄i huāne natus ē pino moueri talis i-
tellecetus. Nā ē fālsuz. Nā nullā s̄ fantasmatā huāne sp̄i
per fantasmatā hoīz p̄iculariū. q̄rē.

Ite ad p̄ncipate arg. Haec ista p̄pō se fēgit q̄ eiūdē tūtis respū cīnsdē obiecti: erūt i codē itellectu plureo itellectiōes solū nūmēro dīfērētēs; quāz q̄libet cēt p̄fectissi ma adequās virtute itellectū: q̄is est falsus: igit r̄tēcēs. h̄ilis t̄as de cīnsdē obiecti: pbatur: q̄ potētia nō adequāt se: cīndū cīns capacitatē p̄ vñlū acūtū: q̄n vñtra illū secū pm̄t̄it aliū. Sed vbi actus sit adeq̄tūs potētice adequātōe iten s̄: potētia nō pōt h̄re acūtū p̄fectiōe: q̄ ille actus adeq̄t potētia iten s̄: quonō pōt habēti p̄fectiō: a potētia cui⁹ est actus. Itēx ille actus ē adeq̄tūs potētice adeq̄tōe ex- fēsua. Qn̄ potētia nō potēst se cīndērē ad aliū: si habeat ipsū adeq̄tūs. Ex ista descriptiōe adeq̄tōe apparet falsitas dñis: q̄ tūc potētia adeq̄tē ab actu: r̄ nō: adeq̄tē return: vbi i potētia cēnt h̄bi actus. Sed, pbat̄ p̄a. Esto n. q̄ for tes itelligat lapidē quātū lapidē itelligibilis: zsimiliter Plato, casus ē possibiliſ: tūc q̄libet istorū causabit p̄ sua fantasmata itentionē itellectū i itellectu poli: vt pbat̄ ē superius: zrenētē vñcā itellectiōes cē a fantasmati bus diuersorū de eodē obiecto: igit plures tales itellectio nes erūt in codē itellectu numero. **L**ōfirmaſ: q̄ agēs qđ agit fm̄ totā virtutē suā ad vñlū effectū: nō pōt in aliū: alioq̄ nō agerat fm̄ totā virtutē suā: sed itellectus vna cū obiecto p̄fente i fantasmate fortis agit sedz totā virtutes tūt ad itellectiōes lapidis: igit talis itellectus cū obiecto p̄fente i fantasmate. Platōis nō poterit agere ad eādem intellectiōes: aut zsimilē lapidis: vel si sic: segfīdē qđ p̄is. **P.** ad p̄ncipale sic. Nulla potētia limitata i suba sua vi det posse copulari vt forma diuersis idiniuis loco r̄ situ distatibus: qđ, pbatur: q̄ itellectus si sit i duob⁹ idiniuis sic distatibus p̄ assūtētā r̄ p̄fentia ipsius: aut itellectus ē in istis solū p̄ operatiōes: aut vñtra hoc ē p̄fens p̄ essentiā. Nō primo mo: q̄ si operat i tūtis opatio presupponit vñtē r̄ potētia: virtus p̄supponit subaz r̄ cēntia rei: igit vbi cūq̄ operat: ibi ē virtus r̄ cēntia itellectus. Et p̄p̄ hoc pa-

rificentes excommunicarū articulū dicētes subaz smalem
ē in loco precise p operatōz. Probat etiā rōne. Quia si
intellectus eēt precise ubi operarēt: tūc sorte dormiēt ī
tellectus nō eēt sibi copulatus vt forma. Igit̄ pādūz est
q̄ intellectus ē in talibus idinidūz p entia. Et hoc argui
tur. Intellectus aut ē i toto medio iter ista extrema que
sunt fortes & Plato: auro nō. Si nō: igit̄ cadē forma numero
limitata ī suo ēe erit i duobus extremitatibus distan
tibus: t nō ē in medio iter illa. Quia sic ut nō est imaginab
le aliqd moueri nūlitter ab vno extremitate ad reliquiaz: nisi
transcūdo p mediū: ita erit in gescendo. Si vō dicāt q̄ sic:
adhuc sequit̄ q̄ si duo hoies moueant̄ versus distantias
oppositas: faciet̄ itell̄ illū acgrere nouā: t nouā loci pre
sentia: in q̄ prius nō fuerit: t sic p oppositū deperdere.

Destruiuntur Aver. fundaments de ynitate intellectus
fo. s. superi^o posita. **E**cde quis pini arti. Arti. II.

Qantus ad ^{z^m} articuluz ^{z^r} partis
primi articuli pncipa-
lis arguſſ cōtra fundamēta Lōmētatoris
qbus nitif, pbare suā cōclusionē retorquē
do eadē fundamēta contra ipsum.

Prima rō sua pcedit p hoc recipiens est de nā recepti. Quia oē qd recipit: recipitur p modū recipiētis: et cum intētio itellec̄ta sit itētio recipit cē simpliciter: et nō idemisibili: sequit qd itellec̄tus nō erit talis nā. Ex ista rōne xcludit eūdem itellec̄tus numero cē in oībus intelligentiis: et arguo sicut ipse arguit assumūdū istā maiorez. Qd qd recipit in aliquo: recipit p modū recipiētis: h̄tētio itellec̄ta vniuersisq; itelligētis tñā rei recepte i itellec̄tu intelligētiax: eo mo quo ibi ē receptio est nā simpli hoc est specifica i implurificabilis oīno in tal. cē. Tgit itellec̄tus ipaz erit oīno plurificabilis. Ex hoc medio ēt arguit Lōmetator a priori sic. Si nā itellec̄tus nři sit nā signata i plurificabilis: sequit qd xceptus obiectuum recepitus i itellec̄tu erit signatus i diuisibilis: sic res nō poterit recipi in itellec̄tu in ylante in eē nā specificē. Lōsequēs est xtra sensu z experientia: igit zc. Ex hoc medio sic arguo. si itellec̄tus intelligētiorū sit nā plurificabilis: sequit qd xceptus obiectuum quicūq; habet in ipsis de istis nāis erit plurificabilis. Lōsequens ē falsuz: tū qd fin Lōmetatorē intelligētis tñā intelligit ista inferiora in spē: si aliqd intelligit de istis: ergo in talibus xceptibus seu nāc in tali cē erit plurificabiles: qd videt falsus. Tū cū qd si plurificant tales xceptus in intelligētis: tūc ab istis xceptib; pluribus poterit abstrahi aliq; ynuis xceptiōis simpliciorz z ylior: z p m̄is cōceptus in intelligētis habitū i spē nō cēnt xceptus totales spēi. Pse quētia pncipalis est ipsius Auerors applicata ad intellec̄tu nostrū. Ex hoc ylterius pot iferri yntas itellec̄tu oīuz intelligētiax: qd accipit illis xceptū vñtorem abstra- erit: qd gro p r̄z talis xceptus sit plurificabilis: vel nō in tñis intelligētis: si sic: pcedit in infinitū i abstractōe xceptū. Si nō: sequit qd in ipsis ynuis itellec̄tu. Uel si plures plurificabit pce xcepti. Ista ultima xsequētia pbat sic. Qd si aliqd posterius dependet ab aliquo pōz: sicut a cā totali: multiplicato pōz multiplicat posterius. Sed cōceptus obiectuum in intellectu duarū intelligentiarum dependet ab itellec̄tu eaz: sicut a cā totali: igit multiplicato intellectu ipsaz multiplicabit talis cōceptus. Ex si dic̄as istā rōne nō concludere cōtra Auerorū: qd Auerorū ponit: z d̄e aia: intelligētia nō intelligere eoz qd sūt hic: et est cōmētū. i. g. Rūndet qd opposituz ipse vult in libro suo de somno z vigilia: vbi tractat qd veris somnus dicēs. qd ista cōphēsio sit a suba separata. Et quā ista. Quō sub statig separata pot dare noticiā de pticularibus que non

notit. Rūdēt q̄ intelligētia nonit aliquid vle alicui p̄ciularis; qd fm ordinē causaz est futurz in aliq parte mū diuq intelligētia intelligit. vla cop q̄ fm ordinē tārū cne nre debet; et accidet q̄ hō hēbit spēm illius p̄ciularis in fantazia; cui vle intelligit suba separata; ista suba separata dūngif fantasie illi; tūc fiet spēfio ob isto hōe illius p̄ciularis; cui vle suba separata intelligit; cui p̄ciularis futurz est ex ordine causaz. Et sic accidit q̄ vla sōnāt. Et ad quātate mēti rūdēt q̄ auctoritas soluit se ipam. Ingt. n. Intelligētia nibil intelligit eoz que sunt h̄; hoc est signata et determinata per hic et nunc.

Ceter rūdēt q̄ nō sit sile de intellectu nro et de intellectibus intelligētiaz; q̄ ille intelligit q̄cqd intelligit p̄centias p̄pia. hō aut p̄ sp̄s. Illud quo intelligētia intelligit nō numerat in eis. I. cemta eaz; h̄ in nobis. I. sp̄s. id st̄ent ples itells i nobis. vle reliques obiective in spē plificare cur necio in nobis. h̄ ista solo nulla ē licet intelligētia intelligat p̄centia; et hō p̄ fan^m; nō magis seḡt i nobis multiplicatio vlis ad multiplicatiōez sp̄en et fantasmatu q̄ ad multiplicatiōez cemtiaq̄ in intelligētus; q̄ sicut pte in nobis sp̄s vel fan^m est rō intelligētia vle; ita in intelligētus ppa essentia. h̄ p̄ te stat vntas vlis cū multitudine essentiaq̄. igit in nobis poterit stare talis vntas vniuer salis cum multitudine fantasmatu et sp̄erū.

C z^{rō} reducit Auerrois sic. Nā ipse Lōmē. ex hoc q̄ agēs et paties et p̄ se terminus vtriusq; sunt in q̄l ḡne p̄pō toabili eiusdē ordīs; qd tāgit ēt i cō. 18. v. q̄ si agēs erit signatus; et mātē ita paties; et ē terminus vtriusq; exclu di a posteriori; q̄ cu intētio intellectu et accepta re sit et rep̄it re in esse simpli et vli; nō in cē p̄ciulari et signato) ita itells recipies erit nā simpli et nō signata aut ididua lis. Ita rōne reduco h̄ ipsi sic. Ex aditioce accepta ree p̄ publico excludit Lōmē conditionē itells. h̄ ita el: q̄ x̄ re p̄u rei ē qdā vle pdicabile de plurib^m; vt talis accepta et in intellectu poli. igit itells polis erit vlis sic pdicabilis de plurib^m. Ons est flz. igit illud ex quo seḡt. **C** p̄t ēt ista rōne formari. Eundē aditioce est agēs et terminus ei p̄ se; h̄ terminus intellectus agētia est vle in actu; q̄ actio illius terminat ad actu intelligibile; vla actu intellectu; qd est vle in actu. igit itells agēs erit vlis in actu pdicabilis de plurib^m; qd est euidentē falsum; et h̄ ipm commentatorum.

C z³ rōne reducit. Nā accipit in ista rōne Lōmē. q̄ si intellectu nūcaret in plib^m; cēt hoc aliqd tāq̄ corp^m aut vntis in corpore. Quo dato; seḡt q̄ erit p̄o itells ex quo seḡt q̄ se ipm moueret et rāgeret. Ita rōne nulla ē q̄ p̄bat intellectu esse totā nām intellectuale. ista ē h̄. igit tē. maior p̄z; et minor p̄ba. Nā def q̄ nā intellectualis numeret in plib^m. tūc ab istis poterit abstrahi et intellectu vn^m accepta rōnis et vna itētio. hoc. v. q̄ dico nā intellectualis in q̄ itells n̄ enuenire cu alio; vt et diffise p̄batu est sup^m; et tūc intellectus polis recipit ista; et cu ista intentio sit et filitudo; q̄ ois itētio abstracta et intelligibilis est filitudo ipsi; q̄cuq̄ sit; siue sit fo^m; quā vocamus sp̄em; pcedes actu; siue sit ip̄ act; siue sit fo^m; et ita intētio po^m moueret se et recipit se p̄.

C 4^{am} rōne reduco h̄ ipm sic. Assumpit ipse ista ppōnes. Qis dīa p̄ act? ē dīa p̄ le et specifica. Assumpta ista mātre accipio istā mātre. h̄ ista actuū q̄ sit dīa codē obo si ue in intellectu; siue i sensu dīa actuū siue p̄ actus et formaz. igit ista erit p̄ se et specifica. Lōclusio est euidentē falsa; q̄ de codē obiecto mātre nō habent nisi act^m distincti fm nūerū. Aliogn act^m nō hēbit vnitatē et distinctōez ab obiectu; qd ip̄probāt z^{rō} de aia. Igis alio p̄missaq̄ est flā. nō minor; vt p̄z. igit maior q̄ est commentatoris.

C Lōtra 5^{am} rōne argūt in eadē forma q̄ Auerrois arguit: et p̄bo q̄ itells agēs nō possit cāre in nobis intentōez intellectu;

lectā; vel si sic nūḡ maḡ poterit docere disciplinū; et p̄ce do sic ip̄e. Querēdo. aut intellectu agēs cāt aliq̄ intentōez intellectā nouā i intellectu discipulū. qui iſtruit ip̄m; aut cōcat illā cādē; quā h̄ apud se. si p̄mo mō; h̄ nō pot̄ est. Q̄ intellectio in intellectu maḡ nō et q̄litas actuū; vt ip̄e dicit. et p̄ nō nō pot̄ cē p̄m^m actuū respectu intellectōez nouē. Si vō dicas q̄ cōdicat cādē tra. Talis cōdicatio nō ē actio realis; q̄ actio realis nouā nō ē sine termino nouā; si nō ē in intellectu discipuli talis termini; igit intellectu agēs nō agit in nobis intentōez intellectā. Et sic rediret op̄io The misty; q̄ intellectōez i intellectu sunt ingñables et scorūt^m.

Quāntum ad 3^{am} arti^m et p̄to p̄mi articuli p̄ncipal. Quāntum ad 3^{am} rāsōnes Lōmē. datas ad difficulto. fo. 9. ratos q̄s mouet h̄. Et p̄mo argūt ad p̄maz; q̄ erat. Illa q̄ nō bene h̄tēt cādē p̄fectōez p̄mā h̄tēt cādē p̄fectōez z^m tc. Ad rūdēt hāc rūdēt Lōmē. q̄ h̄s cande p̄fectōez p̄mābz cādē z^m obis cōs̄t̄at oia necessario reḡlita ad p̄fectōez z^m. Ad mino. trā se rē rūdēt; q̄ licet idē actus p̄mū et p̄mo p̄fectio q̄ ē intellectu. c̄tus sit in sorte et platōe; nō tū seḡt q̄ in vtroq̄ sit act^m secundus; et z^m p̄fectio: eo q̄ glibz ipsoz nō h̄s equalilla q̄ neōcio reḡlunt ad actuū z^m. Ita ad hoc vt talis actus sit alio; iſiūdūt; op̄z q̄ itells copulez illi p̄ fan^m illi; et q̄ intellectus possibilis patias ab intentōe imaginata illius; et tūc intellectu sic copula illi; q̄ est sibi rō intelligēdē et vte riū tale idūdū h̄s p̄fectōez p̄mābz et z^m.

C h̄ ista solone argūt. Quāntum fundat in ista ppōne iprobabilis. v. q̄ p̄ sit potētia op̄atis p̄actuz z^m. Istā ppōne falsa; nō. n. q̄s h̄z p̄mū; q̄ op̄z; h̄z poti^m et h̄. id op̄at; q̄ h̄s potentia op̄andi. nā potētia trahit actuū vt sit determinati agētis; sic q̄ cui^m est potētia; eius est actus et subiectu et obiectu. Subiectu q̄ in codē subo est potētia op̄ativa et act^m et. Loquido de potentia op̄ativa vđistin guit et factua; et ex hoc p̄bat Aris. in p̄ de lono et vigilia actu sensituum subiectu fundari i organo siue p̄o sensitina. Sicut qdūq̄ respiceret potētia p̄ objecto; et act^m respicit idē. Aliogn p̄ respiceret aliqd p̄ obiecto; qd ip̄ole eset ip̄az potētia attingere. Ex quo seḡt q̄ p̄o determinat actus z^m vt sit determinati agētis; determinati subiecti; et ēt obiecti. P̄z et ex alio; q̄ si p̄o est mālis; et act^m est h̄. Sed intentio intellectu se h̄z ad intellectu polez; sic act^m ad potētia. igit intentio intellectu nō facit intellectu polez; esse potētia in nobis; sed potius econtra.

C Itē z^m Lōmē. fundat se in alia ppōne improbabili. s. et act^m sed intellectus x̄tine nō nobis p̄ ipm actuū z^m; adquez monet imaginatio aut fan^m in nobis. vñ q̄ ad intentōez intellectu; q̄ ē act^m z^m; nō monet imaginatio mea; ad quā monet imaginatio tua. nō nō hēc eundē actuū z^m; quē tu h̄s. Lōtra reduco istā rōne h̄ ipm. Ita ipse h̄z. cōmē. 36. tertū de aia; q̄ intellectus agēs copulae cui^m speculatiuo p̄ intellectu speculatiua; et q̄ cu intellectus fuerit in actu respectu oium speculatiuo et intellectu. tūc intellectus agēs fit forma in nobis; et p̄mā p̄fecte; et addit; q̄ tūc intelligētia subiectu poli sunt x̄tinuante intellectōez oium hoīum. igit oēs tales intentōez erit isti x̄tinuate; cui^m fan^m facit intellectu sibi copulari; et tūc iste hēbit intellectōez oīuz. **C** Et affirmat. Sic cu intellectu agēs fit p̄s in nobis; agīt^m op̄nes suas sic; q̄ intellectu polis fit p̄s in nobis; recipiemus intentōez quas ipse recipit.

Articulus

CItem contra responsonem de opinionibus contrariis q̄gr. Ponit. n. ista r̄siso q̄ op̄iones de duob⁹ d̄ictoriis nō sunt ḥr̄ies: q̄ tales op̄iones h̄nt habitudinē ad diuersitatem: t̄r̄ta f̄r̄ opposita re⁹ eiusdē et h̄z idē. L̄t̄ra q̄ op̄iones d̄ictoriis cū icludat as̄les repugnātes et oppoſitos resp̄ciū vni⁹ p̄tis d̄ictoriis) repugnat inter se: ista repugnātia h̄z redit ad aliquā sp̄cim oppoñere: t̄ nō nisi ad oppoñē ḥr̄ietatis: vt p̄z discurrendo p̄ singulas sp̄ces. iḡr̄ t̄. Annūpr̄ p̄bat. Ita siq̄s h̄eat op̄iones vni⁹ d̄ictoriis s. q̄ rex sedet: t̄ q̄ ali⁹ op̄ine q̄ nullus rex sedet: vnu⁹ isto tr̄u firmiter assentit alteri p̄ti d̄ictoriis. s. q̄ rex sedet: t̄ dissentit alteri. vñ. isti. nullus rex sedet: ista duo assentire et dissentire sunt repugnātia: qđ. pbaf. q̄ q̄s alio p̄o predicata sic se h̄nt: q̄ intellect⁹ vere attribuit alicui subiecto vnu⁹ illo⁹: et alteris vere negat de illo resp̄ciū vni⁹ et eiusdē p̄tis d̄ictoriis: id q̄d vere negat h̄z alio: repugnātia et incop̄ossibilitatē ad illud q̄d attribuit. Atiquā nō magis itell̄ possit vere attribuere vnu⁹ q̄s reliquum. Ex quo cēnt equalē cop̄ossibilita illi subiecto: s. assensus et dissensus re⁹ eiusdē p̄tis d̄ictoriis. s. resp̄ciū istius. rex sedet: sunt p̄d. iḡr̄ t̄. Minor. pbaf. Nā vēz ē dicere q̄ sortes vere assentit q̄ rex sedet: et verū ē dicere q̄ sortes non dissentit re⁹ eiusdē. Quicqđ sit de fantasmatis⁹ et ḡbuscūq̄ exterr̄scis ab itellec̄tu. iḡr̄ t̄. Et tūc vlt̄: ista icōpolitis nō p̄t reduci nisi ad oppoñē ḥr̄ietatis. iḡr̄ p̄p̄st̄.

C P̄. repugnātia: q̄ assensu tollit p̄ diversitatē illo⁹ a q̄b⁹ assensu cēntialē depēdet: s. assensus i stellū nō depēdet a fantasmatis⁹ cēntialē. S. totaliter ab aia assentiēte. iḡr̄ t̄. maior est nō: t̄ minor: pb. Q̄ daret q̄ cognitio sit al obo lucēte in fan⁹; aut i sp̄e itelligibili i itellec̄tu poli: nō seq̄tu q̄ in intellectu sit assensus. Nā si cognitio ēt̄ assensus: intellexit itelligēs d̄o d̄ictoria: sp̄cer: assentiret d̄o d̄ictoriis: qđ est impōlē. iḡr̄ assensus totaliter depēdet ab d̄ictoriis: qđ est impōlē: q̄ assensus totaliter depēdet ab d̄ictoriis: q̄r̄cūq̄. Aia assentiēte: nō ab obo. actū et nō repugnātia magis h̄z attendi p̄p̄ vnitatē et diversitatē obiecti q̄ efficiētis. Nā ab eodē efficiētē p̄t̄. p̄cedere oppositi ac⁹ p̄p̄ diversitatē oboz: sic ab eodē solo p̄uenit dissolu glaciei et coagulatio luti. S. fan⁹ occurrit ad op̄ionē i stellū: cu in gne cāc efficiētis. iḡr̄ ex diversitate fan⁹ in eodē itellec̄tu re⁹ eiusdē obti nō tollit q̄p̄ op̄iones possint ēē opposite et repugnantes. **L**ōfir̄mat: q̄ effect⁹ ēt̄ ad vnitatē vel diversitatē: p̄ possibilitate: aut repugnātia in subiecto magis resp̄icit ea q̄b⁹ cēntialiē depēdet q̄: q̄ sunt sibi accēntalia. S. op̄iones et ḡcū: q̄ act⁹ et hitus in itellec̄tu cēntialiē depēdet ab obiectis i sp̄eb⁹ itelligibili⁹ p̄nēdo tales sp̄es: vt supra pbaf. est: a q̄b⁹ cēntialiē cānt: et quo p̄p̄ sit hit⁹. t̄ silt a subiecto in q̄ subiectant fan⁹ accēntaliē et remote exterr̄scit: vel saltes nō ita p̄s et cēntialiē sīc sp̄es itelligibiles et subiecto. iḡr̄ nisi obiecta tollat: et remoueat repugnātiam: et incop̄ossibilitatē hitu⁹: quo p̄p̄ sunt hitus: fan⁹ neq̄h̄ talē repugnātia dele re poterūt: uno tāte diversitatē fan⁹ semp aderit eadē repugnātia. S. remoto repugnātia nō potest assignari in istis op̄ionib⁹ d̄ictoriis ex p̄e obiecti: q̄ sunt resp̄ciū vnu⁹ et eiusdē p̄tis d̄ictoriis p̄p̄. quā nāt̄ ē ēē repugnātia in itellec̄tu assentiēto et affirmādo ipsaz ēē veraz s̄l et fallaz: p̄eodē i stāt̄: q̄ ēt̄ pars d̄ictoriis ex p̄te sui nata est h̄re vna vnitatē: t̄ sic yē itellīḡi: et cogisci in re: iḡr̄ fan⁹ nō īp̄diūt repugnātia p̄dictā. **L**ōfir̄mat: q̄ si itellec̄tu ī telligit d̄ictoriū alli⁹ q̄ sit in re: h̄z cognitōez falsam: silt ex se repugnat vno. iḡr̄ talē repugnātia vt p̄nē amouebit p̄. **P**. af ad hoiez. Diversitas efficiet nō tollit di⁹ (fan⁹). diversitatē effect⁹: uno magis affirmat: dicēte Ari. s. metra. t̄ex. cō. ii. Lōtingit fieri de eadē inā diuersos effect⁹ p̄p̄ diuersitatē agētis: q̄ in multo min⁹ tollit repugnātia: et inē-

possibilitatē. fan⁹ aut̄ sunt agētia resp̄ciū op̄ionū in itellec̄tu. q̄r̄c̄. p̄. p̄nā. pb̄: q̄ oppo et ḥr̄ietas sunt sp̄es diuersitatē: **C** P̄. repugnātia p̄ se et incomposita (ex 9° metaph. t̄. io. quorūcūq̄ est ex rōnib⁹ formalib⁹ ip̄loz repugnatum: t̄ nō p̄extrinsecā et accēntalia. pbaf. si d̄snt̄te m̄titutū atq̄ quo p̄p̄ sunt sp̄oles et nō repugnātes: illa ēt̄ quo p̄p̄ sunt dif̄ferētē sunt cop̄ossibilita: sc̄ut ēt̄ q̄cūq̄ repugnātia h̄nt tale repugnātia: et ḥr̄ietas cēntialē aut̄ talē ex rōnib⁹ terribilē. Probaf. ēt̄ ex hoc: q̄ si rōnes aliquor̄ sunt sp̄oles: p̄ nihil adueniēt isti ab extrin⁹ poterit tolli talis nō repugnātia: vt si albedo et dulcedo sint ex rōnib⁹ cap̄ nō repugnātia: nullū extrinsecum fac̄er̄sta repugnare ex se. Et si poneref. q̄ in aliquo subiecto ēt̄ vnu⁹ isto: cui nō posset alteris inē: hoc nō ēt̄ pp̄ incop̄ossibilitatē ip̄o: s. pp̄ atīp̄at̄tē cām: p̄. vñ. in talis subiecto ēt̄ aliqd̄ repugnātia alteri isto: aut pp̄ defectū cāe nō potentis ponere alterium isto: in ēē m̄tūt̄ i sp̄e incop̄ossibilitatē et repugnātia ex se. Ex hoc excludit itentū: q̄ si cop̄ossibilitas aliquor̄ ēt̄ ex rōnib⁹ formalib⁹ ip̄o: similē ēt̄ repugnātia p̄ se. Sed assensus et dissensus re⁹ vnu⁹ et eiusdē p̄tis d̄ictoriis sunt p̄ se repugnātes in codēm itellec̄tu. iḡr̄ talis repugnātia nō amouebit p̄ alio extrinsecā manētib⁹ rōnib⁹ formalib⁹ ip̄o: repugnātū: fan⁹ aut̄ sunt extrin⁹ et accēntalia: **C** P̄. s. daret q̄. **V**t pbaf. est. s. resp̄ciū isto: iḡr̄ t̄. ria possint inē eidē subiecto diffibili in sp̄one ad diuersas: nō nū in eodē subiecto diffibili: nisi daref. q̄ vnu⁹ īr̄ fundat̄ in alio. nā forma recepta in subiecto diffibili diffibili p̄ficit subiecto. t̄. iḡr̄ si dabit̄ forma alia repugnātia recepta in talis subiecto: recipie p̄t̄ in tota p̄p̄ receptiū subtē: et ita. **C** Itē si assensus sunt vnu⁹ vnu⁹ repugnātia fundabili alio: ry in itellec̄tu: q̄a fantasmatis⁹ cuiusde hoiez depēdet: leqm̄ q̄ fan⁹ cuiusde hoiez erit ḥria. Probaf. p̄nā: q̄ tota rō ḥr̄ietatus et repugnātia ip̄o: assensus sūt ip̄o: fan⁹ in codē. S. pp̄ qđ vnu⁹ qđ: tale et illud magis. ex nō posteri. iḡr̄ si assensus sunt ḥri p̄p̄ fan⁹: multo magis fan⁹. nō est silt. Q̄ sicut sp̄es albi et nigri in itellec̄tu nō sunt ḥr̄ie: et silt cognitio viriūsp̄: ita neq̄ fan⁹ sive sint sp̄es sine cognitōez in fantasia. **C** P̄. q̄cūq̄ forme sunt eiusde: sp̄e qđḡ p̄ se repugnātū fin oppōnē ḥria: etiā repugnat alteri fin talē oppōnē. S. op̄io de vna parte d̄ictionis q̄ sit vera: q̄ est a fantasmate vnius hoiez: est eiusdē rōnis et sp̄ei ēu op̄ione de eadē parte d̄ictoriis: q̄ est a fantasmatate alteri hoiez. iḡr̄ qđḡ repugnabit repugnātia ḥr̄ietatis vnu⁹ ita: op̄ioni: repugnabit et alteri: discurr̄s bonis: et maior est manifesta. Q̄ vt d̄m̄ est talis repugnātia p̄ se est ex rōnib⁹ formalib⁹ repugnātū. Minor. pbaf. q̄ cognitiones specificā ab obiectis de q̄b⁹ sunt: ex 2° de aia. iḡr̄ si op̄iones crūt de eodē obo (cū sint cognitōez) erit eiusdē rōnis specificē: et tūc vlt̄. Si sortes h̄eat op̄ionē q̄ res sedet in alio parte ep̄ia: et i alia parte op̄inef. q̄ rex non sedet: certū est q̄ op̄io quā h̄z in ista parte ip̄o oppōnit op̄ioni h̄te ab ip̄o in p̄iori parte tēp̄o: vt xcedit ab obo: sic q̄ ista nō p̄t stare euz illa in eadē parte ip̄is. iḡr̄ sicut ista op̄io posterior repugnat p̄o: repugnātia ḥr̄ietatis: ita silt repugnātia repugnabit cuiusq̄ op̄ioni eiusdē sp̄e. S. op̄io quā h̄z plato q̄ rex sedet est eiusdē rōnis cū illa quā h̄z sortes de ista parte d̄ictoriis. q̄ ista op̄io q̄ rex nō sedet: ḥria ēt̄ op̄ioni sortis quā h̄z de opposita parte d̄ictionis. Sed op̄io quā h̄z sortes q̄ rex sedet. Et op̄io quā h̄z plato q̄ rex nō sedet sunt a fantasmatis⁹ diuersos hoiez. Iḡr̄ fantasma diuersos hoiez non impediat q̄ op̄iones de d̄ictoriis sūt ḥrie: dato q̄ dependat a fantasmatis⁹ diuersos. Multa alia collegiūt in q̄ ordinaria de oppone op̄ionib⁹ q̄ sunt de contradictionib⁹. S. ista sufficiant.

Clota z^{am} rassione ad z^{am} difficultate: quaz mouet Lō. H se argū. Dicebat n. ista rassio q̄ intellectio noua poterat cari in intellectu poli ab intellectu agēte: q̄ depēdet a fan-estimare: fan^{m̄} est ḡabil^{m̄} & corruptibile. Igit talis intellectio poterit et̄ ḡabil^{m̄} & corruptibile: nō obstante q̄ agēs sit eternū: & passum sit eternū. Sed h̄ hoc ar. pbando q̄ nō soluz intellectio noua depēdet a fan^{m̄} corruptibili: sed et̄ intellectio eterna: & ex hoc patet p̄positū q̄ aīa intellectiuā: ēquātū ad intellectorē eterna est forma p̄f̄ca: & n. ita: q̄ atiq̄l p̄batū fuit supra in z^{am} ne h̄ p̄mi articuli p̄ncipali h̄ p̄teriētes & iſanētes. Presuppono q̄ intellectus agens fin Auerroyz. cōmē. 4. & 5. tertii de aīa: & talis hi sp̄enueo: est p̄n^{m̄} totale act^{m̄} intelligēti. Qz facit: vt oī cit ipse: potētia intellectuā: actu intellectuā: fan^{m̄} & oīcurrit ad actuū intelligēti. p̄ c̄to pdūcūt dispōnē in intellectu pos- sibili: q̄ sp̄s intelligibili. Ut si negāt̄ talis sp̄s oīcurrit fan^{m̄} p̄parati: & dipositiōne: faciendo. s. obm̄ p̄ia intellectuā possibilis: ex quo p̄nitia intellectuā agēs postmodū pdūcūt actuū intelligendi de tali oīto. Ex quo excludit q̄ fan^{m̄} si qui cālitatē h̄ respxū actus intelligendi: vel ista est r̄mō in alio vel efficiēti remoti. Ex hoc ar. Qñicūq̄ est ali q̄d agēs ne cīnū & totale: q̄d determinat ad aliquā passum simpli ne cīnū: sicut ad p̄p̄inū p̄fectibile: & determinat ex neccitate nāc: nēcio h̄ oīm̄ actoē: q̄ sibi debet: iquantū tale agēs: vt respicit tale passus: q̄d eī q̄d nō. Igitur tale agēs & passus eī frustra. Qz testiāt Lōmetā. 9. metph. cō. 7. Cū entia nō abuerit opōnē p̄p̄as nō habuit cīnū. p̄p̄as. Inconueniēt est. n. agēs cē exp̄tē p̄p̄e opatio nāc: intellectus agēs & polis sunt eterna: & agens respicit intellectuā polez p̄ adequato passuō ei. Igit actio p̄ueniēs iter ipsa respicūt cīnūq̄ obiecti erit eterna. Igit intellectio actualis lapidis i intellectuā poli erit eterna. Et tūc v̄l tr̄. aut ulta intellectio lapidis d̄pēdet a fan^{m̄}: aut nō: sī nō: sī q̄ intellectuā in intelligēdo aliquā fanta^{m̄} nullū ordine cōtiale h̄ebit ad sensu & fan^{m̄}. Lui op̄o^{m̄} p̄batū est su p̄ia in S. h̄ p̄ncipali: & hoc dñs est h̄ Ari. 3. de aīa. tex. cō. 30. & 39. Si v̄o xēdīs q̄ talis intellectio dēpendet a fan^{m̄}: sī q̄ v̄l fan^{m̄} p̄petuo erit p̄nis intellectuā: v̄l si nō: intellectus agens & polis erit oīosus. **C**lōfirmat: & reddit in idē. Inter extremanēcia in eī simpli & imutabilia ēbitudo: nō in alio extremanū vel v̄trūq̄ possūt mutari: q̄ bitudo nō definit esse iter extrema: nisi ex mutatione v̄trūq̄ extremoz. v̄l salte alteri^{m̄}: intellectus agēs in rōne actiū: & polis in rōne passū sit extrema imutabilia & neccia: hoc quātū ad agere. s. intellectuā agens. illud v̄o q̄tū ad pati. i. intellectuā polis. Sit et̄ neccia q̄tū ad eē. Igit intellectuā agēs semp agit in intellectuā polez: & intellectuā polis sp̄ pati ab agēte. Sī actio intellectuā agēt nō ē sine fan^{m̄}. Igit actio eterna depēdet a fan^{m̄} p̄m̄ pōne Lōmetatoris.

Ced ad hoc rindet: q̄ formare intellectuā speculatiū & ipsa recipie est eterna actio v̄trūq̄ intellectuā. Qz nūq̄ intellectus agēs caret ista actione q̄ est facere intellectuā speculatiū: & intellectuā polis nūq̄ caret ista opōne: q̄ est recipie. Et ista vt respicūt v̄la sum̄ eterna: vt dīc Lōm. cō. 36. tertii de aīa. Sī ista actio vt respicūt aliquā p̄ciclare ē noua.

Clota. Istu actio noua aut est eadē: cū eterna aut alia: Si eadē: h̄f̄ intētū: q̄ fin subam actiois est eterna. h̄f̄ au que respicūt ad aliquā p̄ticulare fan^{m̄} erit noua: & ita sim- plicer erit eterna: & respectiū noua: q̄d nibil est. Et tūc q̄d quaz mouet Auerroyz h̄ se: quo possit esse q̄ agēs sit eternū & passus eternū: & tūc factū nō sit eternū: nulla est & puerilis cēset. Qz certū est q̄ neccium & imutabile in se pot h̄re aliquā habitudinē nouam: siue rei: siue rōni ad aliquā tēporalē & nouū: quēadmodū motus: q̄ est effectus eternus iter mouēs & mobile: que ambo sunt necessaria

quātū ad esse: & quātū ad agere: h̄f̄ bitudinē nouam ad aliquā tēporalē & nouū. Si v̄o des q̄ actio intellectuā agētis sit alia fin subam ab actioē eterna: seq̄ q̄ ista actio nō ē illa ad quā intellectus agens & possibilis ex nā coꝝ deter- minat sicut ad p̄p̄ia actionē q̄ sit coꝝ p̄fectio: vt supra p̄ batū est. Alioḡrāt̄ ista intellectuā p̄fecta aliquā carece- sua p̄p̄ia p̄fectio: p̄is v̄ falsum: q̄ nā intellectuā nō pot h̄re aliquā opōne īmanēt̄: q̄ nō sit p̄fectio cīlītrīn^{m̄}.

Clōfirmat: q̄ fin Ari. 12. metph. tex. cō. 48. Des sub- stanciā īp̄f̄sibilē optimū sortitā est finē op̄z exīstīma- re: finis aut sube optime qdā est ītrīsecus: quo ipsa ītrī- sece p̄f̄cīt: & est p̄p̄ia op̄o ip̄s^{m̄}. q̄ nō cōicat ad exīzalū ē finis extrīsecus: & est opatio: qua p̄fectionē suam cōicat alye a se. Exēpliū. intelligentia intelligit: & intelligēti mouet oībē. Prima opatio est finis seu p̄fectio ītrīsecus p̄f̄sūs: sī mouere: qd̄ est z^{am} opatio: est finis & p̄fectio ītrīsecus: fin m̄ cōicat esse alye: qd̄ ce nō pot cōicari sine motu: & substanciam p̄fectam v̄trūq̄ finē op̄z sortitā esse. Ex hoc argūt̄ sic. Qia nā p̄fecta neccia ex nā ītrīsecā determīna- tur ad opationē qua ītrīsecē p̄f̄cīt: sī ista est cōcua ta- li nāc. Igīt̄ sī nāc est eterna: actio erit eterna. Igit stāliqua actio nō erit eterna: aut erit depēdens a corruptibili. Ia fāntāmate qd̄ ista nō determīnabili. intellectus agens & possibilis: vt ad finē ītrīsecū. Et tūc v̄lra. cū nūt̄ sit intel- lectuā accītālis: que nō sit p̄fectio ītrīsecā intellectuā pos- sibilis: nulla erit intellectio in intellectuō possibili: q̄ nō sit eterna: stāte positiōe Lōmetatoris.

Clōfirmat: q̄d̄ dr. q̄ actio eterna intellectuā agētis: & possibi- lis respicūt v̄lia. actio noua p̄ticularia. Clota. Op̄o intellectuā agētis: q̄ est formare intellectuā speculatiū est facere potētia intellectuā actu intellectuā: sī hoc nō ē sine fantas- ma: q̄ obz̄ fantasmatē est potētia intellectuā: aut q̄n fan- tasmatē repūtāt obm̄ v̄le: aut p̄ticulare: nō v̄le: q̄tū fan- tasmatē sit extēlūz & māle exīs in sensu: repūtāt māle & si- gnare cū hic & nūc. Igit actio intellectuā agētis nō respi- cit v̄lia: cū p̄supponat fantasmatā p̄ticularia. & p̄ dñs si sit actio eterna: talis actio eterna dēpendebit a fantas- matē corruptibili: qd̄ est p̄positū.

Clōfirmat: q̄d̄ h̄z Lōmē. cō. 36. q̄ aliqua sunt ab intellectu nō nāl̄ intellectuā & p̄cīo: vt sit p̄m̄ p̄ncipia q̄ nēscimus: q̄i extē- terunt: & v̄l aut q̄no. Aliq̄ v̄o volūtarie: vt p̄p̄onē q̄d̄ depēdet ab istis: & ex ip̄s deducim̄. Ex hoc argūt̄. Proposi- tōes iste ab intellectu nāl̄ & nēcio cognite nō cognoscuntur fine termini simplicibūs: iquantū tales termini nēcio cognoscunt ab intellectu: sī tales termini nō cognoscunt sine fantasmatib^{m̄}. Tū q̄ abstrahunt ab ip̄s p̄ intellectuā agē- tem. Tūz q̄ cognitione intellectuā possibilis de istis nō est sine cognitiōē sensuā: vt supra allegatū est. 3. de aīa. tex. cō. 30. Ilequāq̄ sine fantasmatē intelligit aīa. Igit cognitione intellectuā possibilis nāl̄ enēcia: & p̄ dñs eterna dēpendet a corruptibili: qd̄ negat Lōmē. Et hoc v̄teri sic ex p̄pone sua. Actio eterna depēdet a corruptibili: ita non v̄ repu- gnās q̄ actio noua possit esse ab aliquo eterno & incorru- ptibili: quare tē.

Clota 3^{am} difficultatē motā a Lōmē. & rassione p̄p̄is sa- tis argūt̄ ē sup̄o. Probādo aīam intellectuā esse formā subale hoīs p̄ formationē: & q̄ nō ē eadē nūero i omnib^{m̄} hoīb^{m̄} sp̄al. hic tū breviter argūt̄ h̄ hoc qd̄ dr. q̄ista p̄- positio. Multiplicato effū formali multiplicat̄ for^{m̄}: cī- vā de forma īformātē mānnō de forma approp̄ata cor- pori: quēadmodū est aīa intellectuā. Clota. accipio hoīez in eē p̄fecto: vt icludit aīam intellectuā: tūc certū ē q̄ hō- sic accept^{m̄} h̄ v̄nā qd̄ amā intellectuā nūero in for^{m̄} & i pla- tone. igīt̄ for^{m̄} & plato h̄n̄t v̄nā vīta intellectuālē nūero. igīt̄ v̄nā vītere īsimili v̄nāt̄: dñia p̄. Qz vīta vītere

Articulus

id est sunt: sicut dicitur in modo significandi: aut penes connotati. Igitur sicut sor. et plato per unam aiam intellectuam habet unam vita: ita habet unum vivere. Probatur hoc idem ex exemplo. Si una quibet numero est in duabus superficiebus: hinc enim unum alibi significatio est unum et alium: non obstat quod subiecti sive superpositi plurificare. Sicut forte ad hoc dicitur: vivere est significandi denominatum: quod non est significandi forma: sed est superpositum. Cum igitur superposita plurificetur: in proposito non sequitur quod sit unum vivere. Ceterum quod de anima. tex. c. 37. vivere in viventibus est esse. Igitur sicut anima intellectuam habet unum et in aliis quibus: salte per assistentiam: ita habet unum vivere: nisi ponas ordinariam inter vivere et esse in viventibus: quod est ridiculosius dictrina. Ceterum quod vivere aut accipit per actum proprium: aut per actum rationis. Si primo modo: cuius oportet unum sit vivere actus proprius intellectus: qui est ipsa anima: sic est unum vivere. Si accipit per actum rationis: ita eadem intellectus est res ipsa anima: sive sequitur idem quod prius. Si vero sint plures et subiunt primum receptionis ista rationis intellectuorum est enim unum numero: quod primo est et denominata intelligens. Igitur cum sor. et plato ab ista una forma secundario denominatur intelligere: sor. et plato dicuntur unum intellectus. Unum intellectu denominatum significans formam non numerat ad numerationem forme: nisi ratione numeretur. Sicut huius plures formas non sunt plures intellectus. Quod subiecti numerantur et per oppositum statim plenitatem forme: si ratione subiecti numerantur et ipsi intellectu numerantur. Ceterum quod utrumque Ari. i. predicationis: alibi sola qualitate significat: et ita quodcumque concretum essentialiter significat formam: superpositum non significat: sed soli concernit terminus et significatio aliqua: quo per unum significat essentialiter: et per actum determinantis per aliquod significatum numerale: magis ponit numerationem circa principale significandum quam circa connotatum: et magis huius denominari vel per plures significando essentialiter quam accidens. Cum igitur hoc quod dico vivere intellectus: ali significat essentialem rationem vivit specifica et plenitatem sibi opposita. Ex hoc sequitur quod autem pluribus per aliquod unum numero: non plificatur plenitatem opposita unitati numerali. Sed et hominis: vel hoc quod dico hoc perfectus: autem sorti et platonice: et aliis similius species humanae per alias intellectuam unum numerum: ut procedat Lomae. Igitur tale est non plurificabilis numerus. Nam est enim etiam sor. et plato. quod negat Lomae. Ceterum. Si sor. et plato sint plures hoies rationales: vel rationale sumit ab anima intellectus. Igitur sunt plures rationales. Igitur autem plures rationales: sed rationes non intellectu rationales: non sunt rationales. Etiam per aliis rationibus: et ratione subiecti et ratione sive forma. Hoc per intellectus rationes. Igitur huius intellectus rationales est quoddam copositum: sicut sor. et plato. huius plures rationales. Non per alias. Igitur autem plures rationales: et ratione subiecti rationes: et ratione sive forma. C. p. 4. metaph. tex. tertii come. Ide est hoc ens. Situatus. hoc: et unum: et non diversus: aliquod ordinatur per dictio repetitum. Tunc si quodcumque positum in genere subiecti est per suam formam. hoc perfectus ut includit aliam rationalem est quoddam copositum. Quislibet sit enim coposito. Igitur hoc sic acceptus habebit unitatem a sua forma. Sed unum quodcumque per illud quod est indistinctum a se: est distinctum a quolibet alio. Igitur quodcumque homo per animam rationalem est unum: et distinctum a quolibet alio. Sed illud per quodcumque homo distinguuntur a quolibet alio non est unum numerus in eis. Igitur anima intellectuam non erit unum numero in aliis hoibus. Ceterum quod autem anima intellectuam est unum numero: cum sit per se subsistens sicut Lomae. et per se subsistens est incoincibilis existens: et per se non repibile in pluribus: et ita est esse anima intellectus.

et tunc non erit unum numero in omnibus hoibus. Ceterum utrumque quartum ad istam perit. Si est una forma assisteret una numero in aliis hoibus: oportet hoies magis erint unum numero quam plures: quod est falsum: quod si sicut magis erint unum numero in aliis hoibus: distictio numeralis est per mis: ut in aliis metaph. c. 12. et alibi. His per suppositionis argumentis. Illud magis convenit coposito subiecti: quod autem per illud quod magis est de entia illius. Sed forma est magis de entia copositi: quod est hoc per mis: et vnde convenit sibi per formam distinctionis numeralis per mis. Igitur illa supposta magis erit unum: quod habet unam formam numero: quod est distinctum per mis. Sed plures hoies in certe coposito hoibus habent unam formam numero distinctum talia supposta in tali est per plerumque et perfecto: quod autem anima intellectuam. Igitur illa supposta magis erit unum homo numero quam plures: et per se: sicut unum animam habet id est esse: quod negat Lomae. Ceterum ista ratione: quod mis anima numerorum non potest esse in diversis: igitur nec forma: sive per assistentiam: sive per formam numerorum. Alius per te ipsum pallegato. s. metaph. Quod illa sicut unum numerum: quo per mis est clara humanum: sicut per plures. Unde minus est per mis: distinguendum quam formam: quod 7. metaph. tex. c. 47. Forma est quod distinguuntur et separantur: et per se: sicut per metaph. In fundatione nihil est distinctum: tunc sic. Minus repugnat ei quod minus est per mis: distinguendum in diversis: quod est quod magis sic est per mis distinctum: sed minus est per mis distinctum quam formam. igitur minus repugnat mihi: ne est in pluribus quam formam. Sed minus non potest repugnare pluribus: neque per assistentiam: neque per essentialiter: igitur nec forma. Sed ista distinctione non mutetur cogitare: tunc valeat quartum potest. Sed ratione precedens est efficax. Ista sufficiens est per se ad impugnationem nisi dicitur: quod a Lomae ad tertiam difficultatem: tunc se mota. Ceterum quartum ad quartam difficultatem: et resolutionem ad ipsas: convenimus secundum quod per mis secundum principale articuli: et post totus primus articulus. Ceterum intellectus rationis non est in pura posse passiva sicut Auerrois in 3. et 4. et 5. et 6. hoc afferente. Ceterum ista est secunda ratione instans: et per plures. qd intellectus possibilis non est ens in pura posse: capiendo possum per mis passivo. Ista est per plures: quod est quod intellectus rationis sit passiva: tunc occurrit actio ad actualitatem intellectus. Nec per mis posse perbari ex Lomae. c. 19. vbi dicitur: qd intellectus agens semper est pura actio: malum vero est vitiosum. Igitur paulo post. Et ille tempus est subiectum actionis: et igitur invenitur in vita disponere. Ad hanc partem videtur illud Ari. 3. 6. anima. tex. c. 18. Intellexus agens est secundum lumen. Et Lomae vult ibi: qd sicut lumen per se sumptum: quod est actus diaphani intermissionis: quod est lumen male facit: quodammodo per colores actus colorum: sicut intellectus agens facit de posse intellectibili actu intelligentibile. igitur actio intellectus agens terminatur ad obiectum actu intelligentibile: et hoc procedit intellectus. Ceterum quod est per illud Auerrois. in 3. de anima. c. 18. vbi dicitur: qd res habet esse eo modo quod possum peractuare: non opere intellectus agens. igitur secundum ipm non ponitur intellectus agens nisi ut per ipsum fiat obiectus actus. Et hoc procedit actualiter intellectus. Ceterum per mis Lomae. c. 18. 6. come. Intellexus agens ponitur ut per ipsum transferatur obiectum de ordine in ordinem. Quod sic intelligi potest: de ordine sensibilium ad ordinem intelligentibilia: et per mis de ordine corporalium ad ordi-

Prinus

17

nē spūaliū: q̄re regraf ibi aliqd transferēs p̄pū: rō v̄r
cē: q̄ vbi agēs h̄z esse corpale: nō h̄z rōnem agēris nisi in
passus corpale: q̄p hoc q̄ tale agēs regrit passum appro-
ximati sibi localit. Q̄ si nō cēt localit p̄is esset tali agēti
q̄si nō p̄is. iuḡ munib̄ aliqd corpale p̄t esse rō immediate
cāndi aliqd spūiale: nec p̄ p̄is trāsferēdi ab illo ordic ad
gl̄iu ordinē. Et si dicat: q̄ de mēte Lōmē. expositu est
irelī potētē pare passum reph̄u sc̄lētētē. Et p̄e-
spōdēt q̄ ḡ t̄ ip̄s solutai ei? Dic̄tōe. Sicut. n. in multis
v̄ sibi v̄st̄ dicitisse. sic t̄ in hoc est sibi ip̄s ūrius.

Clofirmat ad principale: qz ad Bg itellecū fiat actu vo
luntū pōm̄ talis trāslatio ab ordine in ordinē: t hoc iō
est: qz actu itellū est sufficiēter pportionatum volūtati.
Lū igit̄ actu itellū gibile sit eq̄ sufficiēter pportionatum vo
luntati: ad hoc... vt sit actu volūtū sequit̄ p̄ ibi nō regrit̄
v̄tua trāferēs de ordine ad ordinē. C B. si itellus agens
eēt p se actiuus ad itellectionē actuqz pari rōne vbi po
neret pōm̄ eēt actiuus ad pp̄ia opōnē: t̄ cū hoc et recepti
uā talis opōniā: ibi eēt distinguerē pōm̄ agēt̄ t̄ posēm̄: vt
potē volūtātē agēt̄ t̄ volūtātē pōlem̄ fm̄ cōem̄ yia: qz t̄
volūtātē actiuā: t̄ etiā receptiā volūtiōis: t̄ silt̄ si sensus
ponatur actiuis: pp̄ hoc forte q̄ sensatio v̄t nobiliōr ipso
obiecto sensibiliēt̄ ex: eēt distingueāt̄ de sensu agēt̄ t̄ pos
sibili. Lū igr̄ p̄ib̄ istā distinc̄tōz de agēt̄ t̄ poli musiq̄ po
nat nist̄ in itellecū: seḡ q̄ ista dñia nō est pp̄ illa q̄ cōiter
inueniāt̄ in alijs potētys: t̄ ita nō pp̄ agere t̄ recipere actio
nē. C Qz si dicāt̄ q̄ itellus denoiait̄ agēs ab actiōe circa
obm̄: t̄ nō ab actiōe circa opōnē: qz actio circa obm̄ ē pp̄
itellecū: cū pp̄aret obz: vt sit actu itelligibile. Bz actio
circa opōnē est cōis alijs potētys. Mō vñiq̄q̄ magis
denomiait̄ ab eo: qd̄ est sibi p̄p̄iū: p̄ qd̄ distinguit̄ ab alijs:
q̄: ab eo in quo xuenit. C Lōtra. Uniq̄q̄ magis deno
minata a fine q̄ ab eo qd̄ ē ad fine: ex z̄ dē aīa. tex. cō. 49.
Bz actio circa obz i q̄cūq̄ p̄ fiat: ordiat̄ ad actiōez circa
opōnē. igit̄ t̄. Igit̄ magis eēt distingueda pō agēs t̄ polis
pp̄ actiōez circa opōnē q̄ circa obm̄. Minor p̄bas: qz pō
nō agit circa obz: nist̄ pp̄ opōnē eliciēdā: q̄ est ultimus fi
nis potētē opantis: ex. i. t. io. ethico. C B. ois actio equē
abstracta a mā ē pp̄ia itellecū: sic q̄ nō xuenit alijs. Bz
actio circa opōnē est eq̄ abstracta in itellecū sicut actio
circa obm̄. Igit̄ p̄posito. maior p̄z. Qz nō solū actio circa
opōnē est eq̄ abstracta a mā: immo abstractioz: qz illa ē
abstractioz: ad quā nullo mō immediate xcurrir agēs mā
te: q̄ sit illa ad quā xcurrir. actio circa opateōz est hō. nā
fan^{mā} xcurrir ad p̄ductōez spēi itelligibilis: t̄ nullo mō
ad p̄ductōez actiōi itelligēdi. igit̄. C Et affirmat̄: qz mor̄
t̄ mutatio: t̄ p̄t̄is actio magis b̄z denoiaari a termino ad
quē q̄ a termino a quo. Et silt̄ respectus magis dependet
centiālē a termino q̄ a p̄n̄ p̄ductiōi: t̄ sic denoiait̄. P̄ia
p̄p̄z: ex sinia Bri. s̄ phyc. tex. cō. 4. (Magis aut in qd̄ q̄
ex quo monēt̄ denoiait̄ mutatio. Bz actio sic denoiait̄
tur: qz mor̄ t̄ mutatio nō est sine actiōe. vñ auctoꝝ sex p̄n
cipioꝝ. Motus in actiōe firmabit̄. z̄ p̄s ēt p̄b̄. Qz relo
t̄ respectu quicūq̄ diffiniāt̄ p̄ terminū: seu p̄ hitudinez ad
ipsuz: vt p̄z in caplo de ad aligd in p̄ntis: t̄ nō p̄ sum^{mā}. igit̄
magis depēdet̄ centiālē a termino: t̄ denoiait̄ ab iplo. Bz
actio itellus agēt̄is que ē ad obm̄ actu itelligibile nō est
ad terminū ita abstracta sicut illa q̄ est ad opationē seu
actiones actualēt̄: qz itellecū actualis est forma spiritua
lia: etiā exp̄sor̄ t̄ pfectioꝝ similitudo obiecti: q̄ sp̄s
itelligibilis. Igit̄ illa actio erit abstractioz.

20

Contra istam Sed non accurate sic. Intellit polis recipit
stelleccois; si cum hoc sit actiuus in vere
tellecctois; pari ratione posset dici quod est actiuus speci intelligi
bile; qua recipit; zita non regredere intellexus agens ad

aliquem actum in intellectu.

Confirmatur: quod actuum et passuum distinguunt potestas in anima. p. Bristo. 5. metaph. cap. de po. **C**onfirmatur: quod ibi dicit Brix. quod potest actuum est per transitum ad aliud sicutum aliud, et passuum est per transmutacionem ab altero in quantum est. Ita aliud est passuum et actuum: et per se non est idem.

Cz ad id sic p̄bus. 3 de oia distingues icellin agentes
a poli sic ait. **E**st n. icelle h̄gdē talis in oia fieri. 2 de agen-
te ille aut̄ est quo est oia facere. Ex hoc videt̄ sc̄q; icel-
lectus agens in rōne actuū adequat possibili in rōne passi

Cibidē seḡde itelcū agēte. C p̄ dīs ad itelcūctōz.
Est hitus gd̄e yr̄ lumen. Lumen aut̄ itellecute vresse pn-
cipiū cognoscēdī vitates itelligibites; quēadmodum lu-
mē māle est rō cognoscēdī colores. Nā sīc māle & mani-

Cp. Ari. ibide. Semp est nobilis agens pa-
tientem et dominum, et iubilis de intellectu agere. Tali impossibili-

est suba in actu. vult ḡḡ itellus agens est nobilior; possibili; vel saltē nō min⁹ nobilis; s; si itellus agens nō esset acrius intellectio; itellus polis esset nobilior; q; ageret ad nobiliorē effectū seu terminū. igit̄ r̄.

Et inde patr. p. 9. rect. q. 1. ad ager. et cetera. in de-
reter. his ē 5 Ari. 9. metaph. in pnº. 2.8. ph̄y. et Lōn. ad 13
deducit sicut ad manifestu in conueniens: si ite lectus ē et
forma materialia. i. a. tūc.

Ad ista respôdet. Et ad promptus dicitur. quod propria ogatiua: cui est opari fini acui sibi formaliter inextit: que ad modum est itellus: et sensus: licet sit actiuua sui acte: circa obm: notitia est actiuua sui obi. quod non parti ronc pot*est* itellus polis care spem intelligibile: sicut pot*est* care intellectio*rum* actualit*e*. Ad affirmatio*nem* prima dicitur: quod e*st* duplex: s*ed* absolute et respectiva: primo modo pot*est* e*st* fundam*entu*m duplicit*e* respectu*s*: quo*v*z non e*st* actiu*rum*: quod e*st* pot*entiali*tas actiu*rum*: sc*es* e*st* politas passiva: et i*st* duo respectu*s* fundatur seu potest fundari in cod*e* f*undat*a*re* absolute aliqu*rum* illimitato*e* ex quod profectio*s* sibi formaliter inextit: quod illimitatio*e* quod non funda*re* b*ut* in se profectio*s* seu virtute catiu*rum* aliquiu*s* acte: et cu*m* hoc recteputia ipsius: quod e*st* capax ex i*n*atu*m* et profec*tib*ilis pro ipsaz: Ex quo leg*it* quod fundam*entu*m sumptu*e* et aliqu*rum* absolute: ut calor deno*ti*atur a respectu*s* pot*entialitatis* actiu*rum*: aut passiu*rum* et respectu*s* respectu*s* deno*ti*ans appellat*ur* pot*est* respe*ctu*iua. Si igit*c*apiat pot*est* respectiu*s* xedite*re* quod actiu*rum* et passiu*rum*

ni distinguit poas. Si vero pō copiaē p pō absoluta sic negat. aliogn volutes actiua et passiuia volitiois eēt que poterit. **C** Ad alia firmatōez nūdēt: q̄ diffō pōe sibz intelligi. pō actiua ē p̄m trāsmutādi altez simplr iquātu altez: aut altez "in qd. Nā passiuia qd trāsmutat: agens aut distinguit c̄ntialr ab agēte: aut est idē realiter sibi. Si p̄mo mō: sic agēs trāsmutat altez simplr. si z° mō: sic trāsmutat altez fin qd. Nā vbi idē agit in seipz. agit. n. iquātu ages distinguit a se ipso iquātu est passiu. agit. n. iquātu est in actu p vtrū cātiua effectus: et patit vt ē natura pfectibilis p illud qd pdicit. vñ iquātu idē nō agit in se ipz: vt etiā ondīs in p̄m. 9. metaph. vbi bz. Inquātu simul natuz est nihil patit ipm a se ipso. In qua lra ponit Aris. hoc qd or simul natu puit ipsoz hoc qd idē vt iste dictōes siml natu z idē sint egopoterites. Et ad alia firmatōez h̄nē q̄ idē iquātu idē nō patit a se ipso: subdit. Usq; n. et nō aliud ē. Et i diffōne pōe actiue dixit iquātu aliad. Et etiā ad denotādū q̄ idē pōt a se: lz nō vt idē exemplifica uit de arte edificati: q̄ est in alio subiue a passo in diffinitione pōe in. 5. et de arte medicie q̄ est potestas ad sanadū: q̄ existit in sanato: q̄ qnq; est ipmet medic: cū medicus est ifirmus et sanat se ipz. **C** Ad aliud cū argf fin Aris. q̄

Articulus

itellus agēs est quo oia facere: vix ē facere oia actu itella
ligibilita: hoc h̄t ex eo qd seḡt: qd lumen facit quodammodo
pō colores actu colores: qd fac eos actu visibiles. Sic in-
telligendo: qd lumen absoleta coloris qd est in ḡne qualitatis
maneat eadem in luce et in tenebris: tñ nō est visibilis potē
tia: p̄pnq: qd qn duc casus currunt ad agendum: ca z̄ nō est i
pō p̄pnq nisi possit cā pōre in eē. Ad h̄t aut qd color agat
in visu regit lumen. Iō tūc solū est color visibilis pō p̄
pnq: qd color ē oia illuminatus. hoc mō fan̄ nō pōr gi-
gante spēz intelligibili nisi occurrente actioē itellus agētis.
Iste igit̄ itellus facit oia stelligibilitia in pō p̄pnq: qd reku-
tēria in spēb intelligibili: qd p̄ns fuerit in pō remota: qd
tñ relucēta in reputatioē mālū: et reputatio ea sub rōne
singulare. Aut̄as nō dicit: qd agēs ē oia facere
actis collecta. Lū vo ifer̄: adeq̄tio intelligibili agētis in
agēdo ad pōles: i recipiēdo: qd uniformiter ifer̄ ad actioē
et receptoē actu intelligibili: nō d ad actioē et receptoē actu itel-
lecti. Ad aliud r̄ndet: qd oia cogscunt in lumine itellus
agētis: qd tñ agēs faciat oia actu intelligibili: et ex
p̄nti vitates sp̄leze et p̄ncipioꝝ et dñi cognoscunt in tali
lumine: qd depedet a rōmibus formalibus terminoz: que
nō sunt actu intelligibili: nisi p̄ itelluctu agētis. Ad
aliquid cu d̄: qd agēs ē nobilis poli oīm est qd et vē: et
agēs respicit p̄cise sensibilia: qd p̄cise respici illoꝝ et agēs
in itellus pōles. Et si xemrit ad itelluctoꝝ alioꝝ: currunt
remote: p̄ qd et sensibili itellus polis deuenit i cogni-
tione insensibili. Et si dicas: qd itellus polis p̄ subaz
itellus agētis cogscit subaz immobiles. R̄nde: qd ita
sit sequedo op̄ione Lōmen. nō tñ innitendo huic scoloni
qua tenemus. Tad intentionē Lōmen dicit̄ ifer̄. Suffi-
ficiit nō condere p̄babiliꝝ: qd itellus polis alioꝝ mō ē actiuꝝ.

Ad p̄tēmū r̄ndet: qd nō solū est vē: qd idē agit in se
ipm: l̄z nō iquātū idē: vt dñm ē p̄ns: s̄z ē nēctuz: vē tñ
nihil agit in se ipm p̄ducēdo formā subalē: aut agēdo qd
cūq actioē vnuocata. Et p̄cedit qd idē pōt mouere se mo-
tu accītālī: l̄z nō motu cēntialī: et p̄ tāto h̄t viratē dicunt
Arist. in. 7. et 8. p̄phy. Qd omne qd mouet: ab alio mouet: qd
omne qd mouet motu accītālī: et ad formā accītālē p̄na
est motū ab alio motu cēntialī: et ad actu subalē: qd decla-
rat et p̄phyce: et non tñ metaphysice. Qd qd mouet aliquo
mō est ens in pō: qd motū est actū ens in pō: fin qd i pō.
Et 3. p̄phyco. tex. cō. 6. qd ab aliquo agēte trāsmutate depē-
det: et p̄ns nō est ens a se et p̄mū: qd plupponit aliud sim-
pliciter p̄ns a quo cēntialī depedet et est catuz ab illo: qd
nihil est depedēs ab aliquo in eē qd in aliquo ḡne cause
depēdeat: et ita si est motū a se motu accītālī p̄ns est mo-
tu ab alio motu cēntialī. igit̄ omne qd mouet: mouet ab
alio. Qd epilogō sic deducit. Qd tale qd mouetur: aut
mouet motu cēntialī: et ad actu p̄mū subalē: aut mouet
motu accītālī: et ad actu accītālē. Si p̄ mō: sic mouetur
ab alio. Nihil. n. mouet se ipm ad formā subalē. Qd nihil
ḡnat se in cēsubalē: et z̄ de aia. tex. cō. 4. 7. et p̄mo d̄ trini.
cap. i. Si vō mouet motu accītālī: p̄ns est motuz ab alio
motu cēntialī. igit̄ omne qd mouet: mouet ab alio: licet
nō sit vē: qd omne qd mouet quoniam: motu: mouet ab
alio: et hoc h̄t Arist. 8. p̄phy. p̄ncipiale p̄positū fuit: qd in-
tendit ibi pbare. vē: qd grauia et leuia nō mouentur p̄mo
motu: neq; sunt p̄ma mouēta: et hoc h̄t ex distincōe po-
tērie essentialis et accītālī: quā ponit ibi. tex. cō. 3. 2. Gra-
uia et leuia nō reducunt se de pō: et accītālī ad actu
z̄ et accītālē: nō p̄ns sint reduta ab alio de pō: p̄ma:
et essentiali ad actu p̄mū et cēntialē: vel saltē possint redu-
ci: qd d̄ p̄ totis clementis: qd tota fīm ipm Arist. sunt inge-
nerabilita et incorruptibilita: l̄z partes possint ḡnari et cor-
rumpi: et qd sunt cīndē rōnīcuz toto in elementis:

Ideo nō repugnat totis clementis ḡnari et corrumpi: et redu-
ci de pō p̄ma ad actu p̄mū: hoc sufficit p̄ho ad p̄positū
qd intendit. vē: qd grauia et leuia mouēat se effectuē: tñ
deuenientiē est ad alioꝝ aliud ab istis: qd neq; in motu ac
cidētali: neq; cēntialī poterit moueri: s̄z erit simp̄lū imo-
bile: ut declarat̄ est supra. Uel dñm ē qd q̄uis elemēta
mouēant se effectuē: tñ mouēant se sicut a p̄mis mo-
uentib; et quo nō mouet se p̄ cognitōde: et ita plupponit
aliquid qd sic mouet: et seḡt qd q̄uis mouēant se effectuē:
nō tñ sic: qd mouēant ab alio: l̄z nō sicut a cā p̄ma: l̄z re-
mota. Et si dicas qd Ari. ibi dicit: qd grauia et leuia nō
h̄t in se ipm p̄mū mouēdi et facēdi: sed patēdi sui motū.
R̄spōdet qd log s̄ ibi de p̄n: motus iquātū ipse motus
est nālis: qd p̄mis itib; qd leuia mouēant nālē sursum: et
grauiā decors: qd sūt sic apta mutari: qd nō intelligi nisi
passiū: inuēns ex hoc qd nālitas motus in eis accipit: vt
sunt p̄n passiū itrinsece inclinata ad moueri: et ē in locis
suis nālib; et vt sic nō sunt actiua. nō. nālitas motū acci-
pīt in mobili ex p̄c p̄ncipy actiuꝝ: s̄z passiū tñ: qd ex secū-
do p̄phyco. tex. cō. tertī. accidēt medico ut mouet nāliter
ad similitudē: qd sic medicus: et habeat artes medicie: qd el̄
p̄ncipiū actiuꝝ sanationis: et vt sic grauia et leuia tñ ha-
bent p̄ncipia patēndi: non faciēndi.

Ad illud qd ifer̄ de pō et actu r̄ndet nō ē cōueniēs. Quo
idē ē ē in actu v̄tuali: et in pō formalī. Actū formalis ē for̄: aliquid
formalī in pō alicui: s̄ue subalē: s̄ue accītālē: s̄ue sit ē pō
subalēs: s̄ue receptibilis in alioꝝ: vt in subo pō formalis in actu
sibi opposita ē cērēta seu p̄uato actū formalis in alioꝝ cū et pō
capitacēt ad ipz: et ista duo opponūt: vt p̄z ex terminis: quō nō
Actū equalis ē for̄: ut in v̄tute sua actiua aliquē esse potēt
cū p̄ducēdū: qd el̄ equoꝝ: et cui tñ assumat v̄tualis actū
p̄ductū: quēadmodū sol ē actū v̄tuali re caliditatis
cāte in istis ifer̄iorib; et v̄tinetia talis effectū in cā est v̄t-
inetia cācēquōce. Licet et actū p̄ductū p̄nuoce: p̄ cōto
stinet effectū vnuocata in v̄tute sua actiua: possit extēcūne
dici actū v̄tuali: s̄z non vt mō logmūr de actu v̄tuali. pō
v̄tuali est gegd̄ corēt v̄tute ad p̄ducēdū aliquē effectū
vel alioꝝ forma: et sic actū v̄tuali et pō sibi corrēdēt oppo-
nunt: s̄z actū v̄tuali et pō formalis nō opponūt: neq; sūt v̄
sposibilis in codē. Uli ista stat̄ similiꝝ alioꝝ nālē p̄fe-
ctionē causatiā alicuiꝝ actiua: et cū hoc sit capax ipsius et
p̄fectibilis p̄ ipm. Ad p̄positū applicando: itelluctu pos-
sibilis est in actu v̄tuali respēcū itelluctoꝝ: et ē in potētia
formalī: qd p̄fectibilis p̄ ipm itelluctoꝝ: et p̄cedit qd idē
sit idē sic est in pō et in actu: neq; hoc deuenit: qd hoc ar-
guit̄ solū depēdētias accītālē moti ad mouēs: aut ei
qd est in pō ad illud qd est in actu: s̄z qd idē depēdētia a se
ipso accidentaliter nō incōuenit.

Aduertendū: qd l̄z idē fīm idē sit in potētia isto mo-
donō cū respectu ciuidētē est in potētia et in actu respectu
termini actiū et motū: agēs et quoniam est in potētia: s̄z
respectu p̄pē cēntie et nāc est in actu. Uel sub alioꝝ ver-
bis: iquātū p̄ncipū actiū termini equoꝝ est in actu: in-
quātū est receptiū termini sic actiū est in pō. Et s̄z
adpūc p̄ Averroꝝ arguit̄: qd idē nō mouēat se: qd nihil re-
fert ad se ipm relatione reali: ex 5. metaph. cap. de eo-
dem: sed mouēs realiter referit ad motū: igit̄ z̄. P̄ idē
nō opponiſt̄ sibi ipſi: sed mouēns et motū opponiſt̄
ergo z̄. Maior nota: minor pbaf. Tum qd relatiua
sunt opposita. Tum qd opposita relatiua includit̄ ūdē-
toria: et ita si idē sit mouēns et motū: de eodem verificabū
tur duo ūdētoria. Lōfirmat̄ illud quo res agit et
quo res patitur sunt in opposita dispositione: sed eadem
res nō est in opposita dispositione respectu sui ipſi: igit̄ z̄.
Minor pbaf. Tum ex auctiāte Lōmen 9. metaph. cō. ii.

Primus

Tuz qz agens in quantum tale est in actu. ex 3° pby. tex. cō
mē. i. 7. **L**uz qz agens in paties in pñ sūt diffimilia: ex p de
gnacione. tex. 2° mē. 4. 6. qz agens tradit ad sui similitudinē pas
sum: qd nō ēt: nūl qz extrahit ipz ab opposita dispone ad
suam dispone: minor pñ: qz de ratio
ne agentis est tradere passus ad sui similitudine. et ipm sibi
assimilare: s3 idem nō tradit se ad se: neqz assimilat se sibi
ipz. **L**ōfirmat iterā: qz agens vt agens est perfectum.
patiens vt sic est imperfectum: idz aut nō simul est perfe
ctum et imperfectum. ergo rē.

Ollīrā etiam dī^o de actu et po^o vt meli^o declare^r
inst. Primo sic. Qd ē in actu formalē for
malis. nullo^o est in po^o pcedēre actu ad actu cōsiles. Igitur qd
est in actu virtuali fm. al. qd: nō ē in potētia ad illud formā
liter. a. pñ. qz tūs. due actū euīdē spē possent aliquid vni
et eide inēc. Dñia. pba. **T**uz qz actū in quo est ali^o virtuali.
pfectio est illo formalē virtuali contento: i. gē magis perf
icit subm: et ita magis tollit potētiā ad formalē qz actū for
malis auferret. **T**um qz videt frustra inēc illa perfectio
formalē phabita z^o virtuali: qz p formalē nō fit pfectio il
lud qd recipit qz pñ. **T**um z^o qz tūc videtur de^o esse i po
tentia receptiva multaz pfectioñ qz sibi formalē nō in
sumt. hz virtuali insint. Sol etiā videtur ee in potentia
patiens ad formas gnābilis: quas hz aliquo mō virtuali.
Ex arguit sic. Si. n. aliquid pōt agere in se ipm videt qz
possit agere in quocūqz patiū eiusdem rōnis. Hs est falsuz.
igitur illud ex quo sequit^r. pba. dñia. pñ. metap. qz
facta appro. cūmata aliquid frigescit. s. alteri. qz nō frige
faciet sed califaciet. igitur nō poterit et infrigidare scipz.
Sumit potētia cognitiva: qz qz. vel appetitiva in alia po
tentia nō pōt cāre actum appetēdi aut cognoscendi. igitur
ile pōt nec poterit cāre in se actū istos. Dñia pñcipalis p
at. qz extrema actū et patiū sunt ad se inuicem ppo
riantur. qz sc̄enū in cōt recipiēt passum in cōt. qz libet
actū cōtentū sub actū in cōt recipiēt pro p se obo qdli
ber: in quo saluat rō passum in cōt. igitur si pōt in aliquid pas
sum vni^o rōni: poterit in quodlibet eiusdem rōni. **L**o
pñcipalē arguit: pba. qz sc̄enā agēt vniuocē repugnat
actus et potētia: vt xedit: et repugnat in agente et iuoce:
sic actū et potētia vident^r ex suis rōni^o formalib^o repu
gnare: qz vnu icludit negationē alteri^o: et vnu ē positivū
sc̄enū: et aliud pñatuū. s. potētia. igitur ista duo hnt equa
lem repugnantia in quocūqz. Et si concedit ista nō habe
re repugnantia in aliquo: cōsimiliter videt posse cōfedi
in quocūqz: et tunc non videt posse improbari: quin qdlib
et possit agere in scipz et mouere se. Ista sunt absurdā et
inconvenientia. igitur rē.

Est ista respōdet et pmo ad instatiā de mo
bi. Lōmē. 4. cel. 2. mē. 2. 4. qz relo mo^o et moti est rōni^o:
vbi motu nō mouet ab extremitate. vt solitē. qz. qz dif
ferunt mouēs et motū in istis. rñdet qz nō differunt nisi in
mō. considerandū: in alijs aut qz mouēt ab extremitate mo
toz differt a moto ee et diffōne. **S**3. h. vbi est effect^r rea
lis realiter causatus ibi est motio actua et passua realis:
sed vbi idē mouet se ibi est aliquis effect^r realis. g. t. ma
ior et minor patet. **I**deo aliter rñdet: dicendo qz nō sem
per eiusdem idē se est relo rōni^o: sed solū vbi nō interuenit
aliquid distinctū realis: qd sit proxima ratio fundamēti:
queadmodū ē in idētate fm quā aliquid ē idē sibi ipz v
simile: sed in pproposito vbi idē mouet se ē actū et operatio
realis distincta a mouēte: qz ē pñmā rō fundamēti motio
nem passuum ipz moto: qz motū p tanto mouet ab age
te: et patitur ab ipz: qz aliquā formaz recipit: vt cōter dī.
Ex quo sequit^r pproposituz: cūz inter mouēs et motū. Isto

modo. s. vt hz seu recipit actu pductū sit distictio realis:
verissime saluat cōditio regula ad rationē realez. **C** Ad
illud aliud de oppōnē mouēt et moti or viuo modo re
lationē nō esse oppōtias: nisi rōne fundamēto uiz: inter
qz est dependētia cōntūtis: qz nō est de mouēt et moto:
qz bic pōt inasci tūc dependentia accētatis. Uel dīcēdūz
est qz oppōsitionē: qz est inter relatūas ē formalē per ipsas re
latōes: tñ pp fundamēta un: qz albedo et albedon non
oppōnēt: tñ relationes in ipsis pñt ee oppōsite: sicut ē
simile et dissimile: cōgle et inequalē in ordine ad diuersos al
bedines. Et tūc dīcēdū ē qz si idē moueat se: idē cū respe
ctu motionis actiue oppōnit sibi ipsi cū respectu motionis
passū: et ita hic nō erit oppōsitionē: nisi duoz respectū: s3
tunc nō est icōueniēs qz in eodē aliquā illimitato fun
dētū duo respectū oppōsitionē: fundamētu aut istoz respe
ctuum est aliquā illimitatu isto mō: qz omnis nā que
cum hoc qz est receptua alicui^r pfectioñis: ponit etiam
actiue respectu cōntētū est aliquo mō illi^r in qz pñabet
illam vñtē cāritāz. **C** Et per hoc appet ad illud de pñ
ctoz: qz nō incōuenit dīctioñis dici de vno et cōdes pñ
diversos respectus seu diuersas rōnes formales: vt no
tione per formā seu essentiā suā agat: et per actu pductūz
patiat. **C** Ad confirmationē: qz agens cū in oppōsitionē dispo
ne ad passum: respōdet qz maior est vera in agētib^o vni
uocis: nō equinoçis: vt hoc ē vpx vbi agēs dat actu pñ
tūm et cōntētūs: sed vbi dat actu z^o et accītale non est
verū: et sic expōnēdū est illud Lōmē. in. 9. metaph. qz quis
semper potētia dicat negationē actus sibi oppōsiti: de qz
statim dices. **C** Ad alia pbatōne assumpti. pñ ex dīcē
qz agens non est in actu et in potentia cōtētū modo. **C** Ad
aliaz assumptu est vpx de agentib^o vniuocis: et quo ad re
ceptionē actus pñmā dāntis simpliciter esse. **C** Ad illud
qz agens tradit ad sui similitudinē passum: respōdet per
idēm vbi agens dat actu pñmā cēndi: sed dando passo
actus qui ē secūdaria pfectio dat sibi similitudinē pñbū
objeci. Ex his etiā pñ ad illud qd agēs tradit passum ab
oppōsita dispōne rē. dico qz si hoc est vpx in pro^r: hz ē
qz idē tradit se ipz a pñatōde ad actu: et pfectioñē sc̄enāz
sibi pñtētē. Uel si oppōsita dispō positiue capiat: et non
tñ pñatōue: soluz. ppō ē vā in agētib^o vniuocis vt dcñ ē.
C Ad alia confirmationē pñ ex dīcē. nñl. n. assimilat se
sibi similitudinē cōntētū: qz accepit ab ee simpliciter et dīa cō
ntial rei. **C** Ad vltimā confirmationē dico qz agēs ē pñpō ē
pfectioñē virtualē formalē respectū actū formalē: cē capat:
et ipmūtē: vt paties est imperfectū formalē: nō virtualē. **B**
nō ē icōueniēs: qz pñmā virtualē effectiue aliquid careat
eo formalē: sicut suba re^r qzitatis. Ad instantiā hz dis
tinctiōne de actu virtuali: et pñ sibi correspondēre rñdebet ex
his. Et ad pñmā dīcēdo qz pñcise sumēdo vtrūqz actu
et formalē et virtualē: virtualis pfectioñ ē. **S**3 qz talis actū ē
limitatus nō ē ita pfectioñ: vt oēm potētiam subi excludat
re^r formalē: qz ille formalis aliquid pfectio ē inquātū disti
guit a virtuali: et sic fm pñmā gradū ipz pfectio subm: pñ
hz soluz virtualē. Exempli: suba ē in actu virtuali re^r qzitatis:
cū qzitatis nō sit de formis actiūs: et qzitatis si cauſat: nō
cauſat nisi equote a suba. Quātitas tñ addit aliquid perse
ctioñis suba: qz suba quantā ē pfectioñ: qz suba in se pñcise
sumptia. **C** Per hz rñdet ad z^o pbatōne qz pfectioñ mi
nor nō sup̄luit in aliqz qd pñbūt maij ē pfectioñē: nisi
illa maior oēz gradū pfectioñis ferret quā hñc subz ba
bendo illaz maiorē cum minorē: et hec nunqz est quando
illa maior est limitata: quia omnis limitata minor est se
ipsa cum alio. **C** Ex hoc pater ad tertīā pbatōne. Nam
actus virtualis in deo est infinitū: et idco si per impossibilē
le actū formalē ēcēt: deus nullo mō ēt pfectioñ ex pñ

Articulus

perfectione finita sibi adueniente; qd finitu cū infinito
est mai⁹ infinito solo. S3 ad illud qd addit⁹ de sole: respō
deo qd quālē ex rōne ac⁹ ex yalis et formal⁹ nūc̄ ē repu
gnantia: qd īsc̄ eidē qd rūc̄ ybīḡ ēē tal⁹ repugnātia ipo
rus; pōt̄ vñ̄ incē alīciū cū alīus repugnat: ex alia cāqz̄
ex hoc qd hz̄ illū acrū. Sicur in pposito repugnat soli se
calidū formalr: qd caliditas ē qdīr̄ et corpore corruptib
lis: exqz̄ sequit⁹ qd sol nō ē capax eius: queadmodū ignis: et
ignis nō ē capax abbedo: qd abbedo ē qdīr̄ et ignis mix
ti. S3 nō iō sol nō ē capax caloris formal⁹: qd sit calid⁹
etualr: qd si sic saturnus qd nō ē calidus etualr: posset cē
formalr calidus qd ē falsus: qd nō magis saturn⁹ ē capax
caloris qd sol. Ubi oia talia ar⁹: qd inferat qdīr̄ tale nō
pōt̄ cē formalr tale: aut qd nullū etualr tale pī cē forma
liter tale: accipit nō cām pro cā. nā ybīc̄ vñ̄istorū
actui inest: et alii nō pōt̄ inest: nō cēta incoſpōibilitatis:
qd alius test: sed ex aīa cā spāli: que si staret sine illo alio
actu qdhuc esset cā eiulde incoſpōibilitatis.

C Ad z⁹ pncipale quū dī ḡ actui equiuocū agit i alīud
dī se sit agit in se. Respondeſ̄ qd qn̄ cā habz̄ duos effect⁹
centialr ordinatos: quo p̄ vñ̄ nō depēdet ab alio sicut a
tā: sed ambo ab eadē cā ordīne quod: i non pōt̄ cā ponere
effect⁹ posteroz̄ in cēnīst posito pōt̄. Si cē illumina
tio aeris immedie fiat a corpe lūminoso: nō poterit pars
reīlū illuminari nisi p̄s illuminata p̄t̄ ppnq. Ad p̄
positū: qd calefactio respicit fr̄: calefactionē sui: et alter⁹ fr̄:
fr̄efactibilis: sicut duos effect⁹ centialr ordinatos: et fr̄e
factio sui est pōt̄ essentialr et fr̄efactio alterius. ad hoc
igit̄ vt fr̄egfactiat alter⁹: op̄s vñ̄ p̄s ipsa fr̄egfactar: ex qua
fr̄egfactio postmodū est in pōt̄ p̄xim⁹: vt irfrigat alter
rum. Ut effect⁹ causandus in eo in qd p̄spectio actui
effect⁹: cāndus in alio hst̄ talē ordīne neē: vt vñ̄ p̄
supponat alter⁹. Ad illud qd addit⁹ de potētia cogniti
ua et appetitua. rñ̄ideo: iste pōt̄ sicut ponantur mercpas
sue cū hoc actue: regunt obra sufficiēter p̄ntia et si
bi approximata: qdīa nō sunt: si sicut p̄ntia in fantasmati
bus et spēb⁹ alter⁹ suppositi ab illo: in quo dī recipi act⁹
appetendi: aut cognoscendi. In sensu: cū sit virtus mate
rialis: requiri obin localiter p̄s tam respectu ap̄phes̄
ue qd appetitue. In intellectu vñ̄ et volūtate requiri obz̄
p̄s in fan⁹ illius: cui⁹ dī cē actualis intellectio: aut app
petitus: ppter ordīne cēntialē ac⁹ intelligēdi ad fan⁹. Qd
obin intelligibile nō pot actualiter intelligi nisi cogitati
ua cogite actu illud. vñ̄ cui⁹ est intellectio.

C Ad vñ̄ p̄s ex dictis cōcedēdo qd ac⁹ etualis et potē
tia formalis: ex suis rōnib⁹ formalib⁹ nō repugnat in ali
quo: s3 ex alia cā: vt dīn̄ ē. Ad illud qd pariformiter pos
set dici qdlibz̄ posse agere in se ipm̄. Rñ̄ideſ̄ qd isti sic di
centes yident ex defectu or⁹ ad ppositū sui dimittere
parte opponetis et allumere p̄s rñ̄identis: sufficiēter hoc
vñ̄ ipole: qd qdlibz̄ mouet se. Nam n.ad hoc verit̄ dispū
tatio vt argues cōtra talē solutionē p̄bet: qd ex ipsa solu
tione sequit⁹ qd qdlibz̄ mouet se. Si ergo dicat argues qd
ex ipsa solutione data sequit⁹ dīcū ipole: hoc hz̄ probare
argues: non respondens: et videt argues ab iplo rñ̄idente
exigere: vt p̄bet hoc necīuz: qd nō qdlibz̄ mouet se: nec qd
lignum calefaciat se. Hxatia tñ̄ disputatio admittit hoc
pbanduz: qd lignuz nō calefaciat se: qd causa nālī actua
totalis approximata: p̄s illico totali nō impedita de neces
itate agit: deducto quo cū p̄alio. Si igit̄ lignuz sit hz̄. re
spectu calefactionis: et sit sufficiēter sibi ipsi approxim
atum et semp̄. igit̄ lignum se ipm̄ semper calefaceret. Et
si dicas qd aliquādo ipedictur. Salte nō semper impeditis:
et moueat impedimentuz statiz lignuz deducto igne: et
quocunqz̄ calefaciente extrinseco: cēt caliduz: qd ē cōtra

sensum experientis. **C** Qd si dicas qd salte est crux par
tialis lignū respectu calefactionis: vt p̄ste igne coagat ad
calefactionē lui. In ratione effectui vel octimi partialis.
C Rñ̄ideſ̄ qd nec̄ ita cōmittatio valēt: qd tamē dī p̄t̄a
les nō ponunt̄ respectu eiusdē effect⁹. Qd altera p̄cise hz̄
in virtute sua actua vñ̄nuoce vel equoce totū effectū suū.
probat: qd si altera hz̄ in virtute sua actua totū effectū:
sequit⁹ qd totū suū effectū pōt̄ p̄ducere. Igit̄ alia cā p̄t̄u
laria nihil pōt̄ p̄ducere. Uel idē bis p̄ducere. Ignis at
qd hz̄ acuminatē respectu calefactionis in ligno. hz̄ virtualr
in se totū calorē lignii. igit̄ lignū hic nullā habebit cālit
ez partiale. Qd aut̄ sit necessariū aliquād agens agere in se
ipm̄ apper: qd augmentationū et multaz̄ alterationionum: et
motus localis termini nō sunt forme actiue. igit̄ mouēs
in istia et vñ̄ragēs equiuocū est in actu aliquo: nō eiusdē
rōnia cum termino ad quē mobile est in potētia: s3 est in
actu sicut aliquid virtualr vel eminenter cōtinēs illū ter
minis. ergo qd augmentat: alterat et mouetur localiter:
hz̄ pncipium istaz̄ mutationū intrinsecum et actuum: et
ita erit in actu et in potētia: vt dicūm est.

C S3 qd tactū de augmentatio de qua cā spāli difficult
tas: vt nō nullis qd cōpositū auctū nō augēt ab intrinse
co: quia certuz̄ est qd nutrimentū non augēt: s3 corrīp̄:
et auctū qd p̄fuit augēt. Nutrimentū aut̄ ē pncipiu⁹ actui
augmentatio: et est alius ab aīato. igit̄ ppo. **L** Lōfina
tur. qd Arist. z⁹ de aīa. tex. 2.7. Libis nutrit inq̄tuz
potētia qd seu hoc aliqd. auger aut̄ inq̄tū potētia q̄tūm:
igit̄ augmentat̄ auger ab alimento quanto.

C Ad hoc rñ̄ideſ̄ dicendo qd in augmentatio nō videſ̄ pos
se dari qd cauerit ista quātā determinata actiū: que ē
terminus augmentatio: nō cōpositū auctū virtute anie
vegetatiue: vt pncipiu⁹ actui. **L** um qd rep̄hēd̄ ille qd po
nuit pncipiu⁹ augmentans cē ignē. z⁹ de aīa. tex. 2.7. 4.1.
et dicit Arist. illud cē aīam nō ignē. Tuz̄ qd augere ē opa
tio aīe vegetatiue: ex codē z⁹ de aīa. Satis etiā app̄s sen
sui: qd nulla maioratio q̄titatis si fiat ab agente extrise
co et augmentatio: aut. n. est iuxtopositio: aut rarefactio:
nec pōt̄ dari in augmentatio p̄s augmentas alia dī. loco
et subo. Qd qdlibz̄ pars aucti ē aucta. Ad Arist. aut̄ rñ̄ideſ̄ qd
nulla q̄titas in actu ē p̄n̄ alic⁹ actionis actiu⁹: qd nō ē
forma actiu⁹: multo magis nec q̄titas i p̄o: sic erit p̄n̄.
cib⁹ aut̄ aut̄ p̄s rēpōrē: aut̄ fātē nā corrupti: qd fiat mo
tus augmentatio: qd nutrictio in qua corrupti cib⁹ p̄ce
dit augmentatio. Ex quo seq̄t⁹ qd si fiat augmentatio: ali
mentū est nō ens: et hz̄ corrupti cē. nō ens nō pōt̄ habere
rōnem pncipiu⁹ in aliquā motu aut̄ mutatio. Sed ad au
ctoritatē p̄b̄ dico dictū suis sic debere intelligi: qd cib⁹
inquant̄ potētia quid nutrit māliter: qd de ipso ih̄q̄tū
ē potētia ad formā carnis generat̄ caro: qd gnātio est nu
tritio: ita qd nutrit māliter: pariformiter sūm̄ q̄tū in po
tētia: augmentat̄ māliter: qd de ipso ih̄q̄tū est in potē
tia caro quātā: generat̄ caro quātā in actu per quā gnā
tione cōsequit̄ augmentatio. Tractat̄ de mō augmenti hz̄
locū in p̄mo de gnātione. et in z⁹ de aīa. Ideo hec mā di
mitat̄ que p̄m̄ p̄pōrēt̄ diffūse tractata ē: vt doctrīa
Doctoris Subtilis efficacius habeatur.

C Quid lenserit Arist. de aīa intellectua q̄tū ad hāc que
stionem.

Articulus pncipalis. **E**cundus articulus h⁹ qn̄onis qui
suerit intentio Arist. de aīa intellectua et
hic diuidit in duas partes pncipales. In
p̄ma ponuntur tres conclusiones. In seba
soluntur ratiōes Auerroes que sunt con
tra determinationē illius articuli.

Secundus

19

Contra secundum Ari. Alia intellectua est humani corporis forma. Ld. I.

Rima inclusio anima intellectua est formans corpus humanum de mente Aristotelis.

Contra tertium Ari. Propter hanc declarationem pono aliquas propositiones. Quare prima est quod alia intellectua haec sunt sub differentia aie data ab Ari. 2. de anima. Quae est: prima est pars corporis phycit et illa ppositio probatur. Tunc ex tex. Ari. ubi data differentia prima pars post subdit tex. omne. 8. Ut quid ergo dicitur: ergo sit anima. nec non subiectum ratione et hoc autem est quod quid erat ex his corporis. sicut manifestatio corporis organica. Tunc est quia enierat inter partes subiectivas animae intellectum. et ceterum. ubi queritur Ari. Si aliqua pars aie: est distinctione primis erat: sicut separabilis a corpore: vel non. Et postmodum cocluditur: quod nihil prohibet quod pars a corpore separari possit id quod nullius corporis sunt actus. Ex hoc tex. post formari ratione talis. Illud quod continet sub aliquo contineat pars subiectiva ipsius: includit per se et differentias differentiae eius: sicut anima intellectua continet subiecta in contineat: quia distinguit Ari. igitur ratione. Quod si dicatur Aristoteles. data differentia animae dubitat utrum intellectus sit pars subiectiva animae quam distinguitur: vel non. quod tex. ceterum. ut et allegatus est dubitatur. Utrum anima sit corporis actus: sicut natura naturae. Hoc non obstat: quod dicitur solu: per platonem quod posuit qualibet anima et per mundum esse creatam: et unum corporis non ratione formans informatis solu: sed quemadmodum natura naturae: et intelligentia orbis. Et quod ratione ista nondum discussa est inq. Amplius: manifestum est si sit corporis actus anima sicut natura naturae.

Secunda ppositio est: quod Aristoteles anima intellectua collocavit sub distinctione formalis ipsius anime. quod est: quod anima est quod primo viuimus sentimus mouemur et intelligimus. Ista propositio probatur. Nam postquam Aristoteles poniuit quod sunt opera vitae: quod intellectus sensus et motus sunt in loco ratione. motus nutritiacionis: augmentationis: quibus vniuersaliter per viuere: et distinguuntur ab inaniate: cocluditur: quod anima est omnis istorum principium. Quia cum ista opera exercantur a virtute: et vniuersaliter agens agit aliquam formam in ipso quod est sibi principium et ratio formalis agendi: cocludit in viuere esse animam ratione principium.

Tertia propositio de mete Ari. est quod mota ratione. tex. ceterum. 19. vix. vnuquodque assignatur per superiorum. sicut vegetatiuum: sensituum: motuum sunt in locis: et intellectuum sit omnia vel per subiectiva aie: et si sit pars: verum differat in ratione non ab aliis partibus: aut differat loco et subiecto: quod dicitur: per pfectum aut potestia nihil adhuc manifestum est non dubitatur Ari. vix. intellectus sit anima vel pars aie: sed solu: vix. intellectus sit pars differens in ratione ratione aut differens in subiecto ab aliis. Probat ista propositio: quod Aristoteles soluit. quod ppositam dicens: quod de quibusdam pars quod non sunt aie per se: sed partes differentes sunt in ratione ratione: sed non loco et subiecto: sicut in his quod pertinet ad oiam sensituum et vegetatiuum: vix in plantis et in animalibus annulosis partes diuisi viuunt: et vix est vegetatiuum in animalibus: ibi est sensus et motus. Sed in subiecto: de pfectu per modum vna vniuersaliter est ratione differat ab aliis partibus loco et subiecto vel ratione solum. Unde ista pars de pfectu potentia ratione. debet referri ad exclusionem immediate precedentem: et non ad illud: de quo remota sermo precesserat. Unde cuiusdam questione sit mota de vegetatiuo sensitivo et intellectivo simul: vix sunt anima per se vel partes ratione: habebat questione pertractari de intellectivo sub ea ratione: sub qua tractatur de vegetatiuo et sensitivo. Sed de istis duobus determinat hoc esse manifestum: ea est pars aie non differentes loco et subiecto. Igis sub isto sensu dubitatur tractari de intellectivo. Unus sub ea ratione Aristoteles dubitat de intellectivo: sub qua dicit esse manifestum de aliis partibus subiectivis aie: sed de istis aliis dicit esse manifestum: quod non sunt partes differentes subiectiva

et organo: igitur hoc dubitat de intellectivo.

Contra quartum Ari. dubitet et dicatur quod in manu festum in intellectu sit virtus organica: quod hoc determinatum erat in tertio non quis crederet eum sensisse intellectum fore virtutem organica: statim subdit tex. ceterum. 21. Sed videtur alterum genus animae esse: et hoc solu contingere separari: sicut primum a corruptibili. et hoc quod dicit separari non habet intellectum a corpore: sed ab aliis partibus aie. Quod appareret per texum sequentem quoniam inq. Relique autem pres aie manifestum ex his: quod non separabiles sunt: sicut quod dicuntur: sicut platonicus ratione ac quod alterum manifestum: sensituum: et ceterum: et opinatio alterum: sicut quidem est. Ex quo apparet quod qui Ari. querit: vix vnuquodrum sit separabile: vel non: loquitur de separabilitate ab aliis partibus aie: non. videtur quod corruptibile et incorruptibile suerint in aliquo uno subiecto et loquendo de partibus aie: vix sunt prima et immediata receptio ipsorum actuorum: quod primum receptivum intellectum et intellectus polis: vix non includit materialis corporalem: primum autem receptivum sensitum est quodam ppositum ex aie et determinata parte corporis sic mixta: et itaque due partes aie: sicut sensitum et intellectum separantur loco et subiecto. Hoc idem confirmatur Ari. io. metaphysica. dicens: quod corruptibile et incorruptibile differunt plurime genere. sicut physico: quod sensibilis aliud est quam materialis et subiectum receptivum aliquid acerius.

Contra quinto Ari. Dabito quod anima dividitur in vegetatiuum: sensituum: ratione loci motionis: et intellectuum Ari. ut declararet quod sit anima distincta: quia superius figurata distinguitur: ostendit tex. omne. 24. quod anima vnuquodrum corporis est ad oem istas partes superadditae: non sicut natura naturae: sed sicut forma: et hoc declarat per operationes suas. Nam certum est: quod illud quo primo operatur: est forma in nobis: sicut dicuntur scire scientia: et scire anima: et prius et immediatus scimus sciamus quod anima est: quod per animam non scimus: nisi quis anima habet scientiam. Nam per principium primum formale sciendi est etiam intellectus et scientia: quod remota est intellectus et anima: quod anima vix abstracta a corpore: hoc est non includens materialis: ut dictum est: recipiat immediate tantum actum sciendi: quod habitus intellectuale est: qui est scientia. Sed si anima habet habitus: cocurrat ad elicendum actum sciendi: quod habitus: quod anima currat ut etiam vix. Et habitus scientificus vix causa particularis. Similiter exemplificatur Aristoteles de sanitate et corpore dicens: quod sanamus corpore: et etiam sanitatem: sed prius sanitatem quam corpore. Ex quibus postea cocluditur anima est quod primo viuimus sentimus mouemur et intelligimus. igitur ex pmissis legitur quod anima intellectuam est formam in nobis: eo modo quo premisum superius ipsum est formam et actionem corporis physici organici. Et propterea cocludit ybi supra Ari. Quare ratio quodam vniuersaliter est: sed non vix materia: et vix subiectum.

Contra sextum Ari. quod sicut vna est diffusa figura pfectus in se omnes species figurari: ita diffinitio formalis aie: et est materialis aie complexus in se oem partes subiectivas animae. Sicut pars propositio per id quod dicitur Ari. tex. omne. 30. 2. de anima. ybi dicitur: Manifestum igitur est: quoniam codex modo vna vniuersaliter est ratio animae et figura. Et hoc confirmatur ibi Lector. igitur ratione. Hoc etiam confirmatur: quod Aristoteles in primo tertio. quoniam incepit tractare: quoniam modo intellectus distinguuntur ab aliis partibus animae. inquit. De parte autem animae quia cognoscit et sapit ratione. ybi Aristoteles epilogat animam intellectuam et per subiectivas aie quam distinguitur in secundo.

Contra septimum Ari. propositio: quod qui Ari. in principio tertio inquit: vix ista pars animae: quia sapimus: sit separabilis ratione materialiter vel non: non intelligit de separabilitate a corpore ratione esse: sed solu quantitas ad operationem. Unde intendit taliter separabilitatem intellectus tractare: quod possit stare cum hoc quod excluderat. vix: quod est actus corporis: et non de illa: que huic repugnaret. Et ita intendit determinare quod est separabilis magnitudine ab aliis partibus aie: quam

Articulus

separabilitatez insinuat: cum dicit: sive separabilis ex parte finis magnitudine rei. De aut Arist. intelligat de tali separabilitate. ppter qz Arist. de tali separabilitate intellectus intelligit: quale remouer a sensu huius in 3° tex. comen. 7. ps ista: qz id est ostendere distinctionem intellectus a sensu: sicut remouer a sensu se parabilitate finis magnitudinez in operatione et in modo operandi. Igitur istam attribuit intellectui: et sic concludit qz intellectus non est virtus affixa magnitudini seu organo corporalium. Et loquendo de intellectu potest: non tamen de intellectu agentis: sed apparet per illud quod dicit in 3° tex. 3° me. 4. Dico aut intellectus quo opinatur et intelligit animalia: et ppter Arist. ostendere inqualitez intellectus et in cordu ipso per longum processum: que oia diffusae ab auctoribus latinis et expostoribus clare dilucideque habentur: et ideo per ambo: sed sufficit ista ad propositum nostrum tetigisse: immo potius delibasse.

¶ De etiis sit interior Arist. aiam intellectuam esse formam in materia per informationem probat ex tex. ipsi. 2° physcop: qui habet. tex. comen. 26. vbi mouet questionem vix ad ipsum: hoc est ad quem terminum stat consideratio nalis: et ad quam spem seu formam terminum: et soluit dicendo: qz quoad modum ad medici: neruum: et ad fabrum spectat considerare vix ad aliquem terminum: quoniam terminus virtus est considerationis et eni causa finalia: sic medicus considerat neruus ppter sanitatem: et faber est ppter artificium: sic et sanitas est terminus consideratiois medici: et artificium fabri: sic physcus considerat formam in materia: et ut est actus maius: sic enim est forma corporis naturalis: et ita consideratio eius terminata ad formas: qz aliquo modo sunt in materia: et aliquo modo separata a materia. Quodmodum est anima intellectuam: que est in materia pro quanto informat ipsam: et aliquo modo separata: pro quanto non dependet a materia in operando: neque vix organo: et propter hoc dixit Ari. Et circa hec que sunt separatae quidem species in materia. Homo enim hominem genit ex materia et sol rei. Ex hac auctoritate potest formari ratio talis. Illa forma est actus primus et perfectio materie per informationem: qz est forma physica. Et hoc finis Ari. probat: qz finis istius forma physica est illa que cum materia constituit unum copositi ppter se: et est altera causa intrinsecorum ex 2° physcop. Sicut anima intellectuam est huius. Igitur 2° minor est Arist. vbi supra: ibi dicit: qz est ultima quoniam considerat physcas: nec valer: si dicatur ppter pro tanto anima intellectuam ponit forma physica: qz vnitur corpori in hac operatione: qz est intelligere: utra hoc argumentum est supra per hoc quod finis Arist. non nullus est unio aie intellectus ad corpore in intelligere: qz sit intelligentia ad orbem in mouere: magna quod finis Lomentatorum unio horum cuius intellectus est infra annos discretionis: quoniam hoc incipit discernere. Sed unio intelligentiarum ad orbem est simpliciter necesse: ita ppter impossibilitate est simpliciter etiam per instans non mouere. Et tamen ppter hoc non posuit Arist. intelligentias esse formas physicas nisi suas quiditas: quoniam modus istius posuit aiam intellectuam. ¶ Confirmatur: quia si ppter operationem in corpore posuit intellectum esse formam physicam et terminum consideratiois nalis in 2° physcop: ppter eandem rationem debuit facere mentionem de intelligentiis: et ponere eas terminos consideratiois nalis: sed hoc non fecit. Igitur alio modo aiam intellectuam est forma corporis ppter intelligentiam. Unum ista ratio potest sic deduci ad formam. Eo modo quo Ari. negat intelligentias esse formas physicas: eo modo coecedit de aia intellectuam: sicut negat intelligentias esse tales formas: qz non sunt actus et perfectio existens in materia. Igitur hoc coecedit de aia intellectuam: maior est manifesta: et minor est phisico pallegato. In 2° physcop: vbi vult ppter considerare tales formas abstractas pertinet ad primam phisiaz. ¶ De hec est sit interior Arist. ps per illud quod dicit. in. 6. me.

physice. tex. comen. pmi. s. qz consideratio nalis est circa subiectum non separabile a materia sensibili: aut finis distinctionem aut finis magis: et ut in pluribus. Et hoc dicit: ppter sicut ratione: qz videtur aliquo modo abstracta a materia in operando: quia non recipit extensem et maliter formam sibi invenit. Ex hoc tex. habet quia intellectuam est de consideratione nalis: et per illos finis ipsum est forma in materia.

¶ P. Arist. 1° metaphy. tex. 3° me. 16. vt superius allegatum fuit: ponit tria iterum materialiter et formales dictos: qz etiam motus semper procedit compositione: qz sit in genitivo eius non causa formatio: et ipsi seruit Lome. 3° me. 17. huiusqz causa agens dicitur formaliter in hoc: qz causa agens procedit illud quod agit et mouetur ab ea. Formalis autem causa per quam res est ens et unius est simul eius ea nec procedit. Si igitur daretur quia anima intellectuam non esset forma corporis nisi per assistancem et appropriationem: procederet ipsius compositione: et etiam sequeretur ipsius: et ita non posset saluari dictum Arist. ¶ Ad hoc respondet Arist. in ista vli negatiua. Nulla forma procedit ipsum compositionem: intelligit de forma quae est actus et perfectio materie per informationem: et ita excipit aiam intellectuam. ¶ Sed 3° qz Arist. in isto tex. huius duas propone viles negationes: quoniam unius accedit et alteram negat. prima est ista. Nulla forma procedit suum compositionem. 2° est. Nulla forma sequitur suum compositionem. in utraque: foris accipit uniformiter: aliquam distributionem de istis nulla est. 3° in prima pte accipit forma quae est perfectio materie per informationem. Igitur sic accipit forma in 2°. Et illa scda est falsa: pp aiam intellectuam quae remainet post compositionem. Igitur aia intellectuam est sic forma corporis per informationem. Huius si aia intellectuam non sit forma isto modo: sicut prima accedit Arist. ita habens coecidere scdaz: quod non facit.

¶ P. Si scda excipit aia intellectuam quae est forma per assistancem pte. quoniam Ari. non excipit ipsam a prima. Non est vero quoniam dicit prima: ppone: non habet memoriam de anima intellectuam: quae in linea sequitur et facit mentionem de ipsa. Igitur sic excipit scda debuit excipere a prima. Unum totum potest sic formari. Arist. disputat de istis duabus: ppone: aut accipit formam uniformiter in utraque: ppone: aut disformiter. Non 2° modo: quoniam disputatio laboraret in equo: quod non est coecidere. Si primo modo: aut accipit formas materialiter in utraque: ppone: prout forma se extendit tam ad formam per assistancem ad materiam: etiam per informationem. aut accipit formam in utraque: ppone: solum particulariter: pto bac formam tamen vel illa. s. vel pro forma informante: vel tamen pro forma assistente. Si primo modo capiat formam materialiter. Igitur Arist. coecidet ista: ppone: nulla forma procedit compositionem. concessit ppositione falsam: quia finis Lomentatorum et sequentes tenentes aiam intellectuam esse formas assistentes: anima intellectuam procedit compositionem: quod sit etiam est forma. Si vero de hec accipit formam particulariter restringendo ad formam informationem: tunc habet ppositionem: quia cu scda ppositione excipiat aiam intellectuam. Igitur aiam intellectuam enumerat inter formas informantes materiam. Si vero de hec Arist. in utraque: ppone: accipit formam assistente: hoc non potest: vt de se p. Et etiam quia prima ppote est falsa: Et ita nulla est ens: non nisi dicat Arist. in prima: ppone: non habuit memoriam de aia intellectuam: et postmodum in 2° recordatus est: quod puerile et ridiculosum est: ut atque unius linea sententia sue fuerit obliuiosus: et immediate ipsius subierit recordatio de eo quod ptermisserat. Et tunc querendum est: pto quid qui facit est memor non emedauerit: sicut latam contra aiam intellectuam. Multe aliae auctoritates possunt adducere confirmationem: non. v. 3. p. aia intellectuam pinformationem: sed quia in priori articulo fatis argutus est ad hanc intentionem: ideo ista pauca sufficientia.

Conpositio Arist. obiectonib^z dilucidatur q^z anima humana informe corpus.

Sed ut melius intētio Arist. declare: in stat 5 istas h̄ne ex p̄ncipis Arist. sic. Arist. 7° metaphy. tex. cōmē. penul. h^z. Quācēdē partē: q^z p̄t manere separare a tōto sunt elementa. Et q^z p̄t tales oīs ponere necēdū aliquā formā qua totū est id q^z ē: q^z nō p̄t manere separata parte mālūtō nō remanētē. Igit̄ si cōcesserit aīam intellectuā cē formā hōis p̄ informationē: nō t̄z ipaz im mortale, et ita hec conclusio repugnat ei quod dētermīnatum est in p̄iori articulo.

Itē 2°: Si alia intellectuā ē forma corporis humani mō supra dicto aut erit educta de potētia māe aut producta de nibilo. Si p̄mo mō: erit corruptibile. Quācēdē qd accipit cē p̄ generationē: p̄t nō cē p̄ corruptionē. vt declarat Ari. circa finē p̄mī de celo et mundo. Et vō des q^z aīa ē educta de nibilo. Igit̄ erit creata: qd negat Arist. p̄phys. tex. cōmē. 34. dices. q^z in B. xueniūt oīs phi. q^z ex nibilo nō sit. P̄p̄t hoc p̄ longū p̄cessuā q^z ab agēte sumplū necēdū et agēte ex necessitate nature sive etiā voluntarie nihil nouū p̄t prouenire: quia tale nouū nō p̄t esse sine mutatione ipsius agētis: et ppter hoc ponit motū necessario causari in celo ab intelligentia. Igit̄ tē.

Itē 4°: phs. 3°: de aīa. tex. cōmē. 30. 2. 39. dīc: q^z itellus non intelligit sine fan^z, et si itell. pcedit: sequit̄ q^z nō contingit cē sine corpore: sicut nec fantasía ē sine corpore.

Itē 5°: phs. p̄mo de gnātiōe. tex. cōmē. io. rephēdit illos: q^z dixerūt corruptionē nō cē nisi segregatoēs p̄tū: s̄ si post corruptionē hōis anima remaneret, et corp^z: corruptionē hōis nō esset nisi segregatio p̄tū: igit̄ tē. Uide! igit̄ s̄m p̄ncipia gnālia: que fuerūt certa opud phm: h̄ne b^z scđi articuli repugnare p̄mo articulo q̄tū ad istā h̄ne: q^z anima est immortalis: et alia fundamenta sunt posta ibi: confirmando opinionem Lōmentatoris.

Cū illi obstat qn s̄m Arist. aīa sit corporis forma.

Ro respōlōde ad hec argumenta ponūt qdā distictio nes: q^z p̄ p̄tē: Immāle dī p̄ respectū ad māle: et distinguunt cōtra ipm: t̄z quā modis dī māle: tot modis dī māle. Forma autē māle dī qdārūlī s̄m Ari. Uno mō pro oī eo qd aliquo mō ē in potētia ad aliqd̄ et p̄fici p̄ aliud: et isto mō itellus polis f^z ipm ē potētia mālis: q^z p̄fici p̄ itellim agentē: sicut p̄z 3° de aīa. Et sic s̄m Arist. qd̄ solū itellus ē virtus mālis: s̄ et qdlibz itelligētia cōtra p̄mā: qn̄ vt p̄z p̄ Lōmē. Mēr. 4. 3. de aīg. itelligētia p̄ficiunt ad seiuicē: ita q^z superior p̄ficit inferiorē in itelli. Idō: s̄m hoc ē dixit Lōmē. Mēr. 9° eiusdē tertī. Nulla forma liberata ē oī p̄nīt p̄: q^z nibil intelligit extra se. Nā cum qdlibz itelligētia īferior careat actualitatē dei: et p̄fectiō ipm^z ē ī eēdō et ī intelligēdō: qui gradus actualitatē non repugnat enti s̄m se: quia s̄c̄ repugnaret deo: p̄t dici quelibz itelligētia īferior: qdlibz modo ī potētia respectū talis actualitatē: eo modo quo talpa dicit̄ p̄nīt vīlū: etiā ē ī potētia ad ipz: nō inquantū talpa: sed inquantū animal. Ita intelligentia qdlibz dicit̄ ē ī potētia et carere perfectionē diuina inquantū ens: s̄ non inquantū talis itelligētia: hoc est s̄m propriaz eius rationē specificā. Etyl. sic c̄st verū id qd̄ dicit̄ Lōmē. 1z. metaphy. cōmēnto. 30. et cōmē. 4. 1. q^z in itelligētis nulla est admixta potētia. Igit̄ S̄c̄ modo aliquid est materiale: quia corporeuz et quātūz: sicut qdlibz corpus celest^z. Tertio modo qdlibet qd̄ ī operando p̄t̄z aliquo organo corporali, et sic quilibet sensus est

materialis. Quarto modo qdlibz qd̄ ī ēsē et ī conseruari dependet a materia corporali: et tale est qdlibz mītum ex cōtrarij: et includēs materias partē sui: et vniuer saliter qdlibz quod a p̄ncipio intrinseco est corrupcible. Per oppositūz quatuor modis aliquid dicit̄ imateriale: uno modo quia nō perfectibile: neq^z ī potētia ad aliqd̄ qd̄ possit esse etiā perfectio: sic solus deus ī īmaterialis. Secō modo aliquid est ī īmaterialis: quia nō quantū extensum: neq^z per se: neq^z per accidēs: et sic quelibz intelligētia et anima intellectuā. Tertio modo dicit̄ aliquid ī īmaterialis quicquid ē ī ēendo et ī operando nō vñetur aliquo organo corporali aut p̄t corporeo: et isto modo forte virtutes: que sunt ī seminibus: a Lōmentatore 7° metaphysice. cōmē. 3. i. appellant̄ virtutes intellectuās: et ī īmaterialis ī hoc q^z non agunt per instrumēta determinata et membra propria: et sic forma subalii: que est vñiformis p̄ totū: et nō operāt̄ per organum: p̄t exten sive dici ī īmaterialis. Quarto modo dicit̄ ī īmaterialis quicquid a p̄ncipio intrinseco est incorruptibile: sic q^z nō dependet a materia ī ēsē: sed habet naturaz per quam potest semper ēsē: et isto modo adhuc anima intellectuā ē ī īmaterialis.

Secō distictio. Educī de potētia materie contigit tri bus modis. Uno modo illud dicit̄ sic educī qd̄ ī ēsē ī īmaterialis. In materia virtute agentium materialiuz: sicut quelibz forma inducta ī materia ab agēte naturali. Secō modo quicquid inducit̄ ī materia tanq^z actus et perfectio ipsius informans: et sic educī de potentia materie ē ī īmaterialis. Deducī ad actuz: isto modo lumen ī me dio et species sensibilis: aut etiā intelligibilis sunt forme educite de potētia subiecti. Tertio modo forma ē educita de potentia materie: quando nō tantuz inducitur ī materia tāqua perfectio ipsius informans: sed inducitur ī īmaterialis abiectuā ī natura subiecti: et ulterius dependet ī ēsē et ī conseruari ī īmaterialis. Propter primum species sensibilis nō sunt educite de potētia materie: neq^z lumen ī medio: quia iste forme nō inducuntur ī īmaterialis abiectuā ī natura subiecto: sed bene sunt educite de potentia materie propter secūdū: quia dependent ī ēsē et ī conseruari.

Ctertia distictio ē de creatione. Creatio ē duplex: quedam est physica: quedam theologia p̄ma ē produc tio ī nibilo: vt ly de importat precise ordinem nature et illud sic creaturūtū nō ēsē: tñ natura precedit ēsē: sed non ēsē habere ordinez prioritatis ad ēsē creabilis p̄t̄z: vel positiue: vel priuatiue: vt notat Doctor n̄f in scđo distictōe p̄ma. questio. 2. Positiue: qd̄ ipsuz nō ēsē preēdens: actualiter precedit ēsē rei: et modo quo non ēsē antīp̄i precedit actualiter ēsē ipz. Alio modo priuatiue precedit: quando nō actualiter pcedit: sed ap titudinaliter: et modo quo priuatiue forme ī cōi dicitur precedere formaz ordine nature priuatiue: non quidem actu: qd̄ nunq^z datur materia sine forma: sed tantum ap titudine. Quia nissi agens extrinsecuz induceret formaz ī materia: materia baberet priuationez: et hoc saltem ad imaginationez: quicquid sit de facto. Et ista creationez de nibilo isto modo non negauit Arist. qui posuit intel ligētia sic esse productas a deo nullo p̄supposito: et ita sine transmutatione. Quia vbi nulluz est subī mutatiū: ibi nulla est mutatio. vt p̄z ex diffinitione mutationis. 6. physicoz: et ista productio intelligentie ē de non ēsē: vt nō ēsē ipsius pcedit ēsē tñ ap titudinaliter: quia circū scripta prima intelligentia statim quelibet alia ēsē subī non ēsē: cum ēsēntialiter dependeat ab ipsa. Alia creatio ponitur ī nibilo simpliciter: vt ly de importat ordinēz

Creatio
du^z p̄b
sica et
theo^z.

Articulus

temporis et durationis sic quod non est tempore precedit esse rei creabilis: que producitur nullo presupposito. Estam creationem negavit Aristoteles.

HIS PREMISSIS rident ad obiecta. Ad primus dicitur uno modo Aristoteles, in septimo metaphysico illa auctoritate exceptum quia intellectu: propter id quod allegatum est. In iiii.iz. Alioquin sibi ipsi contradixit. Ut enim est et melius est Ari. non intendit probare quod omnes partes: quod possunt manere separate a toto (quoniam totum corruptibile) sunt elementa; sed tantum modis pluribus: Lumen. vult ibi quod in omni compagno per se elementa et partibus materialibus prae elementa est aliud additum ipsius: quod compagno est vnum: et id est illud additum ut exponit Lumen. quemadmodum est forma et prima causa cendi: ut per bac pluribus in carne, et hac syllaba. ba. Quoniam dissolutio ab initio elementis: ut est ignis: et terra manent elementa: et non manent compagno. igit aliquid est inposito prae elementa.

Sed contra ista ratiōne instat. quod pluribus sic arguit. Dissolutus inuicem elementis: ut ignis: et terra manet ignis et terra et non manet cor. igit aliquid est in carne prae igne et terra. Sic etiam arguit de ista syllaba. ba. Simili ego arguo: si alia intellectu pote manere post corruptionem bovis: corruptio bovis manet alia intellectu: et corporis seu materia: et non manet homo: igit est aliquid in homine prae anima intellectuam et corporis: sed illud est forma. igit alia intellectuam non est forma ultima bovis. Post et formari ista ratione aliter sic. Dissoluto compagno non remanet nisi elementa. ut per Aristotelem in deca libro. sed corruptio bovis manet per te alia intellectuam. igit alia intellectuam erit elementum.

Ad hoc rident. et primo ad primus: quod Aristoteles intendit perbare contra negationes cam formaliter: prae elemento co-currentia ad causandum compagno in eodem genere causae. Quia in grecis malis. co-circumferre aliquid additum illud: quod est principium et causa rei in alio genere causae: quod in grecis causa malis: et est ipsa forma partis. Et Averroes qui pro quanto est illud quod ipsius compagno est esse graditum est forma totius: sic quod forma partis et totius sunt unum: id est in ipso differentia penes diversos recipientes. Nam pro quanto forma interior co-currit per taliter cum materia ad constitutum compagno: appellata forma partis: pro quanto autem est illud: quo positum habet esse graditum et essentiale: dicuntur forma totius: est enim forma partis ipsum tota graditas compagno. Si istavia teneretur: dicere est quod corruptio compagno essentia non remaneret neque forma partis neque totius: et ad ipsius dicere est in ipso quod alia intellectuam non est illud quo homo habet esse per se et essentiale. sed anima cogitativa.

Sed alio modo potest exponi istud Aristoteles. hic tenet videlicet Subtilis. et sancti Thomae. v. quod tota graditas compagno non sit forma partis: sed etiam materia: ut habet videri in 7° metaphysico: quod est constitutum inter graditatem et formam totius: quod est tertia entitas realiter diversa a primis compagno: Et ista non manet dissolutus partibus compagno: quoniamque gradus distinguunt contra ista formam totius: et contra centrum totum resultante ex partibus: appellantem prius males. Quia dissimilitudo expatim graditatem non est ipsarum partium compositionis: sed centrum resultans ex ipsis: ista centrum est causa et principius: pro quanto est illud quo compagno habet esse graditum et essentiale: ut declarat Aristoteles. in 7° metaphysico. in capitulo 49. et ita dissoluto compagno non remanet nisi partes males: etiam si maneat alia intellectuam. Aristoteles autem vult per bac quod per istas partes est aliud additum ipsis: quod non remanet. Et si dicatur quod mirum videatur quod alia intellectuam et vel aliqua forma dicatur pars malorum. Rident quod hoc non est extraneous ab intentione Aristoteles et Averroes. nam quemadmodum habeat quod illud quod est additum elementis est elementum. Ut hoc sunt

verba Lumen. Apparetur hic esse subiectum alia ab elementis malibus: quod est et clementum: quod est prima causa: et quod est causa quod est forma. Deinde Averroes. Ut forma appellatur elementum imaterialis. Ad aliud tu dicas quod dabit aliqua forma posterior ante intellectuam. Rident concedendo nos: et consequitur: si forma totius est alterius rationis a forma particula. Inter formas tamen partiales anima intellectuam est ultima forma.

Ad secundum principale rident quod anima intellectuam sequenda videlicet Ari. non estducta de potentia materiae: neque ex parte agentis: neque ex parte materiae: ex parte agentis non inducit in materia alio agere materiae: quod non subsistit calitatem eius actionis. Alioquin non est immortalis seu incorruptibilis. Quia oportet quod producatur ab agente naturali est corruptibile: et ab ipso: neque educitur de potentia materiae ex parte materiae: quia ex quo est incorruptibilis non dependet a materia in eo et in seruari. Educitur tamen de subiecto ultimata dispositio: cuius ultimata dispositio est necessaria ad productionem anime intellectuam: quod producitur: cum sit per se totius animati compagno: et per accidens anime intellectuam non dicitur creatio. Nam creatio est productio per se terminata ad rationem creabilem: nullo presupposito subiecto: quod subiectum non presupponit ad esse anime intellectuam: quasi alia impossibile est simpliciter ipsam esse. quia tunc per nullam potentiam possit esse sine subiecto: et per consequentes sine corpore. Sed istud subiectum sic dispositus est necessarium ad hoc quod inserviet: et sit perfectio corporis.

Et ut melius videatur de ista productione: notandum est: quod in Lometato et Ari. Nulla actio (sive agentia naturalis) appellatur generationis dei: quod appellatur simplex productio: et actio productiva directa: et per se terminata ad formam. sed ad compagno: cuius est forma. ut per se 7° metaphysico. tex. 20. Ita quod eadem productio: quod est per se copositum: per accidens est forma. Et in productione anime intellectuam est iste processus. Monstratur agere naturale inducit in materia obiectum dispositio et ultimata organizatione corporis animandi anima intellectuam: quia inducitur deus immediate per mutationem cuiuscumque medium in ratione agentis inducit animationem in corpore organizato et disposito. et hoc necessario mutatio dicatur. Que animatio primo non est mutatio: quod si mutatio dicatur esse productio de aliquo subiecto transiente de mutatione ad habitum: quando mutatione temporis et durationis procedit formam: et hoc loquendo de subiecto: quod immediate recipit formam: cum hic non sit talis transitus: non erit mutatio. Assumptum probatur: quod hic subiectum est corpus ultimata organizatione et dispositio: in ultimo autem instanti organizationis corporis tale organizationis anima a deo et ab ipso solo sic animatur: quia anima intellectuam: ut dictum est: nec quantum ad esse: nec quantitas ad non esse continet in virtute activa alicuius agentis naturalis. Ita vero animatio quod est productio corporis animandi per se est ipsius compagno: puta hominis secundum et per accidens est anima intellectuam. Ex quo excluditur quod ista productio: quod est animatio: non est mutatio: et ex parte etiam non est generatio. Quia omnis genitio est mutatio sicut Aristoteles in 5° physico. ubi collocat generationem sub mutatione. tex. 20. capitulo 49. Ita productio non est est creatio: quod est de aliquo subiecto ultimata dispositio: et ita erit actio productiva sive metaphysica: et de ista actione forte locutus est Aristoteles. in principio noni metaphysici. quando dicitur quod potentia dicitur: et pluribus gradibus quam per se est in motu: ut denotetur quod duratur potentia productiva: que non est transmutatione. Ex quo sequitur quod agens generans non attingit instanti animationem seu productiones anime: sed solimmodo aliquid necessitatis agere prius ad instanti animationem. Secundum Ari. possit etiam salvare quod ista animatio est quodam mutatio ad animas: et hoc vel ratione materie que perficit ordinem: temporis sub ratione anime: vel etiam ratione subiecti ultimata dispositio: quod

Secundus

prefuit: saltem ordine nature primatur: eo modo quo pre-
mis. sū: qz tale subiectū ultimā dispositiō: natū erat br̄e
priuationē alatiōis: quātū ē ex semī p̄ agēs p̄mūlū ducē
ref. alatio in ipso: & sic p̄t salutari rō mutatiōis in ipso alia-
cide: vt dicit est. Et sūm̄ hoc Doctor in scđo distincōne p̄i-
ma qōne ylta tāgit duos modos mutatiōis: quōz vñ̄ ē
is q̄ immediate p̄missus ē. Sed p̄mūlū modū dicit̄ tan-
giti dicit̄ Doctor in q̄to di. 43. q. 5. Quē ē p̄t̄ codē libro
distincōne questione secunda.

Sed circa ista adhuc dubitatis. qz vñ̄ q̄ ista p̄ductio aie-
sit creatiō: qz ls in eodē instāti epiſtis sit vltia dispositiō ad
aiaz i corpore: & iductio aie: nō in eodē instāti nature.
(Quicq̄ dicit̄ Scot̄ loco hallegato). qz pb̄at: qz vñ̄o
aie itellectiue ad corp̄ organici & respect̄ distinc̄ reali a
fundamēto. s. ab aia. Tū qz est respect̄ extreſc̄ adueni-
ens: & extremis talis respect̄ nō repugnat eē p̄ aliquā po-
tēriā sine isto respectu. Nō sic: est de respectu intrinſc̄
adueniēte. Quia si ē pole q̄ sit albedo. a. & albedo. b. qn̄ i
surgt similiudo inter. a. & b. Tū ēt qz ista vñ̄o actualis
desin̄t ec̄ manēre ala. ergo nō ēt̄ realē reſtraiet. S̄ ois re-
spectus distinc̄ realē a fundamēto ē posterior nā funda-
mēto: & p̄supponit ipf̄s. ergo ista vñ̄o aie ad corp̄ p̄sup-
ponit aiām̄ est in aliquo instāti nature: in quo nō c̄lit̄ ipa-
vñ̄o: sed illud qd̄ est prī nā quātū ad ec̄ ēt̄ p̄ī quātū
ad p̄duci. iḡis alia prīus p̄duciunt̄ & habet̄ eē q̄ vñ̄iāt̄. In
isto priori ē a deo immeđate per priuationē cuiuscumq̄
caule medie ī rēne efficiēt̄: & ēt̄ n̄ibilo subīne. ḡ creat̄.

Preterea x̄ȳa p̄mūlū viā ponēdi actionē diuinā nō ēt̄
generatiōne arguit̄. Nā si ista actiō nō ēt̄ ḡiat̄: qz nō est
mutatiō p̄ rōne dicit̄: s̄ q̄ nulla p̄ductio forme sub-
stantialis ēt̄ ab agēte nali erit ḡiat̄: n̄īs est falsū. iḡit̄
aia. Lōsequēt̄ia. pb̄af̄: qz que ibet iductio forme suba-
lii ēt̄ de subiōlūtūnate dispositiō: qd̄ nō trās̄t̄ d̄ priuariō
ne ad formā ordīne t̄p̄s. An̄eq̄ sit̄ de ordināe. iḡit̄
ur ista actiō naturalē nō erit mutatiō: & ita neq̄ ḡiat̄.
Ad primū respondet̄: q̄ ista p̄duciunt̄ aie nō ēt̄ creatiō:
ēt̄ si aia sit̄ priori nā. Qz si sic. seq̄r̄ q̄ c̄q̄nq̄ forma: siue
subalis siue accidētaliis p̄duci in subo crearc̄. Si ista
rō cocluderet̄: qz vñ̄o cuiuscumq̄ forme ē respect̄ distinc̄
salte se r̄malt̄ a forma: & sic posterior: iḡis p̄suppoit̄
ipf̄s in aliquo priori nā: in quo nō ēt̄ ipē respect̄: & sic p̄-
ceditur vt prī. Sed ls ista instantia faciliter poss̄ solui:
qz respectus talis forme nō distinguūt̄ realē a forma sūm̄ Ari.
qz scđm̄ principiū sua talē formā ēt̄ sine isto respectu
implic̄ contradictionē: vel salte est ip̄ossible: iuxta illud
in primo physicoz tex. cōm̄. 39. Intellectus querens se-
parationē passionū a subis querit impossibilia. Tū dī qz
ista productio nō ēt̄ creatiō: qz creatiō ēt̄ de n̄ibilo sim-
pliciter. Ista scđm̄ Ari. ēt̄ de subo ultimā dispositiō: &
hoc sufficit ad intentionē Ari. Et ad instātiā de instātiib̄
nature respondet̄: qz d̄o nō nature: cum sit̄ per se & esen-
tialis: h̄z attendit̄ inter res q̄tū ad esse essentielā & quidita-
tim: nō quātū ad esse existēt̄. Qz illud qd̄ est prīus scđz
quiditatez: qd̄q̄ est posterius secūdum existēt̄: vt pars
in multis. Productio ergo realis cū terminet̄ ad rē scđm̄
ēt̄ existēt̄: in nullo priori p̄duci aia: in quo non insit̄
corp̄ organico: maxime qz: vt dictū ēt̄ ista p̄ductio pri-
mo ēt̄ totī aia: p̄ accidēt̄: & secūdario ē aie. Et si di-
cat̄. vñ̄o in ec̄ existēt̄ p̄supponit̄ formā i tali ce. p̄sup-
positū est prīus presupponēte. iḡis adhuc habebit̄ intē-
tum. Respondeat̄ negando q̄vñ̄o in ec̄ existēt̄ p̄
supponat̄ formā in tali ec̄: ino sunt simul. Sed ybi ēt̄ si
multagib̄ nō ēt̄ ordo neq̄ p̄suppositū vñ̄iāt̄ ab alte-
ro. Sed si ēt̄ ordo aut̄ p̄suppositū ēt̄ tñ̄ scđz p̄ceptum.
qz q̄ditatē: qz vñ̄ alteri p̄concepit̄. Assumptum ēt̄ des-

multate forme cū sua vñ̄iē probat̄. Qz forma l̄t̄ epi-
stērie & reali producit̄ p̄ motū: aut̄ mutationē: que men-
suratur tpe aut̄ instātiē reportis: sed forma nō vñ̄iē pro-
prie ab agēte: n̄īs q̄ motū aut̄ mutationē: iḡis forma vñ̄iē
vn̄iē materie: mētūr̄ tpe: aut̄ instātiē ipsiā: sed pro quo cū
q̄ instantiē forma accipit̄ esse existēt̄ ab agēte: p̄o: codē
instātiē ēt̄ in mā: & vñ̄iē cī fm̄ Ari. iḡis forma & vñ̄iē p̄ius
cū mā sunt similitūn codē instātiē ipsiā. Et si dicas. An̄i-
matio seu p̄ductio animati nō ēt̄ motus: neq̄ mutatiō
scđm̄ vñ̄iē viā pos̄it̄am sup̄ius: iḡis non mēsurable: tem-
pore aut̄ instātiē. R̄ndet̄: q̄ l̄z aliat̄ p̄ animā intel-
lectuō nō sit̄ motus: aut̄ mutationē de se scđm̄ illā viā:
est tamē mutatiō rōne alteratiōis annexe disponēt̄ ad
animatēm: & hoc sufficit. Uel r̄ndet̄ fm̄ aliquos:
q̄ omne presuppositū ēt̄ p̄ius presupponēt̄: & etiā prius
natura: nō tamē imaginādūm est: q̄ presuppositū sit̄ in ali
quo priori aut̄ signo: in quo nō sit̄ presupponēt̄: qz ordo
nature ēt̄ tñ̄ presuppositū bū: ab hoc in alteritatē na-
ture: hec tamē presuppositū nō ponit̄ illud qd̄ est p̄sup-
positū ēt̄: quād̄ p̄suppositū nō est. sicut dicit̄ q̄
est ordo nature inter subīn & propriā passionē: & subīn sic
est prius: & tamē cōcedit̄ q̄ in quocunq̄ priori est sub-
iectū: est ēt̄ eius passio. Sed contra: quia nō magis sub-
iectū diceret̄ prius nā q̄ passio. R̄ndeo: q̄ p̄ supponit̄: & q̄ passio nō
presupponit̄: a subiectō: iō nō potest denominari prior. p̄
ma tamē r̄sūlo est melior.

2d scđm̄ principale. Respoſio p̄z ex dictis: qz t̄c̄ p̄-
ductio forme substātialis nō sit̄ mutatiō scđm̄ illud ino-
dūm: tamē ēt̄ p̄ terminus mutatiōis: qz est terminus
alterationis p̄ccēdēt̄is: & generatiō est p̄ terminus al-
teratiōis ex p̄mo ph̄ycoz. Sed contra: qz a simili pos-
ser dici de actiōe diuinā: que est animatio secūdum ani-
mam intellectuō: qz illa est terminus alterationis: f. or-
ganizationē precedēt̄is in corpore organico. Respo-
det̄: q̄ scđm̄ Averroym in septimo metaphysice: omne
to. 31. id ēt̄ agēs disponens & inducens: alterans & gene-
rans: illud ergo agēs: qd̄ nō ēt̄ alterās: nō ēt̄ generās: de-
tis nō potest alterare aliquid immeđate & sine causa me-
dia. Scđm̄ Ari. Iḡit̄ nec generare. Sed contra quia
ista actiō diuinā videtur cōtineri sub aliqua specie mu-
tationum: quas enumerat̄ Ari. in q̄to ph̄ycoz ualio-
qui fūset diminutus. Respođeo q̄ ista actiō p̄z re-
duci ad ḡiatōem: p̄o quātū ēt̄ p̄ductio substātiae: q̄ ter-
minat̄ alteratiōe: vt terminus extrinſecus salte. Ut
dicēdum est q̄ Ari. ibi enumerauit actions trāſmuta-
tiuas penes terminos ad quos sunt: qui possunt p̄ termino
motū aut̄ mutationē: que est ab agēte naturali.
modo in proposito anima intellectua scđz vñ̄iē Ari. nō
per se terminat̄ motum: aut̄ mutationē: sed solum p̄ acci-
dens: similiter anima intellectua nō ēt̄ ab agēte natu-
rali: nisi dispositiō: p̄o quātū a talia gente inducitur di-
positiōis in materia seu corpore: ad hoc vt p̄duciatur
a deo: & informet materiam. Et ppter hoc dixit Ari. iō.
de animalibus. intellectus solus intrat ab extra: & ipē so-
lus diuinus ēt̄. Aliter alij respođet̄ ad principale: di-
cendo ad auctoritātē Ari. in primo ph̄ycoz: q̄ q̄nt̄ di-
cir Ari. ex n̄ibilo nihil sit̄: hoc dicit̄ ex opinione Anaxa-
gore. Anaxagoras enī voluit̄ probare. q̄ quolibet sit̄ in
quolibet. Quia omne qd̄ sit̄: aut̄ sit̄ ex his que sunt: aut̄ ex
his que nō sunt. Ex his aut̄ que nō sunt nihil potest fieri.
In hoc enī conueniūt̄ omnes de natura locuti: Reli-
quum aut̄ cōtingere putauerunt. s. q̄ omne qd̄ sit̄ ex
his que sunt. Quodlibet aut̄ sit̄ ex quolibet. Latet aut̄
ppter magnitudinē & paruitatem: vt dicit̄ Anaxagoras.

Articulus

Ex qua sententia apte colligitur hoc dictum. qd ex non esse nihil sit: esse dictum Anaxagore: non Ari. **A**liter dicunt: quod admodum aliqualiter premisimus superius: qd auctoritas secum portat expositionem sua. Unde dicit. omnes de natura locantur ad denotandum: qd p actionem naturalem: et ab agente nati: ex nihilo nihil sit: qd agens physicus et naturale in sua actione semper presupponit subiectum et materia: et ratio est quia agens physicus agit p formas suam: que est sibi ratio agendi: forma illa dependet a materia in e: ergo etiam in agendo. Et p consequenti presupponit ipsum in e: et tertius cum materia effectus producti sit eiusdem rationis: cum materia ageretur: mā ageris sit sic prior ordine originis forma quia agit: sequitur qd tale agens non poterit producere materiam geniti et effectus producti. Probab illa consequentia ultima: quia nullus posterior potest esse ratio producti suum prius: neqz aliquid eiusdem rationis cuius ipso: mā geniti est eiusdem rationis cu mā genitum. Igitur sic mā genitum est pior rōnis cu mā genitum. Igitur sic mā genitum est pior rōnis cu mā genitum.

Ad tertium respondet qd ab agente simpliciter necessario potest puenire nouus effectus: si ponatur cā media actionis: aut passiva: quia tunc notitas et contingentes effectus potest reduci in illam causam mediā. In pposito ponitur causa media passiva: et receptio ex cuius nonitate sequitur effectus nouus. Exempli gratia organo coquere et dispositio: de necessitate immutabilitatis et immutabilitatis. **S**ed Ari. productus anima intellectuā: producēdo ipsi animatus: quā aliter nō productus. Unū de nūc productus anima intellectuā et pūs non productus: qd nūc corpus ē complete organizatum et ultimum dispositum: et pūs non erat sic dispositum. **E**t si dicas qd Ari. secundū phycos. et cūtū cōmenti. 26. et alibi frequenter: dicit qd sol et homo generat hominem. Respondebitur qd vero est quādū ad omnē dispositiones precedentiam intellectuā: ut videtur Ari. sit vero: tātū dispositio: nō autē qd attingat alias intellectuām tanqz terminū formalē generationis.

Ad quartū principale rādetur qd intelligere in nobis duis anima vnit corpori nō est sine fantasia: et hoc propter ordinē potētiarū: s. intellectus et sensus: qui ordo ē qd existit intellectus in actu circa aliquod obiectū: fantasia necessaria est in actu circa id: vt circa aliqd: ad qd tale obiectū in intellectu habet habitudinē. **E**t vlt̄e vero qd quādū potētia inferior potest operari: circa id: circa qd opatur potētia supiorū: potētia supiore perfecta: opante circa obiectum suū: circa id: etiā opatur potētia inferior: et hec ratio quare distractio potētiarū anime circa diversa obiecta impedit operationes earū. **I**ste tamē ordo intellectus ad sensū in operando nō ē simpliciter necessarius: s. solū quādū intellectus coniūctus corpori: s. post separationē a corpore potest intellectus intelligere p mutationē immedieate: a rebus ē sensibilibus: quia si fantasma rei sensibilis potest immedieate mouere intellectum causando spēm intelligibilem: vt cōmuter cōcepsit pariformiter: et ipsa res extra: quia nihil est in fantasma: ppter quod sufficiat causare spēm intelligibilem in intellectu: quin illud eminētū cōtineatur in obiecto.

extra. Non enim maior conuenientia ē fantasmatis ad illud qd recipitur in intellectu: qd ipsius obiectū extra ad illud id. Nam fantasma corporis conditionis ad spēm intelligibilem in hoc qd nō representat obiectū: nisi qd hūc et nūc: et illud qd intelligitur: aut representatur: qd spēm intelligibilem: representatur sub ratione vli abstracta ab illis conditionibus materialib⁹. Nec ipedit qd obiectū extra sit cuius materia: fantasmatina sine illa materia: quia fantasmatia vere ē in materia: hoc ē in organo extē: et illud impedit actionē intellectuū imaterialē cē iālī materia extē: sicut cē in aqua materia extē. Sed tātūmodo: qd hoc agit fantasmatina in intellectuū: quia representat obiectū: sed eque bñ pōt ipsa res cē representativa sui: et ita mouere aut agere in intellectuū. **S**ed qd ista responsio pōt difficultatē quomodo anima intellectuū separata intelligit: que nō est pōtentis speculationis: ideo vñqz alias differatur. hoc tātū tetigisse sufficiat: qd nō ē impossibile simpliciter animam intelligere sine fantasmatina.

Ad ultimum respondetur qd pōt loquī cōtra illos qd dicērunt cōpositū nō cē aliquod pō se vnu p ḡationē. Tūc enim corruptio nō cē nisi segregatio entis pō se existētū in sua spē: que non tēdunt in corruptionē: qd nō strigit in pposito. Corp̄ēt anima nō sūt idem data aut supposita cōplete in spē: s. principia suppositi existentia determinata in specie: similiter corporis quantum ē de se sūtne tēdit in corruptionē. Quare argumentum non concludit stat ergo cōclusio ista de mētē Ari. qd anima intellectuā est forma substancialis corporis humani vnta ei secundū esse et informationem.

Juxta Ari. anima ē imixta et impossibilis. **C**ōclusio pncipalis de mente Ari. ponēda in hoc articulo est. Animā intellectuā ē separata imixta et impossibilis. **I**sta conclusio declaratur.

Sed pro cuius declaratione cōducit cē: qd Ari. in tertio de anima frequentiter titulat hī tribus terminis: quos attribuit intellectui. vñ. qd sit separata imixta et impossibilis: vt et pductum ē supra in pio articulo pncipali. cōclusionē sexta. Pro quo potēde sunt tres distīctōes. Prima ē ista: qd aliquid cē separātū: dicit p̄ prescriptū. **C**on ad illud qd est coniunctus materie. Aliquid autē cē cōtinet in unū materie cōtingit tribus modis: uno modo scđū patet ē et operationē: et modo quo sensus ē cōtinentis materie. Secundo modo scđū cē et non scđū operationes. Et isto triplo modo intellectus ē coniunctus corpori: qd informat: nō tamē operationē sham: que ē intelligere: cōmunicat corpori. Tertio modo scđū operationem: non scđū esse: quo modo intelligētia vnit corpori celesti p motum quem cōmunicat celo: nō tamē informat celū. **P**er oppositū aliqd pōt dici separātū tribus modis: pmo scđū cē et operationē: sicut intelligētia ē separata ab orbe celesti scđū ē et operationē primaz: que ē intelligere. Secundo modo: scđū cē: non scđū operationem: vt intelligētia est separata ab orbe celesti: et hoc quo ad scđū operationem: que ē mouere. Tertio modo scđū operationem: et nō scđū cē: et isto modo anima intellectuā est separata a corpore.

Secunda distīctio pncipalis ē. Aliquid cē immixtum. **D**icit cōstitutus: sicut dicit mixtum. **M**ixtū autē cōtingit dici tribus modis. Primo: qd mixtū ē ex corporib⁹ sen dī mōs. **S**ensibilibus: quēadmodū antiqui ponebat intellectū cē rea liter mixtū ex sensibilibus: vt oīa cognosceret. Secundo modo: qd est māe vnicum: et vlt̄us determinat sibi partē corporis: p quā exerceat suas operationes. **E**t p oppositū ad illud aliqd dicit cē immixtum. pat̄ intuenti,

Secundus

72

Tertia distinctio. Aliquid est passibile contingi: duobus modis. Uno modo passione corruptiva. Alio modo passione perfectiva: sicut etiam impossibile. et membra distinctionis patent.

Ex his distinctionibus praeclusio posita superius quo ad qualibet sit pars: et per quod ad primam partem probatur. illa forma est separata a materia: scilicet tertio modo: que licet sit in materia: non tamquam deperatur a materia: nec quantum ad operationem eius propria: alia intellectu est hoc: igitur. maior: p. minor: p. maior: qz. si sic. igitur anima intellectu sit forma exterior: et operatur ex parte: quo dato: sequeretur: qz. in intellectu tamen recipit individualiter et signatur: velterum esset corruptibilis: qz. est viri complexionis totaliter corporis: hinc a materia: consequentia quantitas ad virtutem consequemus prae dictis in corpore genere: et de illis concedatur. Ex hac ratione sequitur hoc correlari: p. ista consequentia non valet. Illa forma non dependet in ea a materia: ergo est separata secundum eam: sic qz. non sit in forma materiali. Hoc correlari prae clausa deinde in ea a materia est esse virtutes complexionis: que ad suum est et conservationem requiri materialia: qz. non constent in intellectu. Nam si intellectus aut alia intellectu regat corporis: hoc est ut pfectio sua comunicet corpori informando et dabo esse actualiter: qd. sibi pertinet et debet: et non ut pfectio nem sit recipitur ab ipso.

Secunda p. conclusionis p. batur: qz. illa forma est immixta saltem primo modo et tertio modo: que non est mixta ex corporibus sensibilibus: neque determinata sibi parte corporis: p. quam exercet suas operationes. Anima intellectu est hoc: ergo tamen. maior: p. et dicitur: et minor: p. maior. Nam si sic intellectus est mixtus primo et tertio modo: non possit apprehendere omnes formas males: sed determinare ad certum genus cognoscibilium: sicut quibus viri organica. Et velterius scilicet cognoscere non possit: et rursus indubitate et separata subtilitas non apprehenderet: et iterum ipse pfectus ob excellenti intellectibili: quemadmodum sensus ab excellenti sensibili. iste omnis consequentie patet et coram genere. et confirmatur p. illud Ari. in tertio de anima. te. tu. cometi. 6. vbi h. Si intellectus habet organum: fieret calidus aut frigidus.

Tertia p. conclusionis p. batur. Illa forma est impossibilis passione corruptiva: que recipit formam aliquam pfectivam: ipsi nulla procedere alterius formae corruptionem. Anima intellectu est hoc: igitur tamen. maior declaratur. Nam passio corruptiva sit cum abiectioe contraria forme iducere: et cum alteratio ne abiectioe a non subiecti: quemadmodum est frigescere et calescere. Passio perfectiva est que tamum pfectit subiectum: et ista potest duplex. Quedam sit respectu subiecti diuisibilis: quedam respectu subiecti idiusibilis: prima licet sit perfectiva subiecti: qz. tamen subiectum est alterabile et corruptibile: si ista passio sit multe: inter se. s. quod pducitur species sensibilis lucis yaide intelle in oculo: ista passio nata est corrumpere suum subiectum. Si vero passio sit respectu subiecti idiusibilis et inextensibilis erit tammodo perfectiva. Ex quo apparet: qz. cum intellectus sit indubitate: erit impossibilis: quibus passionis corruptiva: et sic maior et minor patet ex dicto.

Sed hic iuris viri difficultas non dimittenda: quo modo passio in intellectu non sit corruptiva: qz. sicut ex inductione caliditatis corruptitur frigida: sicut frigidus alterius: ad caliditatem: ita et inductione yni opinionis in intellectu contingit alia opinione contraria expellere: ex qua sequitur passionem in intellectu: qua patitur ab intellectu: et est corruptiva. **E**t p. firmat. qz. ex vehementi studio sit hoc melancholicus: et incurrit diversas egreditudines: mortem non nunc inducet: quare propositum.

Preterea voluntas patitur passionis corruptiva tristicias et dolorem que superueniente aliqua delectatione aby ciuntur. igitur tales passiones erunt corruptive.

Ad hoc videtur esse auctoritas Lometatoris in hoc tertio commento septimo: ppter transmutationem cogitationis sit transmutatio in intellectu: sicut appetit h. bib. chrys. qz. tamen respondet: et ad primum dicunt qz. intellectus non est passibile: passibile que sit ipsum corruptiu-

Est hoc sufficere ad ppositionem: causatio et frigescere licet aliquando subiectum suum non corruptant a tota sp. tamen ad corruptionem subiecti sunt dispositivae. Ideo corruptum p. pate appetiatur p. s. Non sicut est ut passibile: intellectus.

Ad secundum responderunt aliqui: qz. licet ad inductionem unius opinionis in intellectu alia opinio contraria desinat esse et corruptum tamen una opinio agit ad oppositum opinionis corruptionem: sicut per calificationem inducitur caliditas: que qz. est frigiditatis corruptiva: ppter hoc talis passio non debet dici p. p. corruptiva. Addunt velterius: qz. p. inductionem unius dispositionis in intellectu: aliquando contrariaz dispositionem corrupti contingat: non tamen hoc est necesse. Possibile non est in intellectu indici de novo sciendi aliquam vel opinionem absqz alterius dependere: sicut quibus aliquis incipit eruditus non est aut natus per possibile subiectum aliquod idcirco caliditatem sine corruptione frigiditatis. **H**oc hec responsum non satisfacit: qz. quibus cunctis sunt repugnantes sunt incompatibilitate: et unius et p. p. reliqui talibus non repugnare. Due opiniones contraire sunt hoc: igitur tamen. maior patet: et minor. Quod oppositio contraria est formaliter repugnatio. **L**ofermatur et opinions contrarie: ut tacitum est supius: includunt oppositos et contrarios assensus ipsius intellectus. Intellectus qui non secundum copiarum oppositos assensus respectu eiusdem obiecti. Quod intellectus firmiter assentiat huic: qz. huius est unus intellectus numero in numero intellectus in h. b. ibus: et huius oppositio est firmiter assentiat. s. qz. non tamen est unus numero intellectus in h. b. ibus: hoc videtur mere impossible. **C**ontra illud quod dicit qz. una opinio non corruptit aliam: arguitur: qz. o. qd. corruptum aut definitum est corruptum: p. aliquo p. ipso p. positiu-

Rati. una opinio in intellectu non est incompatibile nisi opinio non contraria: igitur corruptum p. ipso: et ita quibus intellectus incipit assentire yni oppositorum: statim aliis assensus contrarius remittit et expellit quantum ad aliquem sui gradum.

Preterea contra illud quod dicit: qz. quibus aliquis incipit eruditus et acquirere sciendi veritas non est necesse opinionem contraria expelli. Contra. qz. impossibile est intellectus habere cognitionem certam certitudine evidenter de aliquo obiecto: et dubitare de illo: ista p. qz. tunc esset certus et non certus de eodem. Sed cum aliquis intellectus eruditus: incipit habere dispositionem scientie: que est cognitio certa et evidens: ex cuius causa: alioquin non esset scientia: neque dispositio ad ipsam: igitur in introductione illius dispositionis: dubitatio intellectus excluditur: aut saltem incipit excludi quantum ad aliquid suum: qz. non tamen incipit excludi per negationem de presenti: et positione de futuro: sed per positione de pri-

Pri: et negatione de p. terito. **C**uel si dicas qz. non datur p. in acquisitione scientie: neque primus corruptus in de positione opinionis. Saltem hec qz. in quocunqz instanti inducitur aliud de scientia rei in eo instanti aliud dependitur de opinionem contraria.

Et ppter dicit ad argumentum: qz. nulla passio inducitur in intellectu possibile est nata corrumpere substantiam ipsius: neque inducere dispositionem ad corruptionem eius. oppositum est de passione in sensu: et in aliis. **A**d rationem de voluntate p. quid dicendum sit ex dictis. **A**d auctoritatem Lometatoris dico: qz. intellectus transmutat per accidentem ad transmutationem cogitationis: p. quanto per transmutationem facta est ipsa intellectus p. dicitur in operatione sua: qz. in operando habet corporis deperit: et declaratur est superflua. **E**x his oibz appetit vel

Articulus

cas cōclusionis supposito: et cōsequēter que fuerit opus
nō Aристо. de anima intellectua.

Quo pū
re ipsa
le p̄t cō
poni cū
corpoz
yt cī p
fectio.

Sed CIRC lectua: cui sit substantia pure spiritualis
possit esse actus et pfectio corporis.

Ad qd declarādū sequēdo principia Ari. ponuntur aliq
p̄sonæ: quæ p̄ma ē ista. Ad verā p̄sonē réale alicuius
rogatur de necessitate: qd aliquid in ipso cōposito se h̄eat p
modum potentie receptue et pfectibilis: aliud se h̄eat p
modum actus pfectu: et b̄ nō solū in cōposito: p se recessi
tati: s̄ ēt in cōpositione p accidēs: et vtcris non solū in
cōposito: p se reali: s̄ ēt in cōpositione rōnis. De cōposi
tione p accidēs pbatur p Aристо. in gnto metaphysice. re
x̄tu cōmenti. i. et septimo. textu cōmēti. 4. z. Jō hō a. b̄ ē
vnū aliquid: qd albedo inest h̄o: hoc ē informat ipm homi
nē: et pfectit aliquo mō accidēt aliter. De cōposito p se rō
nis. pbatur illud in sc̄ptio. textu p̄meti. 4. z. vbi b̄ Ari.
qd gen⁹ nihil ē p̄ter eas q̄ sunt generis sp̄es: et si est: est
qdē yē mā in qua sentētia vult Ari. qd illud qd p̄portatur
p gen⁹ est nihil: nisi potentiā respectu sp̄e: et qd cept⁹
objectiv⁹ generis ē potentiā ad differētia: sic qd hoc ē po
tentia pfectibilis: et differētia actus pfectu: p tāto ex ge
nere et differētia sit vnū p se conceptus cōpositus ex
territor. De cōposito p se reali h̄eat illud octauo metra
physice. textu cōmēti. i. vbi Aристо. ingrit. Quo ex mā et
forma sit p se vnū: et qd est illud qd ē cā istius vnitatis p
se: rādē excludit qd cā huius ē: qd hoc est p se potētia. s̄ mā
et hoc ē actus. s̄ forma: et vnū perficit reliquū. Ex his de
claratis apparet manifeste rationē cōposito: p se cōsta
re: ex potentiātate receptiva et ipsi⁹ actualitate pfectiva.

Secunda ppositio. Ad positionē p se et essentiale reg
rūt potētia et actus: q̄ sunt eiusdem potētia. Rō hui⁹ ē: qd
actus determinat sibi potētia: ut sit determinati substātia:
sicut sapientia nō potest recipi in quacunq; potētia: nō. n.
potest pfectere lapidē: s̄ foli⁹ intellectu: et ita frāctus est
de genere substātia: et potētia sibi: et cōtra. Et ppter hoc
ex substātia et accidēte nō sit vnū p se: quia accidēs qd ē
actus nō est eiusdem generis cū substātia: que ē potētia re
ceptiva: accidētis.

Aristo. ppositio sequuntur duo corollaria. Quo p̄
mū ē. Pōle ē intellectuale subaz p modū forme informati
ue vñri alicui subiecto corporali. Probab̄ ex hoc: qd qd
b̄gr cōditio regisita ad hoc vt aliquid sit cōpositu ex mā
et forma cōposito faciēt p se vnū: potest cōpetere intel
lectuali substātiae et alicui substātiae corporali. Igitur ali
qd cōpositu p se vnū potest ē ex corpore et aia intellectu
ia: cōsequētia p̄s. et antecedēs pbatur. Nam possibile est
aliquam intellectualem substātiam habere actualitatē
et pfectivitātē. respectu potentiātatis receptiva alicui⁹
substātiae corporali. Nā mā et forma et vñr principia eentia
liter p̄stributia p se vnū nō sit p se substātia: iuxta illud
Aристо. sed de aia. textu cōmēti secundū. Ma ē potētia b̄
aliquid: sp̄es vō sedm quam aliquid dicitur hoc aliquid ter
tiū: qd ē ex ip̄s: ē simpliciter b̄ aliquid. p se substātes: qd
habaz actualitatē vñtria nō ordinabilē p se ad aliquem
actu vñtriorē: qd actus est eentia cōpositi constituit: et est
actus pmo et p se cōpositi: p̄cipiatue et p accidēs ē ip̄os:
cōstituitū. s̄ mā et forma: et qdlibet qd est eno p se pmo:
cōmunicat dī suppositū si sit in nā substātiali: et si sit in nā
intellectuiali dicit p̄sona b̄ theologos. Secundū tamē Ari.
illud ē p se substātes: seu hoc aliquid: qd nō est alteri ratio
essendi: et sic tale est incōmunicabile incōmunicabilita
te opposita dupli cōmunicabilitati. s̄. vt quo: et vt qd: vt
quo: eo modo quo forma cōmunicatur materie: vt qd: eo
modo quo vñr cōmunicat singularibus: sic qd p̄dicat

de singulatibus ī recto: et qdlibet est ipm per idētatem
et incurvū ip̄os: s̄ neq; vñr: neq; forma ē per se subsistens.

His declarat p̄s. ppositū sic. Luitūq; si repugnat h̄e
rōne p̄to per se potētias: tantū actualitas respectu alicui⁹
totius cōpositi p se: ei nō repugnat intrinsece constitutive
cōpositi p modū actus aut potētiae: sed substātiae corporali
et intellectuali sic nō repugnat h̄e rōne p̄tis. Igitur tē.
maiō p̄s: et minō p̄batur: p̄srtiz de intellectuali substā
tia de qua minus videt: qd de corporali: sic ratio p̄tis in suo
cōceptu nō dicit n̄isi exclusionē actualis divisionis: s̄ ex
clusio actualis divisionis nō repugnat intellectuali substā
tiae: qd nullaz ab ea tollit nālē et essentiale pfectio: igis
possibile ē absolute ipaz existere formā alicuius substā
tiae corporalis. Minō p̄batur. Nāz capta aliqua p̄c alicui⁹
albedinis vñfornisp totū: que sit a. cōstat qd ista pars
est intensiue et cōcentiālē eque pfecta sicur suū totuz:
ergo illud qd facit. a. cē parte et denominari talē: non est
n̄is exclusio divisionis actualis: qd de ipa nō potest vere
affirmari: qd sit a se indivisa: et a quolibz alio divisa. Et p
consequētis apparet: qd ratio partis non diminiuit de pfect
ione cōcentiālē illius: de quo verificatur qd sit p̄s: et ita cē
parte intellectuali substātiae quoq; mō non repugnat.

Losirinat hoc. vñ. nō tolli aliqua pfectio: et substā
tia intellectuālē qd est p̄s alterius: qd illa forma que ha
bet ē eque pfectu: oīno: sicut h̄eat p se esse: sicut sit pars
alterius: et amittit aliquā pfectio: et habebat rationē par
tis: respectu alicuius totū: substātia intellectuālē aliqua
ēt h̄o: saltē sibi nō repugnat sic h̄e pfectum ē: igis tē.
maiō est cuide ex terminis. minō probat. Nāz si sub
stātia intellectuālē sit pars alicuius totū: crit p̄s per mo
dū actus et forme: nō per modū potētiae receptue et p
fectibilis a substātiae corporali: vt est de se manselluz. De
rōne forme ē dare: seu cōicare ē formale suo proprio su
ceptiuo: vel saltē totū cuius ē forma: s̄ sic dare est ē p
cipiū quo totū vel suscepitū habaz suaz actualitatē: et p
fectio: igis dare ē in ratione forme nō arguit quan
tu ad hoc aliquā impfectionē in eo: qd sic dat ē. Et tūc
vñr. Si illud qd dat h̄o ēse sit substātia intellectuālē:
nō depēdib⁹ a substātiae corporali: cuius est actus in esse
Alioquin nō ēt natura intellectuālē: vel si sic: natura in
tellectuālē ēt corruptibilis. igis talis substātia nullaz
pfectio: recipit a corpore: s̄ solū cōmunicat: modo illō
qd solū est aliquid substātiae corporali: vt pfectio: suā cō
municet illi: et nō vt recipiat aliquid ab ipa habaz idē esic: et
eque pfectu: sicut sit p̄s: nō substātia intellectuālē ē
h̄o: igis substātia intellectuālē non repugnat esse partem.

Item cōfirmat ratio p̄cipialis: qd intellectuālē substā
tia possit ē pfectio substātiae corporali: qd sicut vna in
tellectuālē substātia potest ē act: et pfectio alteri sub
stātiae intellectuālē: ita non videtur repugnare: qd talis
substātia sit pfectio substātiae corporali. cōsequētia vi
detur nota: qd quātū magis aliquid habaz rationē actua: tē
to minus habaz rationē potētiae pfectibilis: substātia intel
lectuālē ē magis actus qd corporali. igis tē. antecedēs
aut probat: qd p̄ Lōmēt. cōmēto. 37. i. meta. intelligēt
ad se in uice pfectio: et superior pfectio inferiorē. Igitur
nulli intelligēt repugnat potētia pfectibilis: dēptā pma.

Et si cōtēndido istā rationē dicas: qd se in uice pfectio
extrisece et obiectic: h̄at logmūr dō pfectibili irrisce.
Cōtra: qd sufficit ostēdere: qd in ip̄s uenitūr oīdo ali
cuius vt pfectio: ad aliquid vt pfectibile: si ergo aliquid p
fectio aliez dādo aliquid ē extrisece et effrectio: videt qd
sibi nō repugnat pfectio illud intrinsece: quū p̄srtiz sic
pfectio intrinsece nō attestetur: impfectionē in ip̄o: vt p
batum est: si sit nā intellectuālē. **C**onfirmatur: quia

Secundus

23

multi dicunt alios intellectuā cōponi ex intellectu agere possibili ratiōē ex pribus essentialiter distinctis: quārū vna est actus. s. intellectus agens: et alia potentia. sc̄s intellectus possibilis. Igitur t̄c.

C Secundus corollariū secūde p̄positis ē: q̄uecūq; na nra intellectuā cōcurrīt cū nra corporali ad faciēdū p se vnu: sicut actus & potētia necessario sūt eiusdē generis. Nō corollariū p̄s ex dictio. Nō eē p se vnu: nō solū ē ex actu & potētia: s̄t ex his vt sūt eiusdē generis. Alioq; esset vnu p accidē: vt hab̄s videri in quinto metaphysice. textu cōmēti. is. Ex quo cōcludit: q̄ cūs substantia intellectuā & corporis sūt eiusdē generis: q̄z substantia predicationētūlū & corporei & cōporiū: sequit q̄ actus substantiālū & intellectuālū & potētia substantiālū corpora poterūt vnu: q̄ modū p̄ficiūt: & pfectibilis ad faciēdū vnu p se cōstitutū & t̄t vnu.

C Anima h̄z Aristotelē necessario secūd ad iformādū corporis coexistit alia formaz substantialia. **L. III.**

L itima cōclusio ponēda quātūz ad istū articulū est ista. Anima intellectuā ad hoc vt iformāt corp̄ humānū: necessario p̄supponit alia forma substantiālē iformante ips: vñ: forma corp̄oritatis seu mixtōis. **P** robat ista conclusio. Illa forma p̄supponit ab aia intellectuā in suo pfectibili: cuius effectū & opatōes: aia intellectuā non p̄t supplere t̄cā: s̄t effectū & opatōes forme corp̄eitatis nō p̄t supplere aia intellectuā. Igitur t̄c. Maior ē manifesta: q̄ solū ille forme sūt incōpossibiles: quaz vna contineat virtualiter alia: q̄ ē q̄ effectus forme x̄tē p̄t forma cōtinēs supplere: & si sic segetur q̄ illa p̄tē ponetur frustra: q̄ nō sūt multiplicāda entia sine necessitate ex p̄mo phycōp̄ cōtra Anaxagorā: minor aut probat: q̄ esse extēsibile: eē quātūz: eē cōpositū ex contrarīis: eē corp̄ibile sunt effectus forme mixtōis. Ilos effectus non potest causare in corpe humano aia intellectuā: cum sit inextensa. Igitur t̄c.

C Sed hic insurgit difficultas: q̄ a simili ego dīca de esse sensitū & vegetatiū: q̄ aia intellectuā nō p̄t eē p̄cipiūt h̄z eē in corpore: q̄ ista eē sūt mālia & extensa. **P.** Aia intellectuā nō cōicat corp̄i: nisi illud eē q̄d h̄z: s̄t siūz eē est indiuisiblē & incorruptiblē. Igitur t̄c. & tuc segeur: q̄ corporis aut h̄o erit indiuisiblē & incorruptiblē. **T** te tertio. Aia sensitū h̄z opatōes organicas: intellectuā nō organicas. Igitur vna nō continet alia.

C Ad hec r̄ndetur: q̄ aligd eē diuisibile & quātūz: cōtingit dupliciter. Uno mō p se. Alio mō p accidē: vt hab̄s videri i gnto metaphysice. textu cōmēti. is. Per se ē diuisibile seu quātūz: q̄d ē per se & cōntialiter quantitas vel passio quātitatis: & sic qdlibet: q̄d ē p se in genere quātitatis: & passiōes ciuii sunt quātē. Per accidē quodcūq; enī accidit quātitatis. Si loquamur de eē quātō p accidē: diuisibilis p se ipsoibile est q̄ aia intellectuā: seclusa q̄cūq; alia forma diuisibili: det tale eē: aut si p̄cipiūz ei: & id aia intellectuā nō p̄t dare eē corporeū & extēsū: q̄ sunt effectū immediati formē diuisibiliō: & extēsū: & ista sūt quāta t̄mālia p se: q̄z sunt p se effectus quātitatis & passiōes ip̄s. Sed p̄cipiū immediatus istius eē ē forma mixtōis aut corp̄oritatis. Si loquamur de eē quātō p accidē: bñ p̄t aia intellectuā eē p̄cipiū istius eē: ciuiusmodi & vegetatiū & sensitū. q̄z sensitū & vegetatiū ē quāta p quantitatē accidētē sibi: sicut albedo ē quāta & extēsa: q̄z quātitas accidit sibi: vt dīc p̄ allegato capitulo. Un protatō quātitas accidit vegetatiū & sensitū: pro quāto iste forme sunt p̄cipiū aliquāp̄ opationū diffor-

mitū actionū que nō p̄t elicīnī mediātibus p̄tib⁹ oīf similibus in cōplexiōe: & ex cōsequētū in corp̄oritatis ista dicitur p̄cipiū opandi organice: & t̄tē requirif q̄ pfectibile ad bñ formis h̄at partēs dissimiles: p̄ quas opatio-nes ille organice exercētāt: & talis forma ē proprie sola aia: que p̄p̄ sui p̄fectionē vlt̄rā formas iferiorēs p̄tē ē p̄cipiū plurū opationū p̄ ip̄s cōueniētū suo totū: & t̄o requirif p̄ suo pfectibili adequato corp̄habēs presuma- fōrē dissimilitudinēs: que cōueniēt plurib⁹ opationib⁹ dissimilibus: quaz ip̄s p̄tē eē p̄cipiū. Ex quo dclu-ditū: q̄ si regrit aliqd eē extēsū: & quantū hoc ē in ordie ad opatōes q̄ cōueniēt suo pfectibili: & sic p accēs.

C Sed adhuc videat stāre argumētū: q̄ aia intellectuā: aut dat eē q̄d hab̄tātē eē q̄d n̄ hab̄t. Nō sc̄dō mō: ergo p̄ mo modo: si sic credit idē q̄d prius. **L** ofirmat: q̄ aia p̄sible ē q̄ forma det alicui illud eē q̄d ē omnino sibi oppositū: sicut albedo n̄ dat eē nigrū. ē diuisibile q̄ cor p̄zeum: q̄d hab̄t forma sensitūa: ēt omnino oppositū anime intellectuē. Igitur t̄c.

C Ad hec r̄ndetur dupliciter. Primo dicēdo q̄ aia intellectuā nō dat nisi illud eē q̄d hab̄t: vel virtualiter: vt formaliter: modo licē h̄at in se eē indiuisibile formātē. virtualiter tamen hab̄t ētē dissimilē. Nam licē hon-sit aia intellectuā quāta quātitate formalē: ēt tñ quan-ta quātitate virtualē: q̄d declarat. Nā tertū ē h̄z p̄h̄z: q̄ intelligētia moētā celū assūtū celo: sic q̄ ētē in qualib⁹ p̄te celū p̄ assūtētāz: & ētē in tōto celo: sic q̄ ētē in tōto: & tota in qualib⁹ p̄te. Ex quo sequit: q̄ talis intelligētia hab̄t quādā quātitate virtualē: que nō ētē virtus in-sequēs nām suā. Et quā p̄tē coāsistere alicui quātō & cuilib⁹ eius p̄t. Si igit forma simpliciter abstracta que ex nā sua non ētē actus & pfectio māc: p̄tē sic p̄ p̄tia: q̄ in-diuisibilitē assūtēre corpori quātō: quare forma que ex nā sua ētē opta nata p̄ficere mām & qualib⁹ p̄tē ip̄sua: nō poterit licē assūtēre corpori & p̄ficere quātō p̄tē ip̄s in-diuisibilitē: ad h̄c sensū: q̄ si tota in tōto: & tota ī quātib⁹ p̄tē sit in acū formalē subali. Et vlt̄rū vniat corpori & cuilib⁹ p̄tē eius fīm contactū virtualē: vt declaratū ētē in p̄mō articulo: cōclusiōe. s. p̄ Lōmetatore: Negētē vēx q̄ illē q̄d nō est formaliter tale. s. quātū aut diuisibile: nō possit da-re aut cōmunicare tale ētē formalē: si mō h̄at aliquā tū-tem illimitatā ad plures opatiōes diuersaz rationē: vt dc̄m ē: & maximeybi nō cōcurrīt ad tale ētē immediate sed mediātē aliquo alio: cui ētē tale ētē effectus p̄p̄tē t̄for-mātē: quēadmodū ētē p̄posito aia intellectuā iformando corporis dat eē corporeū & diuisibile mediātē forma corp̄oritatis. **S**ed cōtra: q̄z licē eē quātū simpliciter & diuisibile sit a forma corp̄oritatis immediate: tamē eē vitale: q̄d ē vegetatiū & sensitū: ētē immediate ab aia intellectuā: ponēda animām sensitūam & intellectuām esse vnam & eandē. Sed tale ētē vitale omnino ētē quātū & diuisibile. Igitur t̄c. **R**indetur q̄ sensitū non tā-tum importat animām sensitūam que ē p̄cipiūm sen-tiendī: sed etiam corporis q̄d sentit & vñit vita sensitūa. Similiter sensitūum & accipitur pro actu p̄mō & pro actu sc̄dō. Si accipiatū sensitūm pro aggregato ex corpore & animām sensitūa: sic tale ētē nō dīcit nīl corp̄us: vt ētē in acū p̄mō: in acū completo & pfecto p̄tē il-lud q̄d est p̄cipiū opatiōē sensitūarū: q̄d est animām sensitūa: & talē ētē sensitūm importat duo: quo-rū vñū ētē materialē: alterū formalē. mālē ē ratio corp̄is: formalē ratio sensitūi seu virtus: & potētia sensitūi quantum qd̄ materialē sensitūum ētē diuisibile & quātū: & vt sic ēa forma corp̄oritatis: quantum vñō ad for-

Articulus

male est indiuisibile: quia non dicit nisi animam sensitivam: ut ipsa est principium et potentia sentiendi in corpore di-
sposito: que quantum ad substantiam est indiuisibile: sed pro-
quaeritur est principium operationum sensitivarum: que non possunt
exerceri nisi per organa: dicitur quanta paccidens: quia sue
operationes recipiuntur in corpore. Et conceditur quod sensitivi-
tum est ab aia sensitiva immediate: quod nile esse sic accepimus
vel est aia sensitiva: vel potentia et virtus ipsius ad exer-
cendas operationes vitales. Si vero sensitivum accipias
pro actu scd: sic formaliter importat actu sentiendi con-
notando organum aut etiam corpus: et tunc actu sentiendi est
extraclusus et quantum per accidens. Et concedo quod tale quantum
potest esse a non quanto sicut a principio: quemadmodum cali-
dum formaliter potest esse a non calido formaliter. s. a so-
le. Si vero sensitivum accipias per organum et substantiam actus
sentiendi: sic sensitivum quantum ad notatum est a forma cor-
poris: et non ab aia sensitiva.

CAlio modo respondetur ad principale dicendo quod anima
intellectiva dat esse indiuisibile: sed dat etiam modo di-
uisibile: ex eo quod pccidit etiam qualibet partes ipsius: quia si
cum ipsa anima est tota in toto: et tota in qualibet parte se-
et cum substantia suam: ita consumiliter est secundum esse
communicatum ab ipsa: quod esse licet sit in se indiuisibile: di-
uisibiliter tamen communicatur: per quanto diversis partibus
communicatur: quas per suum esse viuificat. Sed si negaretur
illud esse communicatum materie: aut corporis: salte non nega-
bitur esse communicatum ipsi roti habentem diuersas partes: et
sic erit diuisibiliter communicatum.

CPotest etiam dici respondendo logice: quod hic est fallacia
accidentis vel figure dictioris sic arguedo. Anima com-
municat vel dat illud esse quod habet: sed illud esse est indi-
uisibile. ergo dat esse indiuisibile. Iste modus arguendi
comutat rem in motu: quia in conclusione ex vi ferme-
nis videtur concludi: quod non tantum illud esse: quod est com-
municatum ab anima: sed secundum substantiam indiuisibile.
Et etiam quantum ad modum: et hoc est falsum. Per hoc re-
spendetur ad illud de corruptibili qd: addebatur in argu-
mento: dicendo quod argumentum peccat eodem modo quo dictum
est: nam esse anime est incorruptibile: sed tamquam corrupti-
bilem comunicatur. anima enim non informat corporis:
nisi sit disposita per qualitates activas et passivas: et quia
iste dispositiones sunt corruptibles: ideo anima infor-
mat corpus humanum corruptibiliter et contingenter. Ut
si argumentum valeret: a simili concludere quod materia pri-
ma secundum Aristotelem secundum suum esse corruptibili-
lis: quia a simili arguitur. Forma ignis perfcies materias pri-
mas dat esse materie: aut ergo dat esse incorruptibile: aut
corruptibile: si incorruptibile: et non dat nisi suum esse: igi-
tur suum esse est incorruptibile: si dat esse corruptibile: igi-
tur materia ignis habet esse corruptibile: et ita materia pri-
ma est corruptibile. Iste modus arguendi peccat per
fallaciam secundum quid et simpliciter: quia licet esse com-
municatum materie a forma ignis sit corruptibile: quia
communicatur materie mediariis dispositiobibus facie-
tibus pccidens et conservatiōe forme ignis in materia: non tamē
sequitur quod esse proprium subiecte materie ignis sit corruptibile:
ga tale esse non depēdet ab illis dispositiobibus.

CAd secundum principale superius adductum. Responde-
tur dicendo quod anima intellectiva ex sua limitatione et
perfectione continet vnitatem multarum perfectiones: secun-
dum quas potest esse principium diuersarum operationum:
quarum quedam necessariae requiriunt organa et determina-
tam partem corporis: et quam exerceantur. Alio sunt quae non
requiriunt organa: sed sunt simpliciter abstracte: et sunt nul-
lo modo comunicantur corpori.

CAd hunc tamē et potentia sensitiva vel accipitur. Poten-
tia radicali vel fundamentali anime: vel accipitur per aia sen-
situam que est forma totius organi: que resultat ex anima sua et
sensituam et ex determinata parte corporis initia determina-
ta mixta et complexione. Prima potentia est eadem substantia
cum aia intellectua. 2^a non quae nulla virtus extensa est. Magis
potest idenficari subiecte aia intellectu: que est simpliciter mate-
rialis. Ex hoc per argumentum quod illa virtus fundame-
talis: quod ad suas operationes exercandas requirit organa: et
ut sic operari organicae: potest idenficari et idem contineri
in illa virtute seu substantia: que habet operationes no-
dependentes ab organo.

Ex his omnibus apparet quod fuerit iudicio Ari-
stotelis in his articulis: cui opiones multi peripatheticorum
contrarium ipse Averroes pcciteatur: qui ex ruditate
ingenii et vera phisica et veritate plurimis declinavit et
pccps in multis erroribus lapsus: hoc et in aliis plurimis
non habuit intentionem pccptozis sui. Qui veterius ppter
quidam ratione logicales et pueriles voluntarie se brutum et
bestiam fecerit et ita taquam bestia ab omnibus in bonis litte-
ris proficere cupientibus descendens est: et omnino utri
potentius fecidissimus stomachandus. Quamvis multi insul-
siat in temerary bodiernis temporibus gloriosus se deferre ka-
racter huius bestie: qui si bonas litteras haberet horre-
rent se istius mortali sequaces nominari.

Sed et opinio istius commentatoris non sit mul-
toz peripatheticorum videantur quod
Sanctus Thomas de unitate intellectus cogessit: et quid
Theomistus: quod Theophrastus: quo pcciones logici est
hic inserere: que cum varie sint pccplexe admodum et occulto
ribus sensibus latitantes: perspicaciōribus ingenii disci-
plendas exigitur asperguntur. Relinquitur.

CSi tamen expōni sci Thome assentendū est: Theomistus:
ut ipse exponit duo dicit. Primum: et non solum intellectus in pcc-
tione: hoc est possibilis: sed et intellectus agens est pars aie nrae: et dicit
Aristoteles: hoc sensitum: et hoc ponit Theomistus. 3. de aia. cap. 24.
codice lib. ca. 27. Secundum: quod hoc est id quod est non ex aia sensitiva:
ut quodā metiuntur: sed ex pte intellectua taquam ex pte pcc-
pitaliori nrae: cu eo quod dicitur Ari. io. ethic. pccipitum quod
est in hoc est intellectus: et hz postmodum quod vnuqdcq maxime
est pccipitalissimum sui. Ex quo pccipitum legem quod hoc maxime
est intellectus. Tertium: opione affirmat Theomistus suis
Theophrastus: et adducit verba sua: que sic incipiunt. In-
tellectus autem qualiter affectus est: et tamen suppositus est.
Ex quo textu Theophrastus quo qd: primo quod est in
tellectus possibilis sit ab extriseco: et tria nobis nrae. 3. et quod pccipit
sit non intellectus possibilis. Et rindet pccipit ad z: quod est in potestate
opinionis: et non quod est in nobis nihil est. Et sic sensus ad sensibilitatem:
et ex hoc excludit rōne pccipit quoniam: quod non intelligit sic esse ab
extriseco quasi aliquid adiectum accipitaliter vel tempore pcc-
pitaliter: et pccipit quodā in nostra humana ad intellectum ageretur et ad
intelligibilium: intellectus Alexander pccipitratione istam est pcc-
tientia intellectuā quod est in aia ad intelligibilium: et id dicit ea et
est in corpore: non quod talis pccipit organū corpore: sed quod est
vitus informans corpore: et non quod id adducit Averroes in ipu-
gnatione sue opinionis. Sicut Alii: et Algarabie fuisse hac
eadem opinionē tenuerunt. Alii. i. li. d. aia. Lui. textus incipit. In
tellectus actus: i. practic: eger corpore: et voluntib: corporalib: et
Algarabie. Ide in pte pccipit Alii humana est pccipio pccipio corporis natum

instrumentalis et.) Nec diffuse recitat Sacerdos Tho. i tractatu suo de unitate intellectus, videois ibi tenendo quoniam non est in stra. vs. 3. Alioquin intellectuam est formam subiectum corporis humani ei unitam secundum esse operationem de mente Christo.

(Solimur Locomotoris rationes posse huius folio. VIII. Reflere vero so. XIII. Secundi articuli secunda pars.

Qo ad istum secundum articulum principalem, 2. principalem. Rides enim est ad argumentum Locomotoris: qui natus, pbarum ex principio Christi, opositum istius rationis. Et primo rids debet ad fundamenta sua quod adducit ad ultimam rationem.

positam de mente sua in primo articulo propriae unitate intellectus. Prout modus rids debet ad alia procedentia positum ad primam eius conclusione in eodem articulo.

(Primo responderemus ad primum. Quoniam dicitur: omne receptum in aliquo recipitur secundum naturam recipientis. Rides ad hoc dando eidem responditionem: quod adducit ibi admittendo illa maioriter: et ad minoriter dicit: quod species intelligibilis seu iterio recepta in intellectu poli erit singularis subiectus: obiectus et representativa visus. Et ad illud quod adducit contra hoc, rids quod non est sit de specie sensibili et intelligibili: quia species sensibilis totaliter imprimit in proprio sensu ab obiecto in se vel in aliquo representante ab obiecto in se: sic species in sensu exteriori ab obiecto in representatio: sic species in sensu interiori. Non species habet representare illud a quo imprimatur ipsius. Cum autem imprimit sit a causa totali et adequata ab obiecto sensibili singulari: sequitur quod non representabit singulariter. Species autem intelligibilis et quodlibet alia item in intellectu non solum imprimit ab obiecto in se: quod est singulare: sed et ab intellectu agente: quod est virtus abstracta, ut greditur ab obiecto conditionib[us] individualibus: non tamen species poterit representare namque vel sensu ab obiecto abstracta respectu. Et cogruenter ad hoc est quae rags Christus in secunda dicta. Et. 2. 18. vs. in omnibus non in quod est dare aliud quod est causa fieri: est dare aliud quod est causa facere. Hoc experimur quod est alius quis intellectus in nobis: quo est vel fieri: hoc est cuius est aliud: per quod obiectum est plus vel minus: ergo neceps est aliud est actuus illius. Illud actuus non est extra: quod quidem est extra est singulariter: et quicquid imprimit a tali singulari tanquam species. et si multitudine illius sit ut causa totali est singulariter in eundo.

Sed hic est una difficultas non premita. Nam cum principiis seu ratione formalis agendi etiam in sensibus et in intellectu sit non obiectus sensibilis: et species impressa sit similitudo obiecti a qua imprimitur: unde est quod in sensu non representat ipsum naturam abstracte: quemadmodum representat in intellectu.

Ad hoc rido propter ex dictis. et de hoc dictum est in parte declarando opinionem Aquapace. Nam quod species imprimit ab obiecto: sic a causa totali: non tamen representat obiectum sub ratione quam est ratione formalis agendi: sed et sub ea ratione quod est ratione et conditione agenti: vel saltu non representat obiectum sub opposita ratione ratione et conditione agenti: et idem ageretur: et ubi cum obiecto cocurrunt aliqua gloria virtus percussiva et abstractive: potest ipsa species representare obiectum sub ratione opposita ratione agenti: quod ratione est a virtute abstracta et percussione obiectum ab eo talis conditio: quod conditio est malitia omnis opposita vel saltu extrema et quiditate. Ita autem conditio est singulariter primo diversa ab omni greditate. Sed ratione formalis agendi sicut in actione reali sicut intentionali est non: ut declarauimus alios: in qualib[us] metaphysicalib[us]. igitur poterit representari non sine similitudine. Ex his patet ad argumentum.

Per hoc rids ad illud quod adducit confirmando. vs. quod obiectum in intellectu non habet aliud et ab intellectu. Dico quod hoc est factum: immo obiectum quod est terminus actionis intellectus agens et cocurrente fantasmate procedit actualez intellectuorum.

ipsius: et est causa eiusdem: vel dato quod esset vel non sequitur quod obiectum participans esse intellectus quantum ad immaterialitatem et spiritualitatem: possit representari sub ratione visus: et species et intentio representans est singularis quantum ad sua entitatem: et non opus est species aut intentio representans: sed talis in actu: qualis est illud quod representat: aliquis species representans subiectus est subiectus et representans argenteum aut plumbeum est argentea aut plumbea. Nam iter representans et repres-
tatione requirit proportionem naturalis similitudinis aut concordan-
tia. Ad illud quod addidit: quod si conceptus obiectum est singularis et signatus: nullus conceptus talis in te et in me est totalis: sed partialis. Respondeo quod conceptus est duplex: quidam formalis: quo aliud conceptus: quidam obiectum: et est ipsum obiectum conceptibile relucens in specie intelligibili: attingit per intellectum. Si loquamus de primo conceptu dico quod multiplicatur intellectu multiplicatur iste conceptus: qui est ipsa intellectio: immo etiam stante unitate intellectus multiplicatur intellectus de conditione obiecto penes diversa fantas-
mata diversorum hominum: sicut ostensum est in corpore que-
stionis. Si vero loquamur de secundo conceptu: nego quod iste conceptus multiplicetur: quia non oportet quod ad multiplicationem intellectuum multiplicetur res concepta: sed ipsa manens una et eadem potest fundare plures respectus ad diversos intellectus et diversas intellectiones: sicut idem patet ad plures filios: et idem simile ad diversa similia: et res ipsa ut habet respectus ad intellectum vel intellectum est conceptus obiectum: et non opus est fundamentum multiplicari ad multiplicationem respectuum. Et ad illud quod assertum est: quod a diversis conceptibus obiectibus obiectus contingat abstrahere naturam speciei conceptus universalioris specifici et simplicioris. Rides quod ab ipsius intellectu conditionibus quas appello conceptus formatus poterit intellectus abstrahere conceptum alium formale: hoc est intellectum universaliter distincta: quia quilibet est eiusdem rationis et ratione potentie et ratione obiecti: quod conceptus est ab omnibus talibus potest abstrahi huiusmodi conceptus. Sed loquendo de conceptu obiectum: quod est res concepta: nego: quia haec res semper manet una: qualitercumque conceptetur. Et per hoc apparent ad probationem illam: quod quando aliquid dependet ab alio sicut forma a materia: vel sicut accidentes a subiecto: multiplicatur subiecto multiplicatur forma. Nec ratio tamen concludit de conceptu: qui est intellectio: non de re concepta. Potest etiam addi ad hec que dicitur sunt: quod non tantum conceptus conceptus formalis pro ipsa intellectu: sed etiam pro quodam respectu passiuo in obiecto qui est conceptio passiva qui respectus derelinquitur in obiecto ab intellectu ipsa: et iste respectus multiplicatur ad multiplicationem intellectuum. Sed ex hoc nihil malum sequitur: quod semper res concepta manet una: quoniam multiplicentur respectus.

Ad secundum principale rids cedet modo maiorem quantum ad hoc magis et patitur et per se terminus veriusque sunt eiusdem ordinis quo ad eum materiale vel immateriale: et ita cum obiectum in specie habeat certam spissitudinem et inextensum: tale esse habebit etiam passum recipies formam: quod est intellectus possibilis: sed non oportet quod sicut terminus agentis est quodam vel indeterminatum singulariter: quod sit etiam sit intellectus possibilis: et quantum ad hoc negatur illa maior: quia inter obiectum et potentiam requiriunt proportionem: et non similitudo: que proportionem est inter distincta secundum speciem: et dissimilitudine in natura: ut alias dictum est: et ita haec ratio non cocludit: quod natura intellectus sit plurificabilis: et cedet tamquam quod species representans ipsius obiectum sit singularis subiectus: quia in subiecto singulari: et tantumque quantum ad sua: entitate formale: obiectum tamen et representans est ante potest esse uniuersalis: hoc est representans obiectum sub ipsius.

Articulus

tione vlos: et ad illud quod adducitur de visu: dico quod sensus quicunque tantummodo recipit signatae cum hic et hunc multipliciter. Primo ex parte subiecti: qui recipit speciem sensibilem in determinata parte corporis. Secundo ex parte eius singularis: que tantummodo representat individualiter et signatae obiectum cum hic et nunc conditionibus individualibus individualibus. Tertio ex parte spiritus proprietas speciem: quia ad causationem talis speciei non occurrit aliqua virtus abstracta et: que ad modum diximus stupius. Oppositum est in intellectu qui intellectus non recipit: neque organicas: neque extremeras. Species et intelligibilis recipit nam vlt et abstracte a conditionib; idividuatis. Quarto ex parte spiritus proprietas speciem est abstractio ab his conditionibus: quod intellectus agens est virtus abstracta a materia: sic quod non dependet ab ipsa nec quantum ad ceteras quamcum ad eius operationem: que est facere obiectum actu intellectus intelligibilem: ut distinguitur ab imaginabili. Quare argumentum non concludit.

C Ad tertium principale respondeo negando consequentiam. Ad probacionem nego quod materia que est altera pars compositi sit per se et adiquata causa multiplicatiois individualium in eadem specie. Sed materia que est proprietas individualis contrahens quiditatem ad esse individualiter est causa adiquatae individualizationis.

M. 3. ml.
tipi
ca
pitulab
Arillo.

C Pro quo est notandum: que ad modum dictum est sepe numero: materia caput a propter diversimode in diversis locis. maxima quodammodo vocat Ari. principius receptionis facies compositi nem cum actus sunt forma: quo modo dicit materia et forma esse duo principia. Primo physico: et multis aliis locis: et posteriori forma de illud alio principiis: quod habet rationes actus cum materiae compositione. Alio modo forma dicitur qualitas secundum ipsum in multis locis: et oppositum materia est quicquid habet rationes contrahentes vel determinantes quiditatem. Et hoc modo dicitur individualis: quoniam sicut ipsa dividitur materia respectu qualitatis specificae: dicit ergo materia quicquid illud quod recipit formam determinat. Quicquid illud quod contrahit vel determinat qualitatem est differentia. Sed tale contrahens vel determinans potest intelligi dupliciter. Uno modo quasi intrinsecus interior vel determinato sub tali communione. Alio modo quasi propter determinatum ex eiusdem. Differentia individualis contrahit hominem primo modo que est intrinseca. Secundo modo: hoc corpus contrahit albedinem vel colorem: quod in alio et alio corpore est alia et alia albedo: et secundum hoc si non possint esse nisi tria corpora: non possint esse nisi tres albedines: contrahens ergo secundum modo potest reduci ad materiam primo modo: ubique ergo est pluralitas et idem ratio: ibi hec est ponere materiam: non pro recipiente: sed pro contrahente: sic vel sic accipiendo: quod nullo modo potest ponit nisi tam sic plurificari si sit unius rationis: nisi sit aliquid contrahens hoc modo vel illo. Et propter istius rationis non est hoc modo materia impossibilis: est pluralitas eiusdem rationis.

C Per hoc respondeo ad auctoritatem Arist. in septimo: quod ipse loquitur de materia pro contrahente: ut patet: si recte exponatur capitulum de identitate quod quid est ad illud cui est. textu concordem. Et in eodem septimo metaphysice. et ratiocimenti. q. i. habet Arillo. Modus quid erat: et vnde quicquid in quibusdam est idem: ut in primis substantiis. Dico autem primam: que non per aliud in alio est: ut in materia. Quicquid vero accepta cujus materia non idem. Nec ibi: quod prima substantias Ari. non intelligit substantias separatas: ut certe exponit et male: sed intelligit speciem vlos: ut patet per exempla sua: quod dicit ut curvitas et curvatura esse: et certum est: quod curvitas est forma in materia: et dicit quod hec sunt etiam si illa est prima substantia: quod tam non est. Sed non est consuetudo propter conclusionem in immaterialibus asserta confirmare per ea que

babet ostendo oppositionem dispositionem ad immaterialia. Exempli gratia. Si identitas quiditatis ad illud cuius est qualitas: sit per se in substantia separata: et non in substantia materiali: quod modo proposita conclusione de abstractis confirmabit ipsas per ea in quibusdam modo est identitas quiditatis: ad illud enim est quiditas: et priorius ipsa conclusio invenia falsificatur: sed in nullo malo: hoc est quocunque modo plurificabilitate: oportet idem quod quid est: illud cuius est: quod ipsum includit materialis: hoc est aliud contrahens ipsam quiditatem: quod non includitur in ratione formalis quiditatis. Licet hec sit interior Aristoteles: spectat ad hoc capitulum: tamen dico quod loquendo de materia: que est altera pars compositi: que non habet materialis isto modo est idem suo quod quid est: et tale est simpliciter plurificabile: quod ponit haec natura est simpliciter necessaria: et quicquid potest esse in natura necessaria de facto est: quod in ipsa non est potest distingui ab actu: cum non plurificabilis in plura individualia quiditas est ex se: et in qua ratione non possit esse in infinitis: quod hoc sibi non repugnat: cum non determinetur ad certum numerum suppositorum: igit infinita individualia essent actualiter in talibus: quod repugnat rationi naturali. Et tunc ad argumentum dicimus quod aia intellectiva non est natura simpliciter necessaria Ite Aristoteles: quod incipit esse de novo: quod peccatum est supra. Dico tamen quod aia intellectiva habet intrinsecam naturam: per quam potest semper esse: et est incorruptibilis ab intrinseco: quod non est eius natura constituta ex exterioribus: neque est corruptibilis ab exteriori ab aliquo agente naturali: quod sicut non potest deduci ab agente naturali: ita etiam non potest corrumpti: nisi dispositio: quod agens naturale bene potest inducere aliquas dispositions exteriorias ad hoc quod aia informis corpus: non tam corruptivas substantias habeat.

C Ad quartum argumentum respondet negando sequentiam:

C Ad probationem respondetur: quod omnis natura: que non est simpliciter necessaria: est actus purus: id est per quoniam entitates positivae sibi aduenienter: que est de se individualis et plurificabilis determinans et contrahens naturam ad eam individualiter: tunc est quia vocamus proprietatem individualis vel hec est: et ista entitas est differentia per se determinans naturam et facies unum per se cum illa: ita quod est per se divisa naturam: et constitutiva per se individuali. Et ad illud quod infertur quod omnis differentia per se est formalis et specifica: negatur hoc: quia non omnis differentia formalis est specifica: nisi sit quiditativa: quod non est in proposito: quia talis differentia est primo diversa ab omni quiditate ut alias dictum est. **C** Ut potest distinguiri de differentia formalis: quedam enim est per formas: quedam tamen est in forma. Prima distinctione est per formas: sicut per principia materialia distinctione: et ista non semper est quiditativa: nisi forme plures sint quiditative: et pertinente ad quiditatem: et esse forma rei: cuius sunt formas. Modo hec est: possunt dici actus et formas: non tamen quiditative: quia non pertinent ad quiditatem: sed sunt extra omnem quiditatem: et solum pertinent ad esse materiale rei: quod distinguuntur contra omnes esse formales et quiditativos. Si autem capiantur distinctiones formalis in forma: est sensus: quod non tantum forme sunt principia distinctiva: verum etiam quod facientes differunt in forma: et in aliquo esse formale: hoc autem non est verum de hec est: non sunt distincta in esse formaliter: sed per se determinant materialis: quia si comparentur ad esse quiditative habent rationem materie: licet absolute et determinant materialis hanc aliquo modo rationem actus. De quo diffusus dictum est in quod de individualitate naturae. Ad prius secundum posterius: et loquens metaphysice. Rides quod ipse vult quod quocunque differentia est circa differentiam specificam specie specialissime: illa est materia: hoc: et per accidens ut opponit per se quiditatem: et hoc excedo.

Secundus

C Ad quintum respondeatur: quod oppositum est vero. vs. si esset unus intellectus numero in omnibus hominibus: magister non posset erudire discipulos: ut ostensus est superius. Quero enim quid facere magister in discipulis. Curriculum est quod non potest ipsum instruere: nisi agendo in fantasmatu[m] discipuli per intellectum suu[m] habituatu[m] in aliqua scientia. Hinc agendo intellectus possibilis. Non primo modo: ut patet: quod intellectus habituatus non agit nisi in fantasma: et ad que co[n]vertitur: aut recipiendo forma[rum] aliquarum he non uo: aut intendendo illas quam habet. Sed hoc non facit: nisi respectu illius a quo habitu recepit: et quod nulla actio intellectus per habentem poterit: nisi circa illud fantasma a quo ipsum habitus tanquam naturale similitudo ipsius. Igitur et cetero. Non etiam intellectus habituatus ager in intellectu possibili: quod non causabit illas intellectus quam habet: ut sicut alicuius principiis videntur: sicut est ista. Omne naturale est corruptibile: quod facere quod factus est nihil est facere: neque enim alia: quod sua fantasmatu[m] non potest causare nisi illam quam habet: quod talis est fantasmatu[m] magistri adequata tanquam effectus cuius aliquid modo. igitur et cetero. **P**reterea quod intellectus habet in se aliquas formam actualiter producat consimile formam in se ipso: aut in alio: videtur irrationaliter: quod si conceditur (sicut videtur concedendum: sequenda opinionem suam) sequitur quod sciencia in magistro erit qualitas actiua: sicut etiam ipse de dicit. consequentia probatur: quod intellectus habituatus si est principium scientie in discipulo non est principiu[m]: nisi mediante habitu scientie. Ideo scientia erit forma actiua. Et propterea respondeatur ad argumentum Averroes: quod magister docendo discipulum per voces expressivas conceptum: quos habet apud se: format aliquam fantasmatu[m] in discipulo de illis conceptibus: et ex fantasmatu[m] discipuli intellectus eius mouet ad concipiendos hanc conceptus: et ex frequenti consideratione ipsorum pariter et a sensu aggeneratur habitus in intellectu discipuli.

C Ad sextum respondeatur: quod non inconvenit in accidentali ter ordinatis procedere in infinitu[m]: et esse multitudinem infinitam: et maxime in his: que non sunt entia perfecta in specie: sed partes speciei: et ulti[m] sunt entia immaterialia: que admodum sunt anime intellectu[m]: et ista est ratio Algazelis.

Sed contra plato concedit processum in infinitu[m] in causis accidentali et ordinatis successivis: ubi una post aliâ succedit. Sed non si sumul accipiuntur: quod infinitas in quantitate: sive in magnitudine: sive in multitudine est in potentia: et accipiendo alterius post alterius: ut dicitur tertio plato: et cum diffiniendo infinitum: quod est illud: cuius quantitatem quantumcumque accipientibus est. textu[m] commenti. 63. Et commenator commet. 58. habet quod infinitus consistit in actu per initio potest. Et Aristoteles de intentione ostendit: quod infinita multitudine non potest esse in actu: et ulti[m] sunt ratione equaliter concludunt de aliis: sicut de corporibus.

Tres. Si multitudine infinita sit in actu animalium: qualiter? Et ordo inter ipsas: erunt infinitae species numerorum in actu: quod due aie faciunt numerorum binariu[m] tres trinariu[m]: et sic in infinitis in speciebus numerorum: quorumque que libet species: et omnes simul erunt in actu: sed inter species quorumcumque generum est ordo essentialis: ergo in entialiter ordinatis erit infinitas: quod est contra Aris.

Ideo aliter respondent alii dicendo: quod non est necesse si mundus fuisset ab eterno hominem fuisse ab eterno: quod homo potuit incepisse: quoniam non totus mundus: quia partes essentialis vniuersi: scilicet elementa fuissent perpetua. Et addunt quod non est necesse homines processisse per generationem mynus ab altero: et tunc non fuissent homines infiniti. Rursus dicunt: quod potuit unus homo fuisse productus ab eterno: et ab illo fuisse multi homini-

nes geniti: non tamen infiniti. **L**ontra hec arguit: et primo contra primus. Ex naturalibus non potest ostendi speciem humana esse productam de nouo plus quam alias speciem: quod species omnes sunt eternae: et maxime effecte: sicut est species humana secundum ipsum. igitur non potuit productus de nouo. **L**o firmat: quod homo productus aut perducitur immediate a deo: aut mediata causa secunda. Non primo modo. Tunc quia deus agit ex necessitate nature: igitur non agit ex tempore: et de nouo aliquem effectum immediate per priuationem cuiuscumque medie: ut probatur octauo physicorum: et commenator ibidem commetito. Tunc quia sic homo crearetur: si nulla causa media concurret ad causationem hominis. Si detur secundum vs. quod deus producit homines mediante causa secunda. igitur homo fuit ab eterno. Probatur: quod infinites causa secunda fuit disposita ad causandum hominem simul cuius causa prima: quia omnis influentia: que nunc est in causis secundam a prima per motum orbis ad producentium: infinites processit. igitur non potest esse aliqua causa secunda de nouo ordinata ad producentium aliquam speciem in universo: que non prefuerit.

Item. impossibile est ens ad finem esse factum ab eterno: nisi finis gratia cuius sit et habeat esse: quia finis semper est prior: his que sunt ad finem: cum se habeat: sicut pater in speciebus eius: secundo physico. textu[m] commenti. 24. ubi habetur secundo physicorum. textu[m] commenti. 24. Ut de ratio Aristo. que bene concludit simpliciter infinita causa hominis in specie sua: sicut alterius speciei. **L**ontra illud quod dicunt: quod non est necesse homines processisse per generationem et cetero. **L**ontra. species perfecta: sicut homo secundum Aristo. non potest productus nisi vniuerso: et ex semine: quia causa equiuoca non sufficit effectus aliquem perfectum causare: nisi concurrat causa vniuersa. igitur si fuit ab eterno: ab eterno genuit: et icta infiniti homines fuerunt.

Contra tertium additum: quod si homo fuit ab eterno: non tamen generauit ab eterno. **L**ontra. Quod est semper homo in generationem sic semper existente secundum Aristo: et ita secundum illam est in se formaliter necesse esse: quoniam non habet talis necessitatem a se. igitur homo genitus ab isto homine qui habuit eum ab eterno: non potuit esse corruptibilis: consequens est falsum. igitur et antecedens: consequentia patet: quia in generatione vniuersa generates et genitum sunt eiusdem rationis. igitur si unum est in corruptibile: et reliquum: falsitas consequentis probat: quia homo genitus habet in se principia contraria naturaliter: que sunt necessaria principia corruptiois. Et quo sequitur quod etiam homo eternus haberet haec principia: et esset corruptibilis cum unus vniuersus generetur ab alio.

Ideo aliter. r[esponde]t ad argumeta. quod infinitas in multitudine animalium potest intellegi. Nobilis ligatio modis. Uno modo in actu. Alio modo in potestate solutio dicta. prima infinitas est: quod anime sunt tot: quod plures esse non possunt. Alio modo. scilicet in potentia sunt tot: quod accipiendo nitate. unus post aliam nunquam possunt habere finem: vel non tot accipientur quin plures possint accipi. Prima infinitas est simpliciter impossibilis: et in animalibus et in quocumque alia multitudine: et illa improbat tertio physicorum. Si vero loquamus de alia infinitate potentiali: que est quod non tot accipiuntur de aliqua multitudine: quia plura possunt accipi. Illa infinitas non est impossibilis: neque improbat tertio physicorum. **E**t si arguas quocumque sunt infinita in potentia: sic quod accipiendo alterius post alterium nunquam possunt habere finem: si simili actu.

Articulus

sunt: sunt acti infinita anime intellectus posita eternitate mundi: sunt hoc agitur et. Dicitur ad maiorem partem acti: vel potest determinare ly sunt velly infinita. Si primo modo conceditur: qd infinite anime que successione et in potentia fuerunt infinite si simul actu sunt: sive existunt: etiam actu existunt simul infinite. Si vero ly actu accipiatur secundo modo falsa est illa maior: quia infinitus actualis et potentialis sunt alterius rationis: et ex una non potest sequi alia: sicut non sequitur. ex una non sunt tot accepta: quoniam plura sunt acceptibilia: igitur sunt tot qd plura esse non possunt: consequens contradicit antecedenti.

Si teneat ista responsio exponenda certa ratio. Doctoris Subtilis: quia probat infinitas dei in pto libro 2. dicit. qd de infinitate primi entis: ubi probat: accipiendo ista maior nunc dicta: qd actu infinita intelligibilis sit in stelle: eti diuino: et forte maior est vera in talis intellectu gra mae. qd nullum intelligibile subterfugit actu intellectu diuini: pp qd non possunt esse plura intelligibilis: qd que sit in intellectu diuino. Ex hoc appetitio de spiritibus numero: qd argueretur supra: dicendo qd talis infinitus est in potentia in accipiendo per post priori de ista multitudine: et sic successione: vnius infinita species tales sunt in actu quantum ad unitates materie: que sunt materie in numero: ex quo manifestetur consistunt numeri. vel qd ad unitates formales: qd insequuntur gradus specificae: ut sit precise infinite in potentia: qd modus sue infinitatis est per accipiendo in intellectu: accipiendo per post priori in multitudine in infinito. Et si dicas: qd Ari. est negat infinitatem in potentia in entia ordinariis: et in genibus cunctis spiritibus. Riseret quo ad hanc: qd est statim in spiritu: qd sit de specie unius: sive numeri et figura non sit hoc: qd re. Quantu in essentia ordinata: riseret: qd res est: ubi est exodo entia depedante posterioris ad prius: qualis non est in numeris: vnius numerus maior depedat a minori quantum ad unitates materie: non tamen quantum ad unitates formales: et non est maior est per se vnius unitatis sequitur gradus specificae: sic passio suu subiectu et statu. In aliis sic ordinat probat Ari. et meta. ubi probat statum in causis. Post evictio dici: qd oes numeri sunt eiusdem specie: sic linea maior et minor: et hoc videtur esse de mente Ari. s. metaphysice: qd copat infinitos numeris. textu cometi. io. vnius sunt unitas in numero addita vel varia: ta constituit numerus maior aut minor: supiore et inferior: rem: sic unita addita vel variata in diffinitio: sive ratiocinio superiorum et inferiorum non distinguuntur in spiritu: ut diffinitio animalis et hominis: et oes numeri sunt una forma specifica: et hoc videtur propter locum etiam ibi in cometu. Proba tamen responsio videtur melior: qd si teneat opus reddere ad cometum allegatum: qd per additionem unitatis numerus transferit ad aliam nam: hoc est vel quantum ad eum male in numero: non quantum ad eum formale: hoc sufficit ad cometum. Post etiam dici: qd infinitas actualis in multitudine non est impossibilis: nec ratiocines Aristoteles hoc improbat: sunt demonstrationes: sed tam probables: ut ipsemet facetur in principio libri rationum. textu commenti. 40. Inquit enim: Rationaliter quidem igitur his speculantibus ex his videbitur et que modum loquendi habet quando facit ratiocines tantum probables.

Aid penultimum argumentum principale. Respondeatur uno modo qd Aristoteles intelligit de his que sunt per se in specie: et non sunt principia speciei. Nam certum est qd materia prima est eterna et incorruptibilis: et tamen alia materia est in te: et alia in me secundum numerum: ut vult Aristoteles decimo metaphysice. textu cometi. 27. Parvissim ter his concedere de anima: ponat eam actum et perfectionem materie.

Cuel dicendum est et melius: qd licet una causa multiplicati

onis specierum in insinuando ab Aristotele ponatur cohereratio speciei: tam non est praecisa causa: sed causa adequata est: quia natura specifica non est actus purus: sed potentialis et determinabilis per multas realitates contrahentes: qd repugnat nature simplicissime et acutissime: et vniuersaliter secundum Aristotelem: cuncte nature simpliciter necessarie: quia omnis potentia passiva removetur a semper: ut patet per ipsum. 9. metaphysice. textu commenti. 17. Ponit enim quodlibet sempiternum esse implurificabile: quia in tali nihil nouum prouenire potest: nec unum individuum multiplicari post aliud: quia quicquid potest esse in tali natura: de facto est. igitur in potest plurificari in plura individua: potest plurificari in infinita: et si sic sequitur qd infinita individua actus litter essent in tali natura. Assumptum autem hoc probatur est: supposuit per hoc: quia natura que plurificatur in pluribus non determinatur ad certum numerum superiorum: et qua ratione potest esse in duobus aut tribus eadem ratione: et in infinitis quod apparet ex hoc: quoniam species perpetuas in infinita successione individuorum. Ad illud qd additur et corporibus celestibus patet et sponsio. Nam quodlibet tale secundum Aristotelem est formaliter necessarium: et nullum necessarium potest multiplicari: et etiam corpus celeste singulare in una specie est ex tota materia illius speciei: et hoc non tantum actuali: sed etiam potentiali: ut babetur primo celi. textu commenti 95. quia nulla est materia secundum ipsum possibilis manente tali specie: que non sit tota in uno singulari: in tali specie: et hoc intelligendo qualitercumque materiam istorum corporum. Negat est verum qd communiter allegari solet: qd in immaterialibus unicum individuum continet totam perfectionem specificas. Quia si aliquod individuum est hoc solo: qd est sine materia: habens in se totas perfectiones speciei: que ex se nata est et in infinitis: qui numerum est ex se: videretur habere perfectionem infinitam ex sola carentia materie: et quicquid potest habere perfectionem infinitam: actualiter habet eam: igitur quilibet species habens unicum individuum in immaterialibus: habebet et hoc perfectionem infinitam: et ita talis species non est finita et determinata per differentias ultimam: qd nemo plurorum numerorum possit.

Præterea causa tantummodo priuativa non ponit circa positivum aliquid perfectionis: quia nihil positivum addit ad id: respectu cuius est causa priuativa. Sed carensia seu separatio forme a materia est causa tantummodo priuativa. igitur et ita falsa est illa propositione vulgaris. Scilicet igitur in materialis potest intelligi duobus modis Uno modo: quia non participabilis a materia: vel communicabilis materie: ut forma tactus eius. Alio modo quia non est determinabilis per beatitudinem: que est materia opposita quietati: ut dictum est supra. Si primo modo accipitur forma: et dicatur habere in singulari totam perfectionem speciei: ista propositione est falsa: et petit principium contra assertiones formam immaterialia pluriplasci. Si autem accipias formam immateriali secundo modum: conceditur: quia talis est de se hec modo contrahibilis per aliquam realitatem sibi aduenientem: sicut est omnis natura simpliciter necessaria secundum Aristotelem: aqua excluditur omnis potentialitas ad actum perfectum ipsius: quod non competit nature anime intellectus: ut patet ex dictis.

Ad ultimum principale: respondeatur qd dictum prius in primo celi debet intelligi secundum probationis sue: probat autem qd illud qd incipit esse non potest esse sempiternum: quia omne quod est generabile est corruptibile

Secundus

28

quia generationes et corruptiones sunt a contrario in contraria sive ab oppositis in opposita: et scilicet Commentator est ibidem impossibile est quod habebit contrario maneat per infinitum tempus. Vnde ergo probatur ibi: quantum probatio sua pretendit; quod enim incipit esse per generationes: cui est aliquid contrarium: aliquando definit esse per corruptionem. Unum et celi textus Commetatoris. I. 40. h. 3. sic textus Commetatoris. Dicamus ergo quod impossibile est ut aliquando per se sit eternus ens: deinde post corruptionem per se sit eternus non: deinde post corruptionem: et aliquid prior sit non ens: deinde post se sit ens eternum: sola non generabilitas et corruptibilitas alteratur et transmutatur: et non alteratur nisi ex suis contrariis: ex quibus conponuntur et generantur generatores nati: et per ea consumuntur et corruptuntur. Et hoc Aristoteles. Sic autem intellectua non incipiunt esse: quia nec haec contraria: nec opponuntur ex contrario: ideo non est corruptibilis: unde ex dictis probatur ibidem segregatur oppositum: quod habet Aristoteles. non ponit aliquid corruptibile nisi quod haec contraria possit: aut opponitur ex contrario. Et hoc videtur prædicere per oportens ibi posse: ut per ipsum ita est. Nec obstat quod exponendo istum terminum genitum dicuntur textus Commetatoris. I. 40. h. 3. Genitum est quod incipit esse sive per generationem: sive non: quod ibi loquitur de isto termino genitum extensum: et secundum communem acceptiōnē: quod innuit supra immediate exponēt originem prioris modi. textus Commetatoris. I. 40. h. 3. Aristoteles. Videlicet at generatum uno quod enim sit aliquid non prius non ens sine generatione et transmutatione: quod admodum quidam ratiōne et mouere dicitur. Vnde taliter est opinione quo uideatur de motu et tacitu que sic sunt ingenita.

Sed contra: quod quoniam dicit Aristoteles. quod genitum et corruptibile converteruntur aut accipiunt genitum extensum: aut proprie. scilicet per illo tempore quod incipit esse per transmutationem materie: que sit per se quod est. Si prior modo huius est etenim: quod cum autem sit genita accipiendo genitum extensum: erit corruptibilis: quod incipit esse sine transmutatione materie: que sit per se esse: si vero genitum accipit secundum modum proprium: tunc etiam Aristoteles. contra Platonem non adcludit: quod Plato non posuisset inuidum proprium genitum per transmutationem materie: sed per simplicem emanationem: et ita si fiat ratio huius ostensio: minor erit falsa.

Ad hoc rindetur quod genitum in ratione Aristoteles accipitur prius non extensum. Et cum dicit quod minor est falsa: negat. Prior quod est aduenire secundum quod cum transmutatione sit actus subiectus de priuatione formae ad formam: ut potest perbari ex diffinitione transmutationis. 6. p. 3. cap. 2. talis transitus vel est de priuatione ad formam: ut ly. de iportat ordinem temporis: vel non. Si prior modo est sensus: quod minus rei que sit: prius tempore est priuata forma quod habet ipsa. Si secundum modum est sensus quod prius formae in minus pcedit ordine non est formam. Capiendo transmutationem prior modo minus non est genitum per transmutationem materie: et sic minor assupsum in ratione Aristoteles est falsa secundum Platonem. Si secundum modum sic Plato concederet minus esse genitum per transmutationem materie: quod etiam hinc Aristoteles minus constat ex tota sua materia: ut in priori certi. textu Commetatoris. I. 40. h. 3. quod dicitur tale est corruptibile: et maxime hoc segnatur ex opione Platonis: quod posuit celum et intelligibilia esse corporis sicut ex materia: quod consequitur: nec minus nec prius principiorum: nec tamen aliud in ipso potest perbari. Ad propositum de plato intellectu ipsa non est genitum ex tali materia: quod nullum habet nisi materialis intrinsecus: ex qua fiat: quare et.

Potest et dicitur: probabilitas quantitatis ad hoc cum ipso. Et omnino quod incipit esse: quantitas est de se: potest definire esse per partem: et id probatur habebit contra Platonem: quod minus de se non potest esse perpetuum: et incorruptibilis ex se si genitum est. Sed quod anima que non generatur (cum non sit per potentiam materie educuta) sit perpetua ratione conservatrix extrinsecus: quod est productus: hoc non est contra principia probatur: maxime quod nullum habet simile: quod posset ipsum corrumperem.

Sed contra ista responsione i statutum: quod si aliquid est ex se possibile: non potest ab alio perpetuari nisi in potibili mutetur in necessariam: ut dicit Commetator. I. 40. metaphysice. cometo. 4. i. priori celi. 2. meteo. iii. super illud. impossibile est ut non generabile cadat sub corruptione.

Primum: terrena anima intellectiva: aut haec natura per quam potest semper esse: aut per quam non est. Si prior modo: igitur anima intellectiva erat tunc potest contraire: quod permutata erit ad sempiternam: et talis ad non esse: si quantitas est ex se potest destinare esse. Evidentia per Commetatorum priori certi. I. 40. h. 3. mili. textu Commetatoris. I. 40. h. 3. Si vero: aliquid est possibile ex se et necessariu ab alio in eo aggregarietur: tunc potest contraire: ut dictum est. Si detur etiam sequitur idem quod plus. Præterea: si alia intellectua quantitas est ex se potest non esse: et tamem perpetuari ab alio: igitur potentia inca ad corruptionem est ociosa in natura: cetera per Commetatorum: ibi supra. cometo. 4. i. priori celi: et cometo. g. 2. ibi ibidem in simili de celo. 2. meteo. 20.

Ad hec respondet de priori ad primis premitudo distinctione. Potestio de possibili. Quoddam enim est possibile cuius est in triplice continuo fieri: et semper haec nouissima est ut motus: cuius est in fluendo. Aliud est possibile quod habet et permanens: et totum suum est recipitur in primo instanti per transmutationem: sicut trinsecus haec potentia ad corruptionem: ex eo quod est compositus ex materia et forma: et ex contrario. Tertius potestibile est quod accipit esse ab antiqua potentia productum: et est terminus eius sine motu et transmutatione: quod intrinsecus nullum habet oppositionem ex materia: aut ex contrario. Primum possibile appellatur possibile simpliciter continua gena secundum partes. Secundum possibile subiectum: hoc est deductus ex potentia subiecta. Tertius appellatur obiectum: quod est obiectus potentie actiue. Si loquimur de priori possibili: tunc potest esse possibile intrinsecus: et tamen ab alio perpetuari: ut ponit Commetator commentario. 4. i. 2. metaphysice. Si loquamur de secundo non potest ab alio perpetuari: quia hoc concessio potentia que est in eo ad corruptionem est frustra: ut arguit Commetator primo celi: et ita natura possibilis: transmutatur in necessariam: ut ipsedicit. Quia ultius secundum ipsum aggregarentur duae potentiae contrarie: ut argutum est. Si volo loquamur de tertio possibili: quod potest appellari possibile obiectum (quicquid dicat Averrois de his) et non repugnat ab alio perpetuari: quod a nullo potest corrupti perteretur: et prima causa: quia processus: ut dictum fuit superius: et tunc non lequitur quod non est possibile: potentia exente ad actum corruptionis: nisi respectu prime cause: cuius causalitytati subest quantitas ad esse: et quantitas ad non esse: et respectu cuiuscumque alterius haec necessaria est. Ex quo per nullum agens creatum potest esse sub non esse sua natura: igitur est possibilis respectu prime cause: sed respectu inveniatur alterius est necessaria: et rationes adducuntur in primo celi non improbat tale possibile posse perpetuari.

Sed contra: quod habet potentiam ut sit semper in futuris: habet potentiam ut sit semper in posterum. igitur intellectus semper fuit ab eterno: consequentia patet: quia in perpetuum non differt esse a posteriori: tertio physicom. Respondetur concedendo quod intellectus sicut habet potentiam ad futurum: ut semper sit: ita etiam ad posterum: quod hoc sibi non repugnat: quantum est ex natura sua: sed ex parte illius cuius est actus: et per actum sibi repugnat: quod ad ipsum determinatur: ut propria ei peractio: ex secundo de anima. Rindedo ad rationem argumenti negat patet. Ad probatio ne dicitur: propositio adducta haec vitates in his quod sunt omnia abstracta a tempore: ut dicit Commetator ibi. Anima autem

Articulus

nd est oīo sic abstracta: s̄ est in tempore rōne propria perfectibilis. **C** Uel dicēdū q̄ Aристо introducit illā auctoritatē tanq̄ dicitur antiquoz: nō tanq̄ propriuz: q̄ argubant. mūdi possunt ēē infiniti: quia in eter nō non differt ēē a posse.

C Ad pliū quālū insertur q̄ due potētia ēēnt t̄c. Respondeatur negādo. **A** vt p̄z: q̄ h̄z potētia p̄ quā p̄t sempē in ordine ad agens creātu: q̄ vt sic nō h̄z principiū intrinsecū corruptioē: neḡ ēē extrinsecū. Sed si p̄tēt nō ēē hoc ēē p̄ respectu ad p̄mū. modo potētia nō sunt cōtradic: nisi s̄nt h̄z idē: t̄ respectu eiūdē: q̄d nō ēē p̄posito.

C Ad aliud q̄d insertur q̄ potētia ēēt frustra t̄c. Respondeatur negādo cōsequētiā. **C** Pro quo est notādūm q̄ potētia ēēt frustra: que nō allegant illud: q̄d est intētū a natura: sicut habz videri secūdo phycorū. textu smēti. sz. Nō. n. quis est balneatus frustra: q̄d defecit sol: vt dicitur ibi: q̄ iste effēt: q̄ est balneatio: nō ordinat ad defecūm solis: nēc intendit ipm.

C Secūdo notādūm: q̄ nō intēdit corruptioē formē: nēc p̄ accidē: q̄. si intēdit ḡnatiōnē alterius: que nō p̄t inēt in materiē: nēc corrupta formā p̄tōre. Et bis sequitur vñū corollariū: q̄ potētia nālis si sit ad aliqd sine inclinatiōne t̄ appetitiū nāli ad ipm: si illud nō attingit: non propter h̄z est frusta: sicut nō dicim⁹ lapidē si ultra h̄re gravitatiē: si nō ascēdat: q̄d ad ybi s̄rū nullā h̄z nālē inētiātione. cu talis forma repugnat nāe sue. Et bis apparet rāsio ad argumētū. Nā si potētia ad corruptionē in mā sit frusta: ybi nō possit attingere ternuū corruptioē cōpositi ex ipa: hoc iō est: q̄d mā nō p̄cise ordinat ad corruptionē illius formē: quā habz: sed etiam ad generaliōnē alterius: que cōcomitatur corruptionē prioris: q̄d mā nō potēt demudar ab oī forma. Sed ybi in materia ēēt potētia ad corruptionē simpli: cu iō potētia sit ad imperfectū: q̄d nō intēdit ēēt: nālē potētia nō ēēt frusta. Quia frustatioē cōtiositas est: p̄ter id q̄ intēdit: vt p̄m̄ est. Ad p̄positū: si anima intellectua sit in potētia quātū ēēt de se ad corruptionē in cōpatiōē ad p̄mū agēs: q̄i eius actioni seu virtuti subyici. quātū ad nō ēēt: t̄ nūli alteri: potētia ipius eo modo quo ponit in ipa ad corruptionē: ēēt ad simpliciter nō ēēt ipsius: nō p̄pter ēēt alterius: t̄ sic ēēt precise potētia ad imfectionē: quare talis potētia nō ēēt frusta: t̄ si nunq̄ deduceref ad actuū.

C Adiutorēdū tamē q̄ deus sicut ex necessitate nāc p̄dixit aīam intellectuā nō depēdēt in eē a mā: ita sc̄p̄tā a mā necessario seruat h̄z ph̄z: q̄i i sepatis a mā idē ē agēs p̄dīcēs t̄ cōseruās: smo vñūquodq̄ agēs sicut p̄ducit aliquē vñū effētū: ita ipm̄ seruat si p̄t.

C Ostendunt rōnes Auer. nō cōcludere p̄ p̄mū et cōclūsiōne. s. q̄ aīa nō sit forma nālis corporis. posite articulo primo principali fo. z.

I S EXCELLSIS foliēda sunt argumēta q̄ adducta sunt p̄ opiniōē Lōmētatoris ad p̄mā suā exclusionē. Et ad auctoritates Ari. que dicūt aliam intellectua ēēt aliud genus aīe ab alijs. Ad tale deīt: ad cōsimilitia respondef: q̄ iō hoc dicit: q̄ anima intellectua se cōdūt ēēt cōpatiōnē que ēēt intelligere nō depēdet a corpore: sicut alie aīe: t̄ h̄z operationē in qua nō cōmunicat corpus: cu sit opario organica: neḡ mālis: vt statim dclārabitur: t̄ cu inferf q̄ nō ēēt equiuoce forma cu alijs: dico q̄ quātū ad hoc: q̄d est ēēt actuū t̄ p̄fectionē corporis nō ēēt forma equiuoce cu alijs: sed bñ in hoc q̄ nō ēēt organica quātū ad intelligere: neḡ extēta in mā. **C** Ad rōnem quālū dicit. Intellectus est subiectum sive operatiōnis distincētē a corpore t̄c.

M Nonnulli respondebūt vt. s. T̄borhas q̄ anima intel. R. lectua est forma nō cōprehēsa totali. s. T̄ terā mā: q̄ forma quāto nobilior: t̄tā magis dominat materiē: t̄ ea sua p̄tētē excedit: t̄ p̄ oppositū quāto est ignobilit̄: t̄tā magis ēēt interūtā materiē: sicut apparet de formis elemētōp̄: t̄ aliquo p̄ mixtōp̄: que q̄ totaliter sicut cōprehēsa a materiē nullā babet operationē: in qua non cōmunicat cu mā corporal: anima t̄tū intellectua est nobilissima oīum formaz nālūm: ideo nō ēēt dependēs a mā in eē: neq̄ in operari: t̄ ideo babet operationē in qua non cōmunicat corporis.

Sed cōtr̄ Quia adhuc stat argumētū sic. Que cūq̄ faciūt p̄ sevñū: sic q̄ vñū ēēctū rāsio t̄ p̄fectio alterius p̄ informationē nēbili attingit vñū eo. s. T̄ rātū q̄d nō attingat altep̄: licē in attingēdo illud alterius q̄dri sit quo respectu: alterius: sicut exēpli grā. Q̄d sp̄ra t̄ figura circularis sp̄re faciūt vñū in actu isto mō: si sp̄ra sit p̄ guidēt circularis t̄gāt planū in p̄ucto: t̄ vñūq̄ t̄ sp̄ra q̄ circularitas seu figura circularis t̄gāt planū in p̄ucto: licē circularitas sit illud quo sp̄ra t̄gāt planū secūdūt p̄uctum. Sub ista maiore sic pbata assūmo: ista minorē Anima intellectua t̄ corporis humanū sit t̄ faciūt vñū in actu: vt xcedit dāuerlā". igit t̄c. Et ita omnis p̄p̄t̄as que erit aīe: erit ēēt corporis. Et cuiuscūq̄ vñū erit principiū: etiam alterum.

C Preterea q̄ intellectuō cōdīcēt cogit: t̄ q̄ aīa intellectua cōtū ad intelligere nō sup̄egrediat mām: orguiſ. Hōnō ē bō fīm aīa sive p̄ aīa: nēfīm q̄ aīa informat mām. ergo nec op̄atur opationē p̄p̄t̄is hoīs fīm aīam: nēfī aīa informat mām: ergo vñū nō intelligit fīm aīam: vt h̄z formā: q̄ si p̄cipiū hūius opationē: vñū intelligit fīm aīu: vt informat mām. Prīma p̄positio: pbatur: q̄d sicut aliqd se habet ad ēēt sicut in operari. P̄z ēēt: q̄d cōpositū nō ēēt illud q̄d est nēfī p̄ partibus: sicut hoc non vt diuīsioēdēt vñū: vt p̄p̄t̄ ex sevñū metaphysice. textu smēti vñūm. respectu hūius syllabe ab de. a. r. b. t̄ ita vñūsaliter de partibus t̄ toto: nec solum hoc est verum de partibus materialibus: quas vocat ibi Aристо. elementa: sed etiam de partibus essentialib⁹: que sunt mā t̄ forma. cōpositū enī ex hoc vñū est: q̄d hoc ēēt: t̄ illud actus. ex octauo metaphysice. textu commēti. h̄. hoc est q̄d vñū p̄s q̄ē potētialis: informat: talia que ēēt actus: informat ipam.

C Preterea tertio. Anima sc̄m sup̄emū gradū sive p̄fectionis essentialis informat materia: sed intelligere non potēt p̄petere sibi sc̄m gradū sup̄iorē q̄d sic sup̄emū. non ergo competit sibi vt exceedit materia intellegendo p̄cedere non informare. Prīma p̄positio pat̄. q̄d alioquin homo non ēēt sup̄emū ens corporale: nec p̄ consequētē proximum angelo in ordine speciez: nec esset in actu formaliter per illud q̄d est sup̄emū in anima intellectua: que est p̄oxima forma angelō.

C Preterea illud imergi est verbuz metaphoris. Aut enī istud imergi intelligitur sc̄m situs: t̄ hoc est impossibile: cuz intellectus abstrahat ab omni situ: sicut t̄ q̄li bet alia substantia separata. Aut intelligitur magis t̄ minus imergi alijs t̄ alijs gradū nobilitatē: t̄ tunç nibil est ad p̄positū: aut rānde major: t̄ minor immersio accepit p̄o majori aut minori separatione a materia: t̄ tūc concludit q̄ anima intellectua: cum sit nobilissima formarum naturalium: non erit actus t̄ perfectio materie: q̄d est contra opinantem.

C Ea p̄pter respondebūt est aliter ad argumentū: dicē. Op̄atio p̄p̄t̄ aīe dicit. duplicitē īmaterialis: vñū modo aīe obiectiū: alio modo subiectiū. Prīmo modo: q̄d cī obiectū est abstractū a materia: aut a conditionib⁹ mā p̄līcī

Secundus

27

libus. Alio modo qz recipit in aliquo tāqz in p̄mo re ceptivo: et p̄atio qd est immāle: quilibet aut opatio ma terialis recipit p̄mo tāqz in p̄mo receptivo in toto compōsito ex mā t̄ forma: quēadmodū est operatio sen sitiva. Si liḡ p̄mū receptivū alicuius operationis non includat mām corporalē: sed p̄cie sit anima: aut aliquid animētū operatio erit inālē: et consequēti sequit qz si virtus: cuius est operatio possit opari sine materia: poterit etiā esse sine materia. Ex hoc respondēdo ad formā argumēti dicī ad maiore concedendo ipsaz cū bac conditione: qz forma non tantū faciat vnum in actu cuz materia: sed etiā in esse sit dependens a materia t̄ extensio ad extensiones eius. Sed vbi sit abstracta hō dependēs ab ipsa poterit esse subiectam operatio inextensa: dato qz corpus t̄ mā nullo modo recipiat: et sic intelligit illud primi d' anima: qz alij partes anime sunt separabiles: qz nullitas corporis sunt actus.

Ad aduenturū tamē qz si loquamur de receptivo remoto intellectio: tale includit mām: qz hō receptivū est compōsitus ex corpore t̄ anima intellectiu qd est homo: et homo dicit per se p̄mo intelligere: vt qd: vt per se p̄mo intellectiu dicat illud: qd nō est alteri ratio am p̄cipiū intelligendi: et respectu bū: intelligere est actus t̄ perfec tio: et de tali intellectuo locutus est Aрист. p̄mo de aia. ter. cōmē. 64. quāz dirit: animam nō intelligere: sed homi per animam: t̄ cōcedit qz loquendo de receptivo remoto intelligere cōmunicat materie vel alicui includēti māz: qd est illud qd intelligit: et per oppositum loquendo de eo: qd est quo: seu p̄cipiū quo intelligit: intel ligere nō cōmunicat materie: qd nō est de alijs operatio nibus anime: quia p̄mo recipit in aliquo extenso t̄ mate riali: vt p̄z in de sensu t̄ sensato.

Sed cōtra hoc arguit: quia ex hoc sequit qz intellectio sit independētior t̄ abstractior: qz substantia anime intel lectiu: sīs est falsum. Igit̄ t̄ alijs p̄bat: qz alia intel lectua est actus t̄ perfec tio materie: intellectio nō.

Ad hoc respondē negando sequētiā: qz per hoc qz anima est actus māe: vō arguit depēdētia in ipsa: qz non recipit aliquā p̄fectionē a mā: sed magis ei perfectiones suā cōmunicat. nō. n. recipit anima a materia alijqz esse: neqz ab ipsa substantificat: quēadmodū alie forme: qz etiam fm Lōmentatore non constituit in esse per materiam: sed p̄cise cōmunicat suū esse materie: vel salte com posito ex corpore t̄ aia. Lōmantica aut sic ē arguit: p̄flectionem t̄ independētiā potiusqz dependentiaz: sed bene in eo cui dat esse: sequit aliqualis depēdētia. Et ad illud qd infert: qz erit abstractior intellectio z. R̄ideo si intelligis p̄magis abstractū: magis separatū a materia fz esse: negat sīa. qz eque bene intellectio ynt̄ materie secundū esse: sicut anima: cuius est intellectio: licet nō recipiat in ipsa sicut in subiecto p̄mū: sicut recipit anima: licet nō extē.

Si vō intelligis per esse magis abstractū minus perfectiū materie corporalē: concedit: qz mate ria subalē: vt potentia determinata ad actū subalē vt ad p̄pria p̄flectionē non ad actū accidentiale t̄ anima intel lectua in perficēdo requiret materię. Et corpus vt pro prium t̄ p̄mū receptivū: nō aut sic intellectio hec enīz nō requirit materię: neqz vt p̄cipiū elicitū: neqz vt p̄n cipium receptivū: ex quo postmodū non sequit animas esse imperfectiōz intellectio: qz dare esse formale ma terie: aut compōsito sī: sī diuīsione t̄ extēsione: et face re p̄ se vnum cum illa: hoc est ex perfectiōe aliquo modo illūmītata anime: vt v̄z possit p̄ficere plures t̄ diversas partes corporis indiūsibiliter: hoc aut arguit maxima p̄flectionē in eo: qd sic dat esse. Igit̄ z.

Ad sc̄m argumentū p̄cipiale ad eandem exclusionem respondē negando maiore: vera tamē est si sit extē ad extēsionēs māe: t̄ i esse depēdē ab ipsa: aliter nō. Vnde omnia actio p̄phyca corruptua terminat ad quātū tāmē teriale. Immateriale aut non potest corrumphi ab agēte p̄phyco. Si. n. agens corrumpens attingit corrupēdo dis positiones māles alicui forme: attingit etiā cētia 3 for me que in esse depēdēt ab illis dispōnib. Anima intelle ctua nō est h̄s: igit̄ z. Nec amplius declarata sunt su perius in corpore questionis.

Ad tertii respondēt negando maiore. Et ad p̄partiōē dicit̄ cōcedēdo qz multiplicato uno relatiōz: multiplicatur reliquā. Utērū est accipēdo correlatiū per se p̄mo. nō tamē est vez de eo: ad qd aliquid refert per acci dēs. Sed in p̄posito vni anime itelectiū tanqz p̄feci tionē responderet pro adequato p̄fectibili totū corpus humānū: nō aliqua pars ipsi: nisi per accidēt: et ita multi plicatedo corpore humano multiplicat anima. Et sic argu mentum facit p̄ coēlūsōe negando. Et quādō dicit̄ qz p̄mū p̄fectibile est vnu in actu: et plura in potentia: sic etiam erit p̄fectio sibi cōrespondēs. R̄idez vno mo do qz hoc est verum: vbi p̄fectio sit extēsa: qd nō est in p̄posito. Uel aliter t̄ meli. Dicēdo qz p̄fectio talis est plura in potentia virtualē: et fm quandam virtutem illi misatam: qz ipsa manēta vna subā t̄ indiūsibilita habet virtutem p̄ficiēdi t̄ informandi plures partes co p̄ris humani. Et sic anima est plures fm virtutez: vna tau men secundū substātiam.

Ad confirmationē: quādō dicit̄: qz p̄fectio cōrespon dens p̄fectibili z. R̄idez qz p̄fectio ēt simplicē ab¹: tex nā sua nō vniabilit̄ corpori per informationē: tūc sequēt illud ad qd rō deducit: lucet etiā in talibus abstractis. Et quātū etiā determinata distātia ad passum: qd p̄fecti tur per formā abstractā: et hoc ex limitatiōe potētē talis forme. Sed quicqz sit de b̄z formis: saltē de anima ite lectiu nō cōcludit ratio: qz fm Arist. anima intellectua est in logo per accidēt: ex quarto physi. tex. cōmē. 45. et ta cōquis per se abstrahat a quātūtate t̄ situ (hoc est nullbz situz sibi per se determinat) tamē quāta ex natura sitū seca nata est ēē p̄fectio corporis: et dare sibi ēē per informationē: p̄terea determinat ad situz t̄ quantitatēm rōne corporis qd informat: et ita per accidēt: quātū qd ad partes ipsius corporis nullum situz sibi determinat: quia non magis est in vna parte qz in alia: sī tota in toto t̄ tota in qualibet parte.

Ad aliud p̄cipiale p̄z ex dictis in corpore qōnis. Ad aliam rōne quādō dicit̄: quōz rōnes z. concedēt maiore ad hunc sensum: si rōnes ille sunt opposite: hoc est repugnat es: quēadmodū sunt rōnes de quibus arguit ro. Et ad minōrē dicit̄ qz rationes que diuidūt gen⁹ subē sunt corporez t̄ incorporez: p̄t̄ corporeū est omnino a mate ria abstractū: t̄ nullo modo ēt vniuz per informationē. Et quādō dicit̄ qz corporez t̄ incorporez: qz cōstituant ho mines: se habet: sicut actus respectu generis qd abrahūt. R̄idez qz actus t̄ potentia p̄t̄ sunt dñe entis opposite nō competunt dñferētibz: abrahētibz respectu generis: sed actus t̄ potentia: qz p̄petunt ipsiū sunt solūm dispersa t̄ alterius rōnis: t̄ ista nata sunt dñfere alijqz vnu p̄f se si sunt eiusdem generis: nō obstante qz sunt alterius rōnōis: et etiā p̄mo diuersa: et ita gen⁹ se habet: vt potētia dñfia contrahens vt actus. Actus t̄ potētia que sunt dñe entis sunt actus existētē t̄ potentia oblitia sibi opposita: et ista nō nata sunt cōstītūre alijqz vnum: sed actus con trahens genus est actus formalis: et genus cōtractū ē potētia subiectua: et illa nō sunt opposite: sed bene alteri.

Articulus

rōnis. ista autē q̄ sic sunt alteri? rōnis b̄s p̄st facere vnuſ
vnitate vniōis in z̄. Licet nō faciat vnuſ vnitate idēta-
tis. de q̄ als. Uni q̄ sunt p̄ diuerſia. sic sunt nata vniuersitad fa-
ciendū vnuſ per se: magis q̄ illa q̄ sunt eiusdē rōnis. Per
hoc ad formā argumentā. aia intellectiuſ ſuſ cor-
porēz ſi in corporū ſtata ſunt factere aliqđ vnuſ tertiu p̄
ſe. Qz ſe h̄it ut actus formalis ſi potētia ſubiuia: ſi iſta nō
ſe h̄it ut dūo diuidētia aliqđ vnuſ genus: ſed p̄cīſe ſe ha-
bent ut genus diuīſum ſi dīſia contrahens.

Ad ſextū p̄ncipale. p̄z rīſio ex riſione ad obiecta cōtra
vltimā coiſuſionē poſita in hoc articulo. Pōt tu dī ſpe-
cialiter ad hoc: cōcedendū illud q̄d iſteri: q̄ corpū huma-
num erit itellec̄tū: q̄d p̄ximū recipiū itellec̄tus: ſed
nō p̄pterea dīc̄t intelligens. q̄d nō eſt ſuſ p̄ximū ſi p̄p̄iū
recipiū itellec̄tū: ſed aia ſic eſt recipiua: ſi et cōſe-
quenti denomiñaf intelligēs. S3 ad illud q̄d iſteri q̄d eē
cōicatū in corpori ab aia eſt idiuīſibile. p̄z loco p̄allegrato
quid dīcedū ſit. S3 ad illud q̄d vltimo iſteri q̄d hō eē
ne denomiñare idiuīſibile. p̄z ex parte forme: ſic idiuīſibili-
tis ex parte māe. R̄ideſ q̄ accidēt nor: denoſat ab: ſi
ſimpli: totū: niſi in ſit toti ſimpli: ſin quālibz ei: parte:
ȳ eſt de mēte Aritto. thopt. z: in p̄n: Indiuīſibilitas leſt
homini rōne partis. q̄d rōne itellec̄t ſeu aie itellec̄tū: ſi
io nō p̄t iſteri q̄d hō ſit idiuīſibile: niſi cuſ hac determi-
natō ſit ſimpli: itellec̄tū. Et iſtantem artiſtū. z. 10.
et hīcoz. De hō dīc̄t illud q̄d eſt p̄ncipaliſimū ſui: ſi ita
maxime dīc̄t itellec̄t. R̄ideſ q̄ bene homo denomi-
natur ab eo q̄d eſt p̄n. p̄alissimū ſui: ſi ita denomiñatur in-
tellect ſiue intellectu: ſed tamē nō op̄z q̄d denomiñat
ſimpli ab omni p̄dicato. At illud q̄d eſt p̄ncipaliſimū
in homine: ſi maxime ſi tale p̄dibatum eſt reſpectuum.
Quēadmodū eſt diuīſio: que ſaltez iſpozeat reſpectū opti-
tudinales. Uel p̄z dīc̄t breuiter ab totis rōnez q̄d in ac-
cidētibz eō dūplex denomiñatio: ut colligat. z. tho. Una eſt p̄m
eē: alia ſin inē: ſi et denatiō ſi inē: nō licet iſterre de-
noſatiō ſi eſte. vii nō ſegē hoc eſt hīſ ſi albedinē v̄l huic
ineſt albedo. igitur hoc eſt albu. Ex hoc dīc̄t q̄d homo p̄
aiam itellec̄tiā denomiñaf hīſ ſi idiuīſibilitate: ſi nō
q̄d ſit idiuīſibile. ſi et hoc nihil mali ſequit.

Ad vltimum argumentuz vbi dicitur q̄d intellect ſerit
eiudem receptionis cum mā. patet responsio ex ſolutio-
ne argumentoz Auerroſ. Et quā dīc̄t q̄d forma non
recipit ſine ſua materia. R̄ideſ aut per hoc intelligis q̄d
forma non recipit ut ſepaſ ſin eē māſed ut in mā ſi ei
vnita. ſi hoc concedo. Aut tu intelligis q̄d materia ſit ratio
recipiendiz ſi aliquo modo p̄ncipium quo forma recipit: ſi ſi
ſi ſi intelligitur negatū. quia materia ſolum modo eſt
ſic ratio recipiendiv el ſaſtem neceſſario requiſita ad re-
ceptionez reſpectu forme que in eē dependet a materia:
ſi extenſit ad extenſionem eius: q̄d nō eſt in p̄pōſito. Et
ſic eſt finis iſtis articulis. Nam alia conſuſiones que po-
ſite ſunt pro opinione Commeſtatoris faciunt pro parte
questionis: quaz tenemus.

Animam humanam creari a deo de diuina ſubſtantia
ve heretica tenet aſſertio: catholicē improbatur.

Tertiū articuli. Conclusio. I.

Gantum ad tertiu et vltimum arti-
culū videndū eſt q̄d ien-
ſerunt Catholicī. Et pro bū ſi determina-
tione. p̄mo ponit opinio heretica: quā re-
citat Magiſtraz. z. ſinaz. di. 17. dicēt
Deum creare aiam de ſuba ſua: eo p̄ dici-
tur genetis. z. Inſufflavit de in facie ho-
minis ſpiraculū vite: ſi in facie aploz inſufflavit dando
ſpin ſcm. Qui quidē flatus eſt de ſuba flantis.

S3 iſta oplo rōne iſprobat p̄mo: q̄ ſuba q̄d eſte neceſſe eſte nō
p̄t diuidi cū ſit actualiſſima (z oē viſibile eſt potētiale
z acutuſ a diuidētibz) ſuba dīna eſt hō. igiſ ſc̄.

Secundo: q̄ ſuba dīna nō p̄t inherere nec iſformare: q̄
herere eſt dare eē ſin qd alicui enti p̄ori ſimpli. ſuba di-
uina nibil eſt p̄uo ſi aſſump̄tu p̄z in exēplo de accidente:
q̄d maxime dī ſi inherere. ſit ſuba dīna nō p̄t iſformare.
Tū q̄d hoc dīc̄t partē. pars ut ſic eſt qd imp̄fectus. Ex z̄
phyco. tex. cōme. 64. q̄d ſin Aris. rotu ſi pſectu ſunt idez.
Hoc at nō p̄t comp̄ter eſte ſube dīne. Tū ſa qd iſformat
eſt cōponibile cū alio. ſuba dīna nulli eſt cōponibile: cuſ
ſumme ſimplex ſimpliſtate excludēt oēm cōpōneſ
z cōponibilitatē. Ex hoc iſteri xclv itenta: q̄d cū aia in-
formet corpus: anima nō p̄t eſte de ſuba dei.

Tertiū. ſubā dei nō p̄mitat ab ignoratiā ad ſciāz: neq̄
eſt paſſiuſ erroris: ut de ſe p̄z. nā ſit ſimpli imutabilis: di-
cente Boetio de ſolatiō. Stabilisq; manens das cum-
cta moneri. Animā itellec̄tua eſt hō. igiſ ſc̄.

Quarto. imp̄ole eſt ſubā dīna eſt p̄ma regula rectitudis: z hec
iſteriora eſt ſint bona quo ſormant voluntati dīne. Ani-
ma humanā p̄t mereri ſi peccare. igiſ ſc̄.

Ante corpū aiam creari pole eſt. Cōclusio. II.

Ecunda ſc̄lo. Aia itellec̄tua cuius-
cuſ ſubā ſit ſubā p̄t a ocoai corpū
ſc̄lo: hoc. pbaſ. Qz qd ſin ſuſ mām non ne-
cessario dep̄det ab aliquo p̄ ſine illo fieri.
Aia itellec̄tua nō dep̄det ab corpū inē: neq̄ in
ſperuari: q̄ ſegaf ab iplo. igiſ ſc̄. C. D. q̄n aliqui duo p̄
ducum: duabus p̄ductionibus: quaru ſna p̄t ſine alte-
ra eē: vnu illo ſit p̄t eſte ſine altero: ſi qdlibet illo ſit na-
tu ſc̄le eſte: qdlibet p̄ accidēt: qdlibet p̄ alteratio-
nem: nō tu ſit ſine ſine ſuba p̄nām: que ſuba p̄ generatio-
ne accipit ſc̄. S3 aia p̄tēt p̄ creatorē: corpus p̄ genera-
tionē: qdlibet illo ſit p̄t eſte: q̄ ſeparant. Malo: p̄z:
q̄ nec ex parte p̄ductionū: neq̄ ex p̄te terminoz: pduci-
biliū poniſ ſeſtis: q̄ ſe vnu nō poſſit eſte ſine alio.

Animā itellec̄tua ſemp̄ ſuſ corpore creaſ ſi ſimul ei in-
funditur. Cōclusio. III.

Ertia ſc̄lo. De facto ſimul creaſ aia ſi
infundiſ corpore. Vec ſc̄lo ſic p̄-
baſ. Forma que p̄ducit ut iſformet ſimul p̄-
ducit ſi ſormat. Aia itellec̄tua eſt hō. igiſ ſc̄.
Malo: p̄z: q̄ entitatē ſorme eſte in mā eſt ſor-
mat infoſimare mām. Entitas que p̄ducit ut iſformet
ſtatiū p̄ p̄ducēt poniſ in mā ſi in eſt ei: ſed forma eſte in
mā eſt ſorma ſi ſormare mām. Qz nō eſt itelligibile ſor-
mā inē māe ſi ipſam nō iſformare: minor p̄z.

S3 hic iſurgit vna diſſiſtātā v̄t ſi in eodē iſtantī natu-
re ſi duratōis quo iſtroduciſ vltima diſpo corporis orga-
nici ſimul creaſt anima ſi infundiſ.

Ad quā rīdeſ q̄d in eodē iſtantī tēpōrī iſtroduciſ vlti-
ma diſpo: anima creaſ ſi infundiſ: in diuerſis tū iſtan-
tibus nature: p̄ma pars iſprobat: q̄d diato q̄d vltima ſorma
que vltimate diſponit ad animā itellec̄tiā: tēpōrē
p̄cederet ipſam animā: ſequereſ q̄d homo non generaret
hominē: nō eſt fallum. tam ſin ſide ſi etiam p̄biām: ye
p̄z ex ſc̄do phycoz. tex. cōme. z. 17. illud eſt quo ſequit.
coſequetia p̄batur. Nam illud agens nō generat homi-
nē: cuius actio tota completa eſt p̄ ſuſ tempore: q̄ ſit ho-
mo: ſed actio hominis generantis tota eſt cōpleta p̄ ſuſ
duratione q̄d eſſet homo: aut animā itellec̄tua (ſtāc by
potēt) igiſ iſta actio hominis generantis nō p̄cedit di-
ratōe animā itellec̄tū: ſi q̄ iſta actio generantis ſi ter-
minus eius ſunt in eodem iſtantī tēpōri cuſ anima

intellectiva et animatione corporis humani: et animatio hominis ad illam formam de lege cōmuni necessario sequitur: et secunduz p̄hos; secundum cōmūnem influxum generale: ideo conceditur q̄ homo hominem generat. **C** Preterea. Si ista forma disponens tempore precedet animationem: inter illam formam et animam intellectuam dabitur tempus mediuz: et tunc erit corpus organicum vltimate dispositum: non tamen vniuersificatum seu animatum. Sed pars probatur. Quia prius natura intelligitur entitas corporis habita per generationem et entitas anime per creationem producta: q̄ ista duo intelligentur unita: et ratio est: q̄ ista vno est relatio distincta a fundementis: quia posse deus facere animam veram et corpus verum absq; hoc presspit unita. Omnis autem relatio distincta a fundamento est natura posterior entitate fundamenti: quare z.

Sed quoniam solum dicitur q̄ anima sit producta in corpore productione que sit creatio: cum ista productio presupponat subiectum. **R**espondeo. de hoc satis dictum est supra: quia anima in corpore producitur propria productione alia ab illa: quia compositum producitur: primam concedunt theologi. sed q̄ p̄hi: prima est creatio: sed a nob̄ ita nihil contra propositum.

Discusso conclusione secunde precedētia per 5 arguimēta que immedie soluentur.

Sed contra hanc determinationem catholicam instaurat qui busdā medys. Primo sic. Dato q̄ anima intellectiva creetur a deo: et sit forma formam: sequeretur q̄ nullo modo posset saluari generatione hominis: et vltius nutricatio ipsius: q̄ nō est falsum etiam fm catholicos: quia tunc virgo gloriose fuisse vera Mater Iesu p̄pi. igit̄ antecedens est falsum. Q̄ia probatur. nā fm Aristotilem p̄mo physicor. Tria sunt principia reruz nālium. vñ. materia forma et priuatio: que necessario cōcurrunt in omni generatione naturali. Materia concurrit tanquā subm deferens trāmutationem: forma tanquā terminus formalis generatiōis: priuatio tanquā quoddam necessariuz annexum materie. Sed in generatione hominis ab homine: nō salvant ista tria. Probaf. q̄ terminus formalis generatiōis aut est anima intellectiva: aut aliqua forma precedens. Nō anima intellectiva: quia illa est terminus actionis diuinæ et nō actionis hominis generantis: neq; etiam forma precedens quia illa terminat tantummodo actionem dispositiūam ad animationem hominis seu ad illam formam per quā est homo: que est anima intellectiva. Nulla autem forma est terminus generatiōis hominis: vt homo est: que precedit formam: per quas est homo. igit̄ z. Consimiliter probatur de nutrificatione: quia quicq; nutrictio nō sit nisi quedam aggēneratio substantialis: oportet dare terminuz formalē istius aggēnerationis: quia neq; anima intellectiva: neq; alia forma precedens: vt prius sequitur propositum.

Secundo arg. Si aia intellectuā indūmisbiūlter existens in corpore informet corpus: et sit in qualibet parte corporis: tunc absca manu. Sorsis: querit vñrūz anima intellectiva informet illam partem aut nō: non est dandum primum. Quia tunc manus absca. vñrūz: quod est evidenter falsum. Si secunduz datur: tunc anima intellectiva: que p̄ius erat in parte vt in subiecto definit esse ibi: et inest tantummodo toti: igit̄ forma inexistentia vni subiecto vt p̄fectio perfectibili transit in aliud subiectum: et ita migrat de subiecto in subiectum: quod est impossibile.

Tertio arguitur. Si anima intellectiva sic sit forma corporis humani: sequitur q̄ et ipsa accidentes figurata: cōsequēs est falsum. igit̄ ans. cōfidentia probatur: quia anima erit subiectuz figure: quia cum figura sit terminatio in quantitate: et terminatio quantitatis sit ratione forme. Igit̄ aia determinās quātūtes erit atq; modo subm figure: s; q̄ est subm figure ē figuratū. igit̄ z.

C Item sequitur ex ista opinione q̄ idem numero secundum se totū mouebitur motibus contrariis: posito q̄ manus sortis mouatur sursum: pes vero deorsum. L.uz. n. ad motum compositi mouatur eius forma substantialis scilicet per accidens: sequitur q̄ eadem anima intellectua in pede et in manu existens ad motū manus mouetur sursum: ad motum pedis mouetur deorsum. Et sequitur cōsimiliter q̄ idem simul mouere et quiescere et cōsequētiāt p̄s deducitur. Ulteri. Animā per horā accederet ad centrum: et discenderet a centro: si per horā pes descederet et p̄cādē manus ascenderet. Ulterius inferatur q̄ idem distaret a se ipso: q̄ manu. Sorsis distat a pede. igit̄ aia in manu distat ab aia in pede.

C Ultimo ex ista positione: sequitur q̄ idem numero poterit redire per naturā. consequens est falsum. igit̄ antecedens: consequētia probatur: quia separatio anime a corpore est violentia. Nullum violentum perpetuum: ex 3° cibico. igit̄ separatio anime a corpore nō potest esse perpetua. igit̄ naturaliter aliquādo reunetur aia suo corpori: et ita idem numero secundū naturā reparabit.

C Response supposito rationum.

A **I**sta respōdet et ad primū ne sequendo viam: que tenet pluralitatem formarū. Licet secundum viam sancti Thome argumentum forte contulideret. Et cum queritur de termino formalē generationis hominis. Respondetur q̄ est vltima forma substantialis vltimate disponsens ad generationem hominis seu ad productionem anime intellectue: que forma non prius tempore producitur q̄i productur aia intellectiva seu homo: et ita agēs naturale attingit hominem per generationem: quia attinet aliud: ad quod secundum generalē influxum necessario sequitur homo seu anima intellectiva producitur a deo in eodem instanti temporis: quo productur forma precedens: quia secundum theologos: organi corporis et dispositiō: statuit deus producere animaz intellectiuā in ipso: in qua vltimate perficiatur: et si homo generat hominē. Hoc autem non potest saluari secundum viam sancti Thome. Et cū dicitor q̄ nulla forma precedens formā: per quam homo est homo est terminus formalis generationis hominis. Respōderetur q̄ p̄positio est vera vbi forma reperit formam: s; vbi sint similitudē: et vna necessario aliquāmodo sequat ad aliā: illa q̄ precedit: p̄t dici ratio generandi hominē: seu terminus formalis generatiōis ipsius. vñ omne q̄d est quo aliquid fit et generat terminatiū: potest appellari terminus formalis generationis: qualiter est in p̄posito.

Sed contra. quia ratio forma precedens non est quadru terminus actionis diuinæ: sed actio p̄ficiētū naturalis que est precedens: et alterius rationis a crea stātia distinctione seu generatiōe hominis: vt homo est. **P**reterea lucidat illud nō est terminus formalis alicuius actiōis quo posito risilio ad nō habetur illud vltimate et cōplete: qd ē terminus tota p̄mār. lis ipsius actiōis: sic est in p̄posito: quia habita forma p̄cidente: nō habetur homo vt homo: s; aliquid p̄cedēs hominē. igit̄ z. **P**reterea secundū istaz response. Omne alterās alteratōe disponēte ad aliquā formā cēt

Articulus

generans illam formam: consequens est falsum: quia alteratio et generatio sunt actiones distincte secundum speciem.

C. Preterea eo modo quo aliquid est: eo modo sit probatur: quia generatio vel fieri est via ad esse: sed homo est homo per animam intellectuam. igitur homo sit homo per animam intellectuam. Sed homo non sit ab homine per animam intellectuam: sed secundum aliquam aliam formam procedet ipsas. igitur hoc finis homo non sit ab homine: et ita homo non generat hominem.

Ad hec respondeat premittendo quod duplex est terminus formalis actionis seu productionis: quidam est primus: quidam est concomitans. Exemplum: si ignis generat ignem: terminus primus formalis est forma substancialis ignis: terminus vero concomitans est quicquid cosequitur ad talē formā substantialē: sive sit caliditas: sive quæcumque aliud: et terminus primus potest appellari terminus interiorius: sed terminus concomitans appellatur extrinsecus.

C. Secundo notandum: quod causans aliquem unum terminum: consequenter dicitur causare quicquid coequitur ad ipsum: sicut causans hominem dicit causare risibilitatem: et hoc verum est etiam si terminus ille haberet aliquam causalitatem respectu coequentis: sicut dato quod risibilitas causest a substantia principiis: non minime causans subiectum: id est: causat etiam risibilitatem: et hoc est quod dicit Lomentator: s. phys. cap. 22. Agens quantum dat de forma tantum dat de accidentibus variis ad formam.

Solutio. C. Dis premissis respondetur ad primam instantiam: quod anima intellectuam non est terminus formalis primus actionis naturalis: sed est terminus concomitans: et a extrinsecus. Sed ex hoc non sequitur quod agens naturale non habeat aliquo modo causalitatem respectu anime intellectuam: aut hominis ut homo est. Idem enim potest esse terminus primus actionis unius agentis: et concomitans respectu alterius: quod quodlibet concurredit ut principium et causa ad aliquid causandum.

C. Ad aliud respondetur concedendo maiorem cum ista conditione: quod illo posito non habeat terminus totalis vel primo vel concomitans: sed tunc minor est falsa: quia habet illa forma precedente in eodem instanti temporis habetur terminus totalis qui est homo. C. Et si dicas quod scilicet ista forma precedente potest deus non creare animam intellectuam secundum theologos: quia ad extra mere libere et contingenter agit. Dicitur: quod deus possit non causare animam de potentia sua ab soluta: non tamem conformiter agendo ad leges prefixas a sapientia sua: que statuit organico et disposito corpore humano ultimam: creare animam: et inducere animationem in tali corpore: et ita necessario necessitate immutabilitatis agendo secundum rationem legem: creat animam.

C. Ad aliud cum dicitur: quod omne alterans et est generans. Respondetur concedendo: ut prius vel primo vel concomitans: et hoc non inconvenit. Et cum dicas quod alteratio et generatio forme substancialis sunt actiones distincte secundum species. Respondetur quod per alterationem possumus intelligere vel inductiones qualitatibus disponitio: vel cum hoc inductiones distinctus forme substancialis ultimam: ad quam immediate consequitur forma ultima inducenda. Si primo modo: conceditur: sed sic non capitur in proposito alteratio. Si secundo modo: negatur: quod illa inductione ultime forme preparatis subiectu pro forma ultima substanciali non distinguuntur secundum species omnino: quod utraq[ue] est ad substanciali vel salte non sunt omnino alteratio rationis: ut de patet.

C. Ad aliam rationem cum dicitur: eo modo quo aliquid

est et. Respondetur concedendo totum processum usque ad illam propositum: homo non sit ab homine secundus animam intellectuam. negatur ista: quia homo sit ab homine secundum animam intellectuam saltem concomitantem: licet non primum: ut dictum est: sicut anima intellectuam sit terminus formalis primus actionis hominis generalis: quare et. Ad confirmationes primi argumenti principalis respondetur: quod nutritio est quaedam generatione substantialis: et dat nouam formam substantiali: que immediate disponit ad animationem anime intellectuam: sicut dictum est supra: excepto quod hic non producitur de novo anima intellectuam: sed illa que prout informat et perficit carnes de nostro genitacem ex alimento.

C. Ad secundum principale dicitur: quod absenta manu sortita: ibi non remaneat anima intellectuam: sed aliqua forma que prout fuit in toto: per quam manus erat manus: hoc est in specie determinata partis organicae: licet remaneat manus equitudo: ut dicitur septimo metaphysice. textu commentati. 39. in quantum manus est organum officiosum ad exercenda opera vite. Et cum inseratur: quod anima intellectuam que informabat manum transit in totum: et ita migrat de subiecto in subiectum. Respondetur quod migrare de subiecto in subiectum est derelinquere aliquod subiectum immutatum prout a forma: et transire in aliud informando ipsum: quod prius non informabat: quod non est in proposito: quia si anima intellectuam definit informare manum per absensionem eius a toto: non tamem transit in totum nouiter ipsius informando: sed solum anima informans totum desinit parte absentiis informare.

C. Ad tertium principale cum dicitur quod expositione: sequitur animam intellectuam esse figurata: et. Respondetur negando consequentiam: et ad probationem dicitur: quod subiectum figure est compositum ex materia prima et forma substantiali: que immediate disponit ad animam: sive ista sit forma corporis: sive mixtio: sive aliqua alia precedens intellectuam. Et concedo quod terminatio quantitatis ex qua resultat figura est ab ista forma: et ex hoc nihil malum sequitur.

C. Ad quartum: cum inseratur quod idem numero mouetur motibus contrariis. Negatur consequentia: si inseratur hoc consequens ad hunc intellectum: quod idem numero per se moueretur motibus contrariis: per accidens autem aut secundum partem: non inconvenit. Et concedo illam consequentiam. Anima mouetur secundum manu sursus. ergo inouetur sursus. Et similiter mouetur secundum pedem deorsum. ergo mouetur deorsum: quia praedicat: i. affirmativa simpliciter suinpea inferunt est se ipsius sumptis sine determinatione non diminuente: neque distractante. Exemplum huius est in hoc. a. est duplum ad b. ergo est duplum. similiter a. est dimidium ad c. ergo a. est dimidium: sed si postmodum inferatur ergo a. est duplum et non duplum: dimidium et non dimidium: consequentio valit: sed est signatio etenim ita ut in primisibus talibus propositionibus in quibus contrahuntur predicationes: inserunt affirmativas: in quibus eadem predicatione simpliciter inclinuntur: sed non inferunt negationes: in quibus predicatione inferuntur: subiectis simpliciter non conuenire. unde si dico a. est dimidium: dico ipsius esse dimidium respectu alicuius determinati termini. Si dico a. non est duplum: dico ipsius non esse tale respectu cuiuscumque. Modo non sequitur. a. est tale respectu huius. ergo respectu cuiuscumque: sed est fallacia consequentis. ergo a pari non sequitur. a. est dimidium: igitur non est duplum: sed bene licet inferre predicationem negationem cum aliquali determinatione. I. cum illa que accipiebatur in antecedente

Ex quo iferebatur predicatum affirmatum simili sumptu. vs. sic arguedo: a. est duplum ad hoc. ergo non est dimidium ad hoc. et dimidium ad hoc. ergo non est duplum ad hoc. Sed non licet inferre. ergo est duplum et non duplum. **T**his statibus respondetur quod in casu anima intellectu mouetur sursum et mouetur deorsum: non tamen per se sed per accidens saltem extensum: ut per accidens distinguatur contra per se: quia secundum diuersas partes corporis sic mouetur. Unde sicut si formica ascendat super lanceam descendens: mouetur sursum per se et deorsum per accidens: sic non erit inconveniens quod idem mouetur per accidens veroque motu.

Et si arguitur. Anima mouetur sursum secundus numerum. igitur sit a centro remotor: et mouetur deorsum ad motum pedis. igitur sit centro per propinquior. igitur sit simul propinquior centro et etiam remotor. **A**d hoc respondetur negando veritatem consequentiam. Quod declaratur etiam in his que mouentur per se. Nam si lignum rarefiat: et secundum eius medietatem mouetur sursum que sit a. secundum aliam medietatem mouetur deorsum que sit b. tunc verum est dicere quod lignum mouetur sursum: et tamen non sequitur quod lignum fiat remotus a centro. unde consequentia non valit in motu locali mixto: sed bene in motu simplici locali. Similiter concedenda est hec consequentia. Anima intellectu mouetur per se sursum. igitur sit remotor a centro: sed antecedens est falsum: quia ipse non potest per se moueri loquendo physique secundum et numerum viam. Theorem conceditur. Et etiam si mouetur sursum ad motum corporis mouetur motu mixto ex motu sursum et deorsum ratione partium: penes quas mouet: aut denotatur motu. **E**t si dicatur quod si anima mouetur sursum ascendet: et si deorsum descendet: sed ascendere est fieri remotus a centro et descendere est fieri propinquior. igitur propinquior et remotor a centro. **R**espondetur quod si detur consequentia: non inconvenit in his que sunt per se: et tunc non licet inferre predicationem generali. Quod videlicet anima sit propinquior et non propinquior: propter ignorantiam elebori. ut dicitur est supra.

Aly tamen dicunt quod ascendere et descendere possunt uno modo exponi posse: ut dicatur illud accedere quod sit propinquius celo: et illud descendere: quod sit propinquius centro. Et si sic exponantur: conceditur quod anima simul in casu ascendet et descendit per accidens. Ex quo postmodum non licet inferre quod fiat remotor a centro si ascendet. Quia hoc accipitur negatiu. si exponatur per remotionem a centro. Si vero ascendere accipiatur negative et priuatiue. Ita quod ascendere sit a centro remoueretur. tunc negabatur ista consequentia. Anima mouetur sursum. igitur ascendet: quia non sit remotor a centro: concedetur tamen quod mouetur motu ascensus positivo: ut dictu est: sed non negative. **S**ed prima responsio est realior. **A**d ultimam consequentiam: que est quod anima distaret a se ipsa: quia manus fortis distat a pede: negatur consequentia: consequentia tamen concedetur ybi parca distantes habent animas realiter diuersas: sic quod una haberet unam partem pro subiecto adequato: et una aliam. Et hoc est quando anima in sua substantia est natura limitata. **S**ed ybi sit illimitata ex eius illimitatione potest perficere distinctas partes sine sui divisione: consequentia non vallet. partes distat. ergo alia quod perficit illas pars distat a se.

Ad ultimum principale respondetur negando consequentiam. Ad probationes dicitur: quod duplex est inclinatio naturalis. una est ad actum primum et est imperfectum ad perfectum secundum potentiam essentiale; alia est ad ac-

secundum et est perfecti ad imperfectum secundum potentiam accidentalis. Exemplum primum. Inclinatio que est ad esse est imperfecti ad perfectum. Exemplum secundum. Inclinatio ad operari est perfecti ad imperfectum seu ad perfectionem alteri communicandam. Et hoc dicitur quod anima non inclinatur primo modo ad corporis: quia anima manet eque perfecta in esse suo proprio: siue coniuncta: siue separata: tantum in hoc habens differentiam: quia se parata non communicat suum esse alteri: sed bene inclinatur naturaliter. Secundo modo oppositum primum inclinatio est violentum et non potest esse perpetuum secundum Aristoti. quia tale violentum ponet imperfectum permanentem perpetuam: quam philosophus habuit pro inconveniente: quia ponit in viuiero causas ablativas cuiuscunq; imperfectionis: sed secunda inclinatio: et si perpetuo suspendatur: nullus violentum proprius dicitur: quod nec imperficio: sed inclinatio a se ad corporis est triplex secundo modo.

Sed contra istam responsem instauratur. **S**i ex solo anima est forma corporis: certus est subiectum: quod inclinatur naturaliter ad esse totius compositi. Quod tu istan esse est perfectius quod esse animae solum: cum esse compositum triplex per inclinat et esse animae et esse corporis. **S**ed ista inclinatio quod alia et ad esse compositi est inclinatio ad actum primum et perfectum: praeterea qui co-comitatur potentia essentialis: igitur oppositum huius corporis inclinatio est simpliciter violentum.

Preterea si anima intellectu est forma corporis et: igitur separata vel appetit naturaliter vivere corporis et perficere corpus: aut non. **S**i sic cum corpus corruptum non possit redire idem numero per naturam: appetitus naturalis erit ad impossibile per naturam: quod est inconveniens. **S**i vero detur quod non appetit naturaliter perficere corpus: sequitur quod non est forma naturalis corporis huius in hoc modo: quod est contra propositum.

Preterea quecumque duo contraria competit alicui: est unum competit secundum naturam: reliquum competit preter naturam: ut patet ex primo celi. textu commenti. **S**ed si moueri deorsum convenienter gratia naturaliter: moueri sursum inconvenit contra eius naturalem inclinationem. **S**ed anima intellectu naturaliter perficit corpus: ut forma ipsius naturalis. Igitur separatio eius erit propter naturam: et contra inclinationem naturalem ipsius.

Ad huc respondetur et ad primum dicendum: quod cum dicimus alii quid naturaliter inclinari ad esse: et ad actum primum: tamen quidur de eis: quod est per se illius: quod sic naturaliter inclinatur: et oppositum istius est simpliciter violentum illi: quod respectu tale esse: et ita si anima naturaliter inclinatur ad esse: inclinatione excludente oppositum simpliciter violentum: soli inclinatur ad esse proprium ipsum: et non ad esse compositi. Quod esse est ipsius anima per accidens: quia sibi communicatur a composite et oppositum istius esse non est simpliciter violentum et tale oppositum non inconvenit esse perpetuum: secundum philosophum.

Et si arguas: aut anima naturaliter inclinatur ad corporis perficiendum: aut non. si sic: igitur oppositum est violentum. si non: igitur contranaturaliter inclinatur: et ita contra naturales inclinationes informaret corpus. **R**espondetur quod naturaliter inclinatur ad corporis: et perficit ipsum: non tamen sic quod aliquam perfectionem primam et essentialiem recipiat a corpore: sed potius comunicat: et ista inclinatio que non pertinet ad perfectionem nature: que sic inclinatur: non habet oppositum violentum simpliciter: licet possit appellari violentum secundum quod: quia non secundum inclinationem nature. **E**t ad illud

Articulus

quod infertur. Si non inclinatur naturaliter, igitur contrariaatur alter inclinatum. Negatur consequentia: quia quod est in potestate neutra receptiva aliquis formae: ies-
sion naturae uter inclinetur ad formas: non tam contraria-
tur, uter inclinatur. Exemplus: superficies neque naturaliter inclinatur ad altitudinem: quia nam magis in ipsam inclinatur naturaliter quam in oppositum: neque contraria-
tur inclinatur: quia non recipit ipsam contra naturam eius inclinationem.

Sed adhuc instat: qd anima intellectua nō tantum
communicet suam perfectiones corpori; verū etiam qd ab
ipso recipiat. Nam certum est qd anima recipit intellige-
re ab aliquo existente in corpore, s.a fantasmatice. Sed ad
intelligere naturaliter inclinatur sicut ad propriam ope-
raciones: que est finis & perfectio ipsius. ex primo & deci-
mo ethico agitur t.c. Ad hoc dico qd anima non reci-
pit a corpore aliquam perfectionem priuam & essentia-
lem: sicut eco uero, & ideo magis corpus perficitur per
animam qd contra. Et conceditur qd quātum ad aliquā
perfectiones accidentaliter anima dependet a corpore.
Sed ista dependentia nō est essentialis & simpliciter ne-
cessaria. Sicut dependentia corporis ab anima. Nam
licet anima ut est in corpore non possit aliud intelligere
& ex fantasmatibus: vt habetur tertio de anima: & vt in-
telligere est perfectio hominis: vt homo est: nō posse ex
sine fantasmatice. Secundus qd intellectum dixit Ari-
stoteli. Nequaquā sine fantasmatice intelligit anima. ex eo
debet tertio. t.c. cōmenti. 30. Tamec aliter qd ex fantas-
matibus poret ipsa anima intelligere: t hoc vel per spe-
cias resuarias quātum ad pre cognitionem acquisitam ex
ipsis obiectis in se: hoc est per motionem ipsorum: quidam
anima est separata a corpore qui modus nō est et imposs-
ibilis: vt declarat Doctor Subtilis in. 4. distin. 4.5. que
stip. secunda. Uel secundū alios per influxū ab intelligē-
tys superioribus. Aristot. autē locutus est de intelligere:
vt est propria perfectio hominis secundum illum status
quem reperit. & ideo possuit tantus modum intelligendi
ex fantasmatibus. Ex quo concludit: qd hīz tēlimatio ad
intelligere ex sensibilibus sit naturalis anime: vt est per-
fectio totius coniuncti s.a. hominis: & vt sic separatio ani-
me a corpore sit violenta. (Licit iproprie & secundū gd
pro quanto impedit talem modum acquirendi cognitio-
nem intellectuum) tamen simpliciter talis separatio
non est violenta: quia talis separatio nō impedit quin ani-
ma possit suam perfectiones acquirere: vt est eius propria
operatio: & perfectio accidentalis: & tale violentus secun-
dū: gd: non inconuenit esse perpetuū finis Aristo. licet se-
cundū fidem non sit futurū perpetuū.

Cad aliud p̄ncipale de appetitu naturali: cōcedo q̄ ansi-
ma separata naturaliter appetit vñtri corpori: sicut per-
fectio suo p̄fectibilis: non vt perfectioꝝ recipiat ab ipso:
sed magis vt cōmunicet et iampartatur. Sed qđ sic appe-
tit naturaliter vñtri alicui non inconuenit separari: aut
esse sine illo. Ex quo sequitur vt prius: q̄ separatio ab il-
lo non sit oportens preter naturam: sicut ignis naturaliter
inclinatur: et appetit naturaliter calefacere calefactibile.
sibi approximatū. Si autem non calefaciat: z hoc quia
non sit sibi presens calefactibile: nō calefacere nō est sibi
violentum: aut preter naturam. Qđ ideo prouenit: quia
ignis appetit calefacere naturaliter: vt aliud a se perficiat
z nō vt ab alio perficiatur. Sic in proposito anima
appetit naturaliter vñtri corpori: quādo est separata: vt
perficiat: z non vt perfectionē recipiat: quare eius separa-
ratio non est simpliciter contra naturam: dato etiam q̄
esset perpetua.

C Ad ultimum per idem respondetur: non insistendo circa intentionem Aristot. in primo ecli: que allegatur ibi. Quod maior que sumitur: habet sic intelligi: quod si unum oppositorum conueniat alicui per naturam (sic quod ab illo praeclarum intrinsecus et perfectionem aliquam essentialiter accipit) timeat restitutum oppositorum commentari stet preter naturam. Et notandum dicitur intrinsecus et essentialiter: quia a se superficies recipiens obbedientem perficiatur naturaliter per albedinem; quia tam accidentaliter perficitur per ipsam: si ei inerit nigredo: hoc non erit preter naturam. Sed in proposito minor erit falsum: que assumitur sub ista maiore: quia unum corpori non sic competit anime: ut ipsa intrinsecus perficiatur: ut sepius numero dictum est. **C** Pote etiam dico ad intentionem Aristot. ibid: quod si unum oppositorum preter naturam conueniat alicui: sic quod contra ipsum naturaliter inclinetur: reliquum conuenit per naturam: sic quod ad ipsius naturaliter inclinabitur: et per hoc vult habere Aristot. quod si motus sit preternaturalis alicui corpori illo modo: per aliis sibi naturalis conueniet. Modo separatio anime a corpore non est sic pternaturalis: quod eque pfectum esse habet separata et coniuncta. **C** Uel potest ultimo dici secundum Aquen. sexto naturalium: quod anima unitur corpori ut acquirat secundum unum perfectionem suam mediante sensibus: sine quibus ipsa perfectio haberi non potest: sicut est intellectio sensibilius: qua acquisita appetitus anime est satiatus. et ideo non est contra inclinationem eius et appetitus a corpore separari. Exemplum. Jumentus est necessarium rufus: ut pertinet ad formam: sed postquam peruenit fuit ad ipsum: est sibi inutile et onerosum. sic in proposito: corpus est quoddam instrumentum anime: per quod acquiruntur species sensibilium: quibus habens corporis non est amplius sibi necessarium: sed portus oneri.

Ex quibus omnibus apparet veritas in contumaciam multiplicatam ad multiplicationem corporis humanorum. Quā relique leges etiam approbarunt; sed si der nostrae testimonia longe amplius acceptantur. vñ oculum prophetarū: voces Apostolorum: exempla sanctorum: tormenta martyrum. Ac deniq; Iesus Christus salvator: noster doctrina et miraculus confirmavit: posteriorē eius imitantes vestigia traditionem hanc de anima lvculentissimā reddidere adeo ut illud Ricardi de trinitate ad hoc institutū affirmare possemus. Domine si est error a te decepti sumus. Neq; tantis sunt signis firmata que nō nisi per te fieri potuerūt. Illud preterea Maximini in sermonе martyrum adiiciendum est: quiz inquit. Merito eos colimus: q; periculis suis pugnāt: et noltris utilitatibus militāt. Qui per huius lucis vicecōtemplationē edocet nos: quatum deo nostro debemus assecrū. Et postmodum subdit. Nō sine magno discrimine de religionis veritate disputamus: quam tantorum sanguine confirmata videmus. Magni periculi res est: si post prophetarū oracula: post apostolorū testimonia: post martyrum vulnera: veterem fidem: quasi nouellam discuteremus: et post tā manifestos duces: in errore primas: neas: et post modicentium sudores ociosia disputatio contentas. Nec ille. Ex quibus colligimus: q; quāvis ex adversarij fundamētis nonūquā eoz sententias veritati catholice repugnantes refellere licet: cōtra eos concrētare phas sit. Quoniā firmū est illud testimoniu ad probandū veritatem: qd ab ipso perhibetur inimicio: feci riorū tamē est via legis et fidei proper rūdes: qui ipsas veritatem in ratiōibus iteligibilibus et abstractis p̄cipere nequeunt. Ex his apparet qd obīm sit ad questionē.

Solui Ad rationem in oppositum in principio responsum rō detur concedendo majorē. Quod p̄ pre intellectus est abstractus a materia et inmixtus tristis moris q̄onis dicitur: ut dictum est supra. Tum q̄ non est realiter compo- assūtus ex naturis corporalibus: ut ponebat antiqui. Tuz falsa ī etiam p̄m Aristo. quia nō est virtus organica: quia nō ut p̄ncipio organo in operando. Tuz 3° quia non est extensus ad q̄onis extensionem māe: sic q̄ quantitas aut materia sit ratio recipiendi ip̄m intelligere: sicut potentia organica recipit mediante quantitate: aut etiam materia et quantitas sit ratio eliciendi et producendi: yci salte causa sine qua nō: respectu operationis que nō intelligere. Potentia enim extensa nō recipit aetū: et operationem: nisi concurreat: et quantitate et materia. Similiter obiectum non causat actum et operationem in potentia: nisi sit quantum: sicut color si esset sine quantitate et indivisibilis nō posset immu- tare visum. Ullis etiam nisi haberet quantitatē aut mo- dum quantitatium: nō posset immutari a colore quanto: sicut forte oculus Iesu Christi in sacramento altaris: quū nō sit ibi modo quantitatuum: nō potest moueri a colore. Et tanquam ex his non coegeretur q̄ sit immixtus et separatus a materia: finis esse sic q̄ non informet materię. Et ad mi- nocem negatur q̄ forma que est sic immixta et separata: ut dictu⁹ est: nō informet materię: et sit ei unita per in- formationem. Et ultius conceditur q̄ ex operari sepa- rato ab organo: et ab extensione materie Aristo. concludit esse separatum anime finis modum: Quia habet aliquas virtutes non organicas: neq; exteras sicut est in- tellectus agēs et possibilis. Et ad illud: q̄ operatio nō est abstractio: q̄ substantia anime vel forma: cuius est opera- tio. De h⁹ satis dictum est supra: concedo q̄ sicut opera- tio est abstracta ut dixi: sic etiam substantia anime. Et quū infra q̄ sicut operatio anime nō cōmunicat corpo- ri tanquam subiecto: sic subā anime. Negat cōsequētia. ut patet ex dictis superioris in isto articulo diffusis. Et sic finis huic questioni impositus est: saufente dei genitricē. Et diu Antonio: quorum gratia de hac materia ambiv- guitas et perplexitas omnis abscessit: et intellectus in ve- ram et clarissimam lucē exiit. Quibus eterno gracie im- mortales habende sunt.

Nos ioānes anto. **P**atavinus ordine Mino- rū Artiu⁹ et Sacre Theo- logie p̄fessor: paduane ac Uincentine Dyocesum De- retice prauitatis Inquisitor: ut mandatis Recendis- simi in Ep̄o p̄is et Dñi Colendissimi Dñi Petri Barro- ci Ep̄iscoli Paduani: nec nō eiusdem Study Cancella- ry Brauissimi satisfacremus pareremusq; Autoris ēt dicti Tractatus voluntati more gereremus: ne quid vitij: aut heretice labis: per veritatis inimicos post reuīs ap- pbatisq; opus a p̄libato P̄ofifice: supleminat et: is in sua sinceritate remaneret: itinuis horis astitit: et q̄ po- tius vigilancia: eiusdeq; integratit: vñ ip̄m et vñq; ad finē incubuimus. Ceterz cum Aniaruz pluritas ex Articulis seu p̄ncipijs Orthodoxe fidei clare sequat: di- etam Lōmentatoris Auer. in eius p̄ma et septima conclu- sionibus assertionē ut hereticam et pestiferaz autorita- te Apostolica nobis cōmissa denūciamus: vñ et iadiu per bone memorie Magistrū Marcum Inquistorem: et hoc anno. 1498. per nos Patrujū determinatum fuit. Nullis itaq; in Paduana et Uincentina Dyocesib⁹ nec degē- tibus aut in futurz: sub excōciatōis pena: trina monitiōe canonica premisiām posterum licebit p̄statim Auer. opti- nōhez tanquam veram et certam afferere. Sed triū modo- talēm fuisse Auer. sententiam: qualem iam dānāimus: fuit disputationibus affirmare possint.

Cenit tractatus p̄missus de humānarij q̄iaz ploralityte contra Auer. per Eximius Thologie ac Phier Met- tha Monarcham. D. Antonium Trombetaz Patav- unum Provincie. S. Antonij de Padua ordinis Minō- rum Ministrum Dignissimaz Patavino in Studio pro- p̄mo loco. Metaphysicam legentem determinatio. In p̄eclarissima Venetiaz Urbe Nobilia Viri. D. Octa- uiiani Scotti Litis Modoerentis Impensis. Lura vero atq; diligēti artificio presbyteri Boneti Locatelli Im- presus. Sub anno salutis mudi. M. CCCCXCVIII. Die Mensis Octobris. XXV.
FINIS.

Tabula

CTabula premissi tractatus de pluralitate animarum: contra Auerroystas: omnes eius preci-
puas materias sive foliorum numerum complectens.

R UINA pars	Primi Articuli principialis que est de assertione Auerroys in tali materia: habet conclusiones septem.	
C	Prima conclusio. Anima intellectiva non est forma naturalis tactus pinus humanae corporis. Folio. II.	
C	Secunda conclusio. Anima humana non est forma: nisi humanae corporis motrix. Fo. II.	
C	Ubi inducitur contra quosdam Auerroystas: an ad Metaphysicum vel phisicam considerationem spectet.	
C	Tertia conclusio. Anima humana cum corpore non constituit unum: nisi unitate ordinis. Fo. III.	
C	Quarta conclusio. Homo non est intellectualis aut intelligens per receptionem a fantasmatice ibidem.	Fo. III.
C	Quinta conclusio. Anima in quadruplici dependens ad corpus: constituit unum cum ipso.	Fo. III.
C	Ubi habetur quod Auer. constituit hominem in esse specifico per cogitativum. Et quod intellectus intelligit obiecta: tamen attinendo eam non precise per receptionem eorum intellectus in se.	
C	Incidentia conclusio. Auerroy. Anima intellectiva semper unitur corpori. vñ. actu aut habitu.	Fo. III.
C	Notabilis difficultas deinde mouet: cuius occasione inducuntur duae incidentiales conclusiones.	
C	Prima. Intellectus agens causat intellectualem in intellectu possibilis.	Fo. V.
C	Secunda. Intellectus agens producit speciem intelligibilem in intellectu possibilis ipsius actui intelligendi.	Fo. V.
C	Sexta conclusio principalis. De intentione Auerroys et Aristotelis (licet aliqui dicant oppositum) Anima rationalis est incorruptibilis et immortalis. Quia conclusionem rationibus in dictis Aristotele fundatis: cum Auctoritatibus eiusdem multipliciter probat. Instantias contra eam optime euacuando.	Fo. V. VI. et VII.
C	Septima conclusio principalis. Commentatoris. Anima intellectiva in omnibus hodiernis assertis esse unita. Fo. VIII.	
C	De intellectu possibili antiquorum opiniones: in quo dissentiant: clare exponuntur.	Fo. VIII.
C	Fundamenta Auer. de intellectu possibili que circuuntur. fo. XXXIII. ponuntur. Fo. VIII.	
C	Difficultates sive instantias quatuor quas mouet Auerroy contra se: non bene se solvisse. XV. folio ostenditur: inuenies. Fo.	XC.
H ORUM OCCASIONE	incidenter inducitur tractatus de potentialitate intellectus secundus Auerroy.	
	per tres conclusiones digressivas.	
C	Prima conclusio digressiva. Intellectus possibilis non est ens in pura potentia obiectiva. Fo.	IX.
C	Secunda conclusio. Intellectus possibilis est ens in pura potentia subiectiva respectu formae etentionis. Fo. IX.	
C	Tertia conclusio. Intellectus possibilis est in potentia passiva tantum. Fo.	X.
C	De potentialitate vel actualitate intellectus possibilis. Auctor hic non diu moratur: sed diffuse per duo folia tra- ctatur motuum speculatorum et uide hec materia fini perit item. Fo.	XVI.
S ECUNDAE PARTIS	Primi Articuli prima pars premissa opinio Auer. impugnatua.	
	Octo vero oppositum prime conclusionis Auerro. operte et catholice demonstratur atque concluditur. Fo.	X.
C	Destrutur eadem conclusio Auer. impugnando ipsius fundamenta de hoc suo errore. Fo.	XII.
C	Quinta Commentatoris conclusio rationibus reprobatur de anime. vñ. dependetia ad corpus. Fo.	XIII.
S ECUNDAE PARTIS	Primi Articuli secunda pars. Que tripartita est: ostendens primo unicum non esse intel- lectum in omnibus. Fo.	XIII.
C	Secundo fundamenta et rationes Auer. folio. VIII. pro illa sententia reflectuntur ipsius ppo". Fo. XIII.	
C	Tertio. Solutiones objectionum contra intellectus unitatem: quas Auerro. fo. IX. contra se fecerat: insufficien- tes ostenduntur. Fo.	XV.
C	Potestimo incidenter sed occasionaliter: reddit ad tractandum de potentialitate intellectus: de qua iuxta mentes Auer. fo. IX. et X. transitum fecerat: diffuse hanc materiam et speculativa determinat contra eundem Auer. in- tellectum possibilem: s. non esse in pura potentia passiva. Fo.	XVI.
C	Inducuntur tamen multe instantie et rationum et auctoritatium: hanc nemus: sed lucidissime euacuantur. Fo.	XVII.
C	Consequenter quomodo idem possit esse in actu et in potentia vel non esse admodum placere docet. Fo.	XVII.
S ECUNDI ARTICULI	Principalis prima pars. An opinio Auer. fuerit opinio Aristotelis.	
C	Prima. De primis Arist. Hoc intellectus est humanae corporis forma. Fo. XIX.	
C	Illam fuisse Aristotelis mentem multis fundamentis et rationibus atque auctoritatibus astrictis. Fo. eodem.	
C	premissa conclusio multipliciter instantiarum solutionibus roboratur. Fo.	XXX.
C	Seconda conclusio Arist. Anima humana est separata: illa: et impossibilis. Fo.	XXXI.
C	Clarissimis distinctionibus et fundamentis probata conclusio quo ad tres eius partes: mouet difficultatem de pos- sitione intellectus declarando mox in eo esse passionem perfecti: sed non corruptiunam. Fo.	XXXII.
C	Mouetur item aliud singulare questione: qualiter anima omnino spiritualis potest esse perfectio et actus corpo- ris: quod pulchritus et apertus evidenter aperit et manifestat. Fo.	XXXIII.
C	Zertia conclusio Aristotelis. De anima intellectiva presupponit et coexigit secundum aliam formam in cōposito. vñ. formam corporeitatis. Fo.	XXXIII.
C	Illam conclusionem probatam multis elucidat disputationibus et solutionibus. Fo.	XXXIII.
C	De mens Arist. omnino fuerit que premissa est in his tribus conclusionib: a qua ipse Auerroya vti: etiam ab aliis anti- quis turpiter exorbitauit: in epilogu huius partis pulchre ostenditur. Fo.	XXXIII.
S ECUNDA PAR	Secundi Articuli principialis rationum Auer. solutiones.	
	Primo rationes pro unitate intellectus posse folio. VIII. et folio. XIII. contra Auer. reflexe: solvuntur sic. Fo.	XXXIII. et XXXV.

Convenies subtilem disputationem de aliorum infinite in actu: que forte mouit Commentatores; si pessus solutiois
texti Argumenti principalis Commentatoris pro vnitate intellectus asperceris. Fo. **XXXV.**

Cecundo rationes Auer. supra in fo. II. pro eius prima conclusione adducere: hic soluuntur. Fo. **XXXVI.**

Tertius articulus principalis ad questionem iuxta Catholicam veritatem.

Conclusio prima contra hereticos. Anima intellectiva non est producta de diuina substantia. Fo. **XXXVII.**

Cecunda conclusio. Anima intellectiva potest ante corpus creari: que conclusio multis instantibus et solutionibus
disputatur. Fo. **XXXVII.**

Ctertia conclusio. Anima humana de facto cuius corpore creatur et simul eidem infunditur. Fo. **XXXVII.**

Ctertia conclusio. Epylogus conclusionis principalis totius tractatus perueniente concluditur. Fo. **XXXIX.**

Conclusio facte fo. II. pro parte falsa et negativa questionis solutio habetur. Fo. **XXX.**

Finis Tabula.

Registrum

a	C Tractatus	d	pfnit: saltem
b	C Estimij	e	C Zertia
c	concedit.	f	multi dicunt
	In contactu		
b	pbat Auer.	e	libus. Alio
	maliter et		intellectiva
	vix cognito	f	et quo
c	nouit: Rnde		Finis.
	C Contra		
	nem spualiz:		

CAd amplissimus. P. sapientissimis Theologum
Frem Antoniu Tromberam Paraginu Ordinis
Minoru Provincie Sancti Antonij Administrum
honoratissimi carmine Pauli Smalbei.

Sepia Lerneā possederat Hydra paludez;
Septeno enomitas gutture virus atroc.
Scusiqz letifero maculauerat omnia rabo:
Buz pecudes: hoices: dñi morerent aucta.

Lui caput e collo siquis deciderat vnum:
Prompta erat in septem luxuriare iubas.
Impiger Alcides ferro et face contundit illam:
Et iacuit centum belua verticibus.
Senior Ausonios infecerat Hydra recessus
Undiqz: et in toto repserat orbe frequens.
Seru3 Virus atroc seru3 tulit horrida mortes:
Vulneribus tortens illa refecta suis.
Hoc erat Hispani sententia sacra sophiste:
In Phlegontco progenerata lacu.
Unica mens hoices passim diffusa per omnes:
Atqz intellectus omnibus viuis erat.
Huc manus Alcides sumbris Antonius armis
Uenit: et aggreditur persequiturqz feram.
Bissipat hanc ferro: face cōprimit: oraqz tundit
Ictibus: et quantum pullular: ille necat.
Si meruit celum clava Zbyrinibus Heros:
Antoni ingenio quid mereare tuo?

